

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIN BIN STORIES BOOK 1

Offside Play

A GRUMPY SUNSHINE HOCKEY ROMANCE

LYSSA LEMIRE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAN OYUN

GÜNAH KUTUSU HİKAYELERİ KİTAP 1

LYSSA LEMIRE

Telif Hakkı © 2024 by Lyssa Lemire

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Mayhem Cover Creations

tarafından ✨[Vellum ile](#)
[oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47 Sonsöz](#)

[Also by Lyssa Lemire Yazar
Hakkında](#)

1

YAZ

S Kibirli eski sevgiliniz size kötü öğütler verirken başınızı sallayarak dinlemek kolay değildir. Ama deniyorum.

Şanslıyım ki bu sabahki motivasyon sözüm sabırla ilgiliydi. Sabır acıdır ama meyvesi tatlıdır. Alarmımı kapattıktan sonra günün sözü uygulamamdan yayılan bilgece sözler.

Mantrayı içselleştirmeye çalışarak kafamda tekrarlarırken gülümsemem gergin ve ince.

"Şey, bu... ilginç bir bakış açısı, Sean," diye cevap veriyorum, kelimelerimi seçerek. "Bunu aklımda tutacağım, ama..."

"Ne düşünüyorsun, Jeremy?" Eski sevgilim Sean bakışlarını piyanosunun başında yanımda oturan düet partnerime doğru kaydırıldı.

Jeremy ve ben bu sonbaharda New York'ta üniversite müzik öğrencilerine yönelik bir Mozart yarışmasında düet yapacağız. Bu, ülkedeki en prestijli üniversite müzik yarışmalarından biri ve Mozart'ın Sol Majör Keman ve Piyano için Sonat'ını seslendireceğiz. Jeremy piyanoda, ben kemanda.

Sean'a göre, performansımız yeterince dramatik değil.

Sean'a göre, yüzünüz sanatsal bir acıyla buruşmuyorsa ya da müziğin her notasında bir Shakespeare oyuncusu gibi el kol hareketleri yapmıyorsanız, hiçbir performans yeterince dramatik değildir.

Keskin ama hassas yüz hatları ve piyano tuşlarına eğildiğinde gözlerinin üzerine dökülen uzun siyah saçlarıyla Sean, performansları sırasında bir müzisyen olduğu kadar bir sahne oyuncusu da. Seyirciler ve jüri üyeleri ona bayılıyor.

İtiraf etmeliyim ki ben de öyle düşünmüştüm - ta ki tüm bunların onun açısından ne kadar hesaplanmış, yapay bir hareket olduğunu fark edene kadar.

"Şey, uh..." Jeremy tereddüt ediyor, gözleri ben ve Sean arasında gidip geliyor. Jeremy ikinci sınıfta, Sean ise son sınıfta ve Brumehill Koleji müzik bölümündeki çoğu öğrenci gibi Jeremy de Sean'ı örnek alıyor. Neredeyse onu idolleştiriyor.

Ama Jeremy, Sean'ın burada tamamen hatalı olduğunu bilmeli. Sean'ın daha dramatik, daha karanlık bir yaklaşım benimsememiz yönündeki "tavsiyesi" bu parça için tamamen yanlış, hem benim hem de Jeremy'nin çalma stillerinden bahsetmiyorum bile.

Sean'ın ne yaptığı çok açık. Kendini yararlı kılmaya çalışıyor; ona ihtiyacım olduğunu hissettirmeye çalışıyor. Hayatıma girebilmek için her yolu deniyor,

Jeremy'nin, programımızdaki her müzik profesörünün yaltaklandığı yaşlı piyaniste karşı çıkmakta zorlandığını fark ederek, "Dramatik bu sonat için uygun değil, Sean," diyorum.

"Bu sonat milyonlarca kez çalındı," diyor Sean, sesinde patronluk taslayan bir yumuşaklık var. Kaba olmamaya kararlı olmasaydım, bu ses tonu gözlerimi devirmeme neden olurdu. "Jüri eski parçalara yeni yorumlar arıyor. Bu parçayı kendinize ait hale getirmeli, daha önce kimsenin gitmediği bir yöne gitmelisiniz."

Jeremy'ye bakıyorum. Alnında Sean'ın onu etkilemeye başladığını gösteren bir kavis gördüğümde midemde bir gerginlik düğümü oluşuyor. İhtiyacım olan son şey ikimin de

eski sevgilim ve düet ortağım aynı saçma fikre sahipti.

Ama şu anda davamı ayrıntılı olarak savunacak vaktim yok. Bunun Jeremy ile hızlı, gayri resmi bir ayarlama seansı olması gerekiyordu. Dönemin ilk dersi olan İngilizce'ye gitmem gerekiyor ve eğer şimdi gitmezsem geç kalacağım.

Kemanımı çantasına yerleştirdim. "Bakış açın için teşekkür ederim Sean, ama daha geleneksel bir yoruma bağlı kalacağımızdan oldukça eminim."

"Sadece açık fikirli ol, Summer," diyor, prova odasındaki destek sütunlarından birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Açık fikirli bir tip olmadığını biliyorum ama bu yarışmayı kazanmak kariyerin için büyük bir destek olabilir."

Bu yorum karşısında nefesim kesildi. Olmadığım hakkında Açık fikirli.

Hayal kırıklığı enseme batıyor.

İnsanlar hakkında olumsuz şeyler düşünmemek ve özellikle de onlara olumsuz şeyler söylememek için çok çaba sarf ediyorum. Ama Sean'ın belden aşağı vuruşu bu kararlılığımı gerçekten sınıyor.

Neyi kastettiği çok açık. Ayrılma sebebimiz.

Yaz boyunca Sean Avrupa'da bir orkestrada konuk piyanist olarak çalmak için inanılmaz bir fırsat yakaladı. Onun için çok heyecanlıydım, seyahati boyunca onunla iletişimde kalmaya ve Amerika'da kalmama rağmen bu macerayı onunla paylaşmaya hevesliydim.

Sonra, uçuşundan bir gün önce, o yokken geçici bir ara vermemizi istediğini söyledi. O yokken ikimiz de istediğimiz kişiyle takılmak için "serbest geçiş" hakkına sahip olacaktık ve o döndüğünde ilişkimize devam edecektik.

Duyduklarıma inanamıyordum. Gerçekten ciddi olduğunu anladığımda, hayatımda hiç bu kadar incinmemiştim.

Bir buçuk yıldır birlikteydik ama belli ki başından beri farklı sayfalardaydık.

Kalbimin göğsümde parçalandığını hissederek ondan ayrıldım.

İki hafta önce döndüğünden beri, tekrar bir araya geleceğimiz kesinmiş gibi davranıyor. Yakında "aklım başıma gelecekmiş". Sean'a göre, teklifini kabul etmememin nedeni yeterince "açık fikirli" olmamamdı.

Burnumdan uzun, derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan kontrollü bir şekilde veriyorum. Pişman olabileceğim bir şey söylememek için kendimi tutmayı başarıyorum.

Sean'ı görmezden gelerek, Jeremy'yle bu hafta içinde tekrar antrenman yapmak için plan yapıyorum ve sonra aceleyle odadan çıkıyorum. Sean'dan olabildiğince çabuk uzaklaşmak bunu yapmamdaki motivasyonumun sadece bir parçası. Şu anda İngilizce dersine geç kalma riskiyle karşı karşıyayım.

Müzik binasından hızla çıkarken Sean da peşimden geliyor. "Hey, Summer, biz-"

"Derse geç kaldım, özür dilerim!" Sözleri omzumun üzerinden atıyorum, ayaklarım onu daha fazla takip etmekten vazgeçirmek için hızlanıyor.

Zaten geç kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olsam da, yolumun üzerindeki kampüs kafesi Brumehill Brews'e uğramayı ihmal edemem.

Her dönemin başında küçük bir geleneğim vardır.

Dönemin ilk dersinin ilk oturumunda, yanımda oturanlara ikramlar getiriyorum. Bu bir buz kırıcıdır ve dönemin geri kalanı için olumlu bir ton oluşturan bir şey olduğunu düşünmek isterim. Her zaman, dünyaya kendinizden daha fazla vererek size yönelik daha fazla pozitiflik alabileceğinize inanmışımdır.

İkinci dönemimin başındaki Sosyoloji dersinin ilk gününde yanımdaki kıza yaban mersinli kek uzatmam, en iyi arkadaşım Olivia ile tanışmamı sağladı.

Bu, annemin üniversite deneyimime olumlu bir başlangıç yapmam için birinci sınıftaki ilk günümde yapmamı önerdiği bir şeydi. Bana henüz kötü bir tavsiye vermedi.

Kendime bir macchiato ve birazdan İngilizce dersinde tanışacağım koltuk komşularım için iki brownie alıyorum. Şimdi tek yapmam gereken oraya zamanında varmak.

Kemerli kapıları ve gotik süslemeleriyle güzel bir taş yapı olan Liberal Sanatlar binasına aceleyle giriyorum. Yanından her geçtiğimde beni gülümseten türden bir bina, İngiliz kırsalında bulabileceğiniz bir mimari mücevher gibi görünüyor. Karmaşık tasarımlı karo zeminler, sıcak tonlu ahşap lambri ve güzel dokulu duvar kağıtları ile içerisi de bir o kadar çarpıcı.

Ama bugün kendime zaman ayırıp bunun değerini bilme fırsatını veremiyorum. Profesör derse başlamadan önce İngilizce dersime girmeyi umarak koridorda dolanan öğrencilerin arasından geçiyorum.

Ellerim içkim ve iki brownie ile dolu olduğu için telefonumu kontrol edemedim; nihayet sınıfa girdiğimde gözlerim duvardaki analog saati buldu ve hala birkaç dakika erken geldiğimi görerek rahatladım.

Orta büyüklükte, oditoryum tarzı bir oda ve koltukların çoğu zaten dolu. Neyse ki odanın sol ucuna doğru, koridora sadece bir koltuk uzaklıkta bir yer buluyorum. Umarım başka bir öğrenci koridordaki koltuğa oturur da keklerimin hiçbiri ziyan olmaz.

Oturuyorum ve sağımdaki kıza kendimi tanıtıyorum. O da benim gibi birinci sınıf öğrencisi ve brownie'yi uzattığımda gözleri minnettarlıkla parlıyor. Birimiz dersleri kaçırır ve notların bir kopyasına ya da profesörün bir sonraki hafta için duyurduğu bir şey hakkında bir uyarıya ihtiyaç duyarsa diye hemen numaralarımızı değiştiriyoruz.

O brownie'yi kemirirken ve bunun için ne kadar minnettar olduğunu söylerken biraz daha sohbet ediyoruz, çünkü onun

midem guruldamaya başlamıştı.

Sonra solumdaki koltuğa birinin oturduğunu hissediyorum. Merhaba demek ve ikinci brownie'yi vermek için dönüyorum ama yanımdaki adamı görünce beynim bir an kısa devre yapıyor.

İlk fark ettiğim şey ne kadar iri olduğu. Gözlerim omzuyla aynı hizada ve ne omuz ama. Yuvarlak ve kocaman, siyah tişörtünün dar kumaşını zorluyor. Gözlerim kolunun uzunluğunu takip ediyor.

Manşonun dışında, kolu kordonlu kaslarla dalgalanıyor ve bileğine kadar uzanan yoğun, karmaşık dövme desenleriyle kaplı. Çok, çok, kalın bileği.

Ve elleri... ne kadar büyük ve güçlü göründüklerini görünce gözlerim doluyor.

Bakışlarımı onlardan ayırıp yukarı doğru yönlendirmeyi başarıyorum ve sonunda onun yüzüne bakıyorum.

Saçları kalın ve simsiyah, en çekici şekilde dağınık. Çenesi jilet gibi keskin, elmacık kemikleri yüksek ve belirgin. Onunla ilgili her şey sert ve katı görünüyor, ancak gri-mavi gözlerinde bir yumuşaklık var, rengi koyu siyah saçlarıyla çok çarpıcı bir tezat oluşturuyor.

Boğazım tekrar konuşabileceğimi hissedene kadar çalışıyor.

"Merhaba," diye açıyorum, kelime biraz gıcırtilı çıkıyor. "Ben Summer. Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor. Buz mavisi gözleri benimkilere kilitlendiğinde midem bulanıyor.

Keskin, köşeli yüz hatları bana doğrudan baktığında daha da çarpıcı oluyor. Ve başını çevirme şekli boynunun kalın, kaslı sütununu vurguluyor.

Kendini tanıtmasını bekliyorum. Birkaç saniye geçtikten sonra bu bekleyişin uzun sürebileceği aklıma geliyor. O yüzden sessizliği kendim dolduruyorum.

"Sana bir şey getirdim," diyorum, ikinci brownie'nin içinde olduğu küçük kâğıt torbayı ona doğru tutarak. Normalde sosyal açıdan en az kaygılı insan benimdir. Her zaman yeni insanlarla etkileşim kurmayı ve tanışmayı sevmişimdir. Ama

O uzanmadan çantayı uzatmaya devam ederken gözlerinin beni delip geçmesi garip bir şekilde kendime güvenmemi sağlıyor.

"Bu bir brownie," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Bilirsin, küçük bir dönem başı hediyesi olarak."

Gözlerini kırptırıyor, gözleri ve ifadesi hâlâ okunamıyor.

Birkaç sessizlikten sonra nihayet konuşuyor. "Ben şeker yemem."

Göğsüm daralıyor. "Oh," diyorum.

İnsanların şeker yemek istememesinin her türlü nedeni vardır. Diyet kısıtlamaları, basit tercihler, her neyse. İnsanlar daha önce de sömestr başı ikramlarımı geri çevirmişlerdi. Açıkçası bunu hiç kişisel olarak algılamadım.

Ama onun tepkisiyle ilgili bir şey kaşlarımı çatmama neden oluyor, sanki ağzımın kenarlarına bağlanmış iki küçük ağırlık onları aşağı çekmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

En azından tanışmış olalım diye adını sormak için ağzımı açıyorum ama profesör içeri girip dersi başlatırken odanın önüne dönüyor.

Sessiz bir iç geçirdim, poşetlenmiş brownie'yi ayaklarımın yanına bıraktım ve profesöre odaklanmaya çalıştım.

Belki de bu sınıfta sadece bir koltuk arkadaşım olacak.

H Lanet olsun. Summer Andrews'un yanında oturuyorum.
O kadar güzel ki ona bakarken bile göğsüm sıkışıyor.
Hala oturduğunu bilmek

hemen yanımdaki profesörün söylediklerine odaklanmamı
imkânsız hale getirecek şekilde beynimi karıştırdı.

Beynim yavaş yavaş sakinleşirken, kendimi bir şeyin
farkına varırken buluyorum: ne kadar lanet bir pislik
olduğumun.

Ben şeker yemem.

Sadece iyi davranmaya ve bana çoğu insanın sevdiği bir
şey vererek buzları eritmeye çalışan birine söyleyebileceğim
tek şey bu mu?

Göğsüm nabız gibi atıyor. Cidden sınıfta yanında oturan
insanlara ikram etmek için yanında küçük ikramlar mı
taşıyor?

Bu o kadar sevimli ki şimdi daha da kötü hissediyorum.

Profesörün dersine dikkatimi vermeye çalışıyorum ama
nafile. Summer'ın tatlı ve narenciye kokusunu burnumda
hissetmek, sarı saçlarının parıltısını periferik görüşümde
görmek ve az önce ne kadar aptal olduğumu düşünmek
düşüncelerimi tekeline alıyor.

Summer'ın keman konçertosu çaldığı bir YouTube videosuna ilk kez yaklaşık bir yıl önce rastladım. Bazen rahatlamak için klasik müzik dinlemeyi severim ve babamla yaptığım boktan bir telefon görüşmesinden sonra o gün gerçekten rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Çalışı muhteşemdi ve sahnede ne kadar güzel görüldüğü beni büyüledi. Onun profesyonel bir kemancı olduğuna yemin edebilirdim. Videoyu aşağı kaydırıp Brumehill College'ın müzik bölümü tarafından yüklendiğini gördüğümde şok oldum.

Profiline tıkladım ve düzenli olarak öğrenci performansları yüklediklerini gördüm. O zamandan beri Summer'ın düzinelerce performansını dinledim.

Boston College'dan Brumehill'e transfer başvurumu yaptığımdan beri onunla karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ediyorum. Belki bir gün kampüste ona bir göz atarım.

Meğer ilk dersimde onun hemen yanında oturuyormuşum.

Ders bittiğinde, pislik gibi davrandığım için özür dileyeceğim. Hatta belki internette bazı performanslarını izlediğimi ve çok beğendiğimi söylerim. Hayatımda ilk kez bir pislik gibi görünmemeye çalışacağım.

Profesör bizi gönderdikten sonra toparlanıp yerimden kalkıyorum ve Summer'a dönüyorum.

Birden, söylemeyi planladığım her şey beynimden uçup gitti. Onun ne kadar muhteşem olduğundan başka bir şey düşünemiyorum.

Şık sarı saçları neredeyse parlıyor, at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış. Gözleri derin, zengin bir yeşil. Adına mükemmel bir şekilde uyan altın rengi, bronz bir teni var. Onunla ilgili her şey sıcak, güneşli ve enerjik hissettiriyor.

Ve giydiğı şey. Lanet olsun. Üzerinde uzun, tatlı bacaklarını gösteren bir çift kesik kot şort var. Ağzım sulanıyor ve pürüzsüz, bronzlaşmış kalçalarını gördükçe gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Çıplak kollarını ve omuzlarını ortaya çıkaran ve göğüs dekoltesinin en ufak, en kışkırtıcı bakışını veren desenli bir cami üst giyiyor.

Kahretsin, onu düpedüz süzüyorum. Bir sürüngen gibi görünmeden ve aletim pantolonumu yırtacak kadar sertleşmeden önce kendime gelmeliyim.

O ayağa kalkarken bakışlarımı kaçırıyorum, kitap çantamı omuzlarıma atmak birdenbire çok yavaş ve düşünceli bir süreçmiş gibi davranıyorum.

Pantolonumdaki durum biraz yatıştığında ona dönüyorum, sonunda bir pislik olduğum için özür dilemeye ve kendimi gerçekten tanıtmaya hazırım.

Ama gözlerim ona takıldığında, doğrudan bana bakıyor ve bir kez daha tamamen hazırlıksız yakalanıyorum, söylemeyi planladığım sözler boğazımda düğümleniyor.

Gülümsüyor ve bu manzara buz gibi kalbimin göğsümde eridiğini hissetmeme yetiyor. Bu alışık olduğum bir duygu değil. Hoşuma gidip gitmediğinden emin değilim.

"Numaraları değiş tokuş etmek ister misin?" diye soruyor neşeyle.

Kalbim boğazıma kaçıyor, nefesim kesiliyor.

Summer Andrews benden numaraları değiştirmemi mi istiyor?

"Bilirsiniz," diye devam ediyor, "birimizin bir ders oturumunu kaçırmaması ve yetişmesi gerekmesi veya notların bir kopyasına ihtiyaç duyması veya bir sonraki oturumda bir sınavımız olup olmadığını unutmaması durumunda."

Bir yıl boyunca performanslarını dinlediğim kızın numarasının telefonumda olduğu düşüncesi beni o kadar şaşırtıyor ki ağzım bir karış açık kalıyor. Birkaç atım boyunca ona boş boş baktığımı fark ediyorum.

Dudakları aşağı doğru seğiriyor ve parlak yeşil gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor. "Ya da, eğer istemiyorsan, sorun değil.

..."

"Hayır," diye sözünü kestim, sözcük niyet ettiğimden daha keskin çıkmıştı. "Yani... evet, yapabiliriz. Tamam."

İçimden, hâlâ bu kadar soğuk davrandığım için kendime kızıyorum. İyi fikir ya da teşekkürler, kulağa harika geliyor diyebilirdim. Bunun yerine, kıçım sadece tamam diyor.

Bana bir gülümseme attı, ama bu sıkı ve ölçülü bir gülümsemeydi. Ona verdiğim yanıtın beni pek de hevesli göstermediğinden eminim ve o da bunu anladı. Yine de numarasını söyledi ve ben de onaylamak için ona bir mesaj gönderdim. Sadece benim adım.

"Hudson," diyor mektubu okurken.

"Doğru," diye cevap veriyorum, kelime ürkütücü bir şekilde çıkıyor.

"Ben Summer," diye cevap veriyor, muhtemelen Vermont kışlarını güney baharı gibi hissettiren bir gülümsemeyle.

Neredeyse biliyorum diyeceğim ama kendimi durduruyorum. Bu tuhaf kaçacakmış gibi geliyor. Onun yerine, sadece başımı sallıyorum.

"Peki o zaman," diyor. "Bir sonraki derste görüşürüz." Ben bir pislik gibi davrandıktan sonra bile hâlâ olabildiğince neşeli.

Çenemi eğip kısa bir selam daha veriyorum.

Bir süre daha sessizlikten sonra yanımdan geçip gidiyor. Gözlerimi sıkıca bir kez kırpyorum, ayaklarımın yere sabitlendiğini ve burada bir aptal gibi durduğumu fark ediyorum. Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım hemen çıkışa doğru yürüyen Summer'ı buluyor.

Kesik şortunun içindeki kıçını ve uzun, pürüzsüz, mükemmel şekilli bacaklarını gördükçe kanım donuyor. Cildinin bal-altın tonu adeta parlıyor. Odadan çıkarken, tepedeki ışık parlak sarı saçlarını bir anlığına ışıldatacak şekilde yakalıyor.

Bu manzara kalbimi sızlatıyor. Bilmiyordum kalbimin acıtabilir.

Bir sonraki dersime daha iki saat var, o yüzden eve yürüyorum. Yürürken, Summer'la olan etkileşimimi kafamda canlandırmaya devam ediyorum. Dostum, gerçekten bir pislik gibi göründüm.

Bu benim bir özelliğim. Pislik gibi görünmek.

Belki de bu tam olarak doğru değildir. Pislik gibi görünmek bir kişinin öne çıkan bir özelliği ise, belki de onun bir pislik olduğunu söylemek daha doğrudur.

Gerçekten kasıtlı değil. Biri bana iyi davrandığında nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Babamın sert sevgi tarzıyla büyümek, günün her anında kalecilik antrenmanlarıyla beni iliklerime kadar çalıştırmak, onun yüksek standartlarının gerisinde kaldığımda -ki bu hemen hemen her zaman oluyordu- bana bağırarak, iyiliği kabul etme konusunda beni pek de iyi bir insan yapmadı.

Huysuz dış görünüşümün pek çok insanı uzak tuttuğunu biliyorum. Normalde aldırmam. Zaten içime kapanmayı tercih ederim. Ama arada sırada, iyi birine karşı kaba ya da kaba davrandığımı fark ediyorum. Ve bu olduğunda kendimi hep bok gibi hissedirim.

Ön kapıya doğru yürürken cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum.

Bu yıl, diğer dört Brumehill Black Bears hokey oyuncusuyla birlikte kampüs dışında büyük bir evde yaşıyorum. Tek başıma da yaşayabilirdim ama görünüşe göre takımdaki en iyi oyuncuların bu evde birlikte yaşaması bir gelenek ve kaleci olarak ben de en iyi oyunculardan biriyim.

Koç, takım arkadaşlarımı tanımak ve onlarla yakınlık kurmak için diğer çocuklarla birlikte yaşamam konusunda ısrarcıydı.

Açıkçası, neden yakınlığa ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Kalecilik pozisyonunun en güzel yanlarından biri takım arkadaşlarımla kurduğum kimyaya daha az bağımlı olması. Daha yalnız ve bireysel bir iş; her kurtuluş benim sorumluluğumda.

Ama koçumla tartışmayacağım. Özellikle de Jack Torres kadar saygı duyduğum biriyle. Koç, babamın beni Boston'dan buraya transfer olmaya teşvik etmesinin ana nedenlerinden biridir.

Anahtarımı kapı koluna sokmaya gidiyorum ama daha temas etmeden kapı açılıyor.

Uzun boylu, kıvrımlı bir esmer kapıdan çıkarken bana doğru adım attı. Gövdemin sert düzlemine çarptı.

Çünkü hâlâ arkasına bakıyor ve nereye yürüdüğüne dikkat etmiyor.

Bir çığlık atıyor ve neredeyse geriye doğru düşüyor, ama onu sabitlemek için omuzlarını kavıyorum.

Evin içinden kahkahalar yükseliyor. "Britt, Hudson'la tanış," diye sesleniyor sağ forvetimiz Tuck McCoy güneyli ağzıyla.

"Oh," diyor, bana bakarken gözleri kocaman açılıyor. "Merhaba." Yüzündeki şaşkın ifade boğucu bir gülümsemeye dönüşüyor. Göğüslerini göğsüme bastırmamak için geri adım atmak için hiçbir çaba sarf etmedi.

"Uh. Hey." Homurdanarak söyledim, kenara çekildim.

Gözleri yüzüme yerleşmeden önce vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Karşılık vermediğimi anlayınca o boğucu gülümsemesi bir an duraksıyor. Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor ve sonra şurup gibi tatlı bir sesle evin içine sesleniyor, "Sonra görüşürüz, Tucky!"

"Elbette, sevgilim," diyerek kapı pervazına yaslanan Tuck'ın gözleri, Britt'in yürüyüş yolumuzda salınan kışında takdirle sabitlenmişti.

Tuck'ın yanından geçip gidiyorum. Kapıyı kapatıp beni omzumdan tutmadan önce bir süre daha oyalandı, şüphesiz hala Britt'i kontrol ediyordu.

"İlk dersin nasıldı Huddy?" diye soruyor.

Ona çeliği kesecek kadar keskin bir bakış fırlatıyorum. "O zaman Huddy'ye hayır mı diyorsun?"

"Herhangi bir lakap için hayır," diye cevap veriyorum.

"Tuck herkese lakap takmaya çalışıyor," diye sesleniyor bir diğer takım arkadaşım Sebastian Laurent, video oyunu oynadığı oturma odasındaki kanepeden. "Merak etme, yakında bırakır."

"Siz hiç eğlenceli değilsiniz," diye suratını asan Tuck, mutfağa gidip buzdolabından bir bira alıyor.

Sebastian'ın yanında oturan sol defans oyuncumuz Rhys Callahan, Tuck'a bakıyor ve birasını çabucak bitiriyor.

zaman. "Az önce beş dakika içinde sınıfa gitmen gerektiğini söylememiş miydin?"

Tuck omuz silkiyor. "Biranın ne için olduğunu sanıyorsun?"

Sebastian, "Bu yıl tüm derslerini geçmek istediğini sanıyordum, kardeşim," diye takılıyor.

"Bir biranın zararı olmaz," diye cevaplıyor Tuck umursamazca. "Biliyor musun? İki taneden de zarar gelmez herhalde..."

"Yolun kesildi, McCoy." Bu yetkili açıklama, arka bahçeden içeri giren takım kaptanımız Lane Larsen'den geliyor.

"Hadi ama Kaptan," diye sızlanıyor Tuck.

Lane kesin bir ifadeyle başını sallar. "Hayır. Geçen yıl olduğu gibi akademik uygunluğunu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmayacaksın. Şimdi kıcını kaldır ve sınıfına git."

Tuck iç geçirir ama razı olur. Buzdolabının kapısını iterek kapatır ve derse hazırlanmak için odasına çıkar.

"Ve siz ikiniz," diyor Lane, dikkatini kanepede oturan Rhys ve Sebastian'a çevirerek. "Sizce Koç'un geçen gün sezon başlamadan önce diyetlerimizi ciddiye almamız gerektiğini söylerken bahsettiği şey bu muydu?"

Lane, ikilinin önündeki sehpanın üzerinde duran ve ağzına kadar çeşitli patates cipsleri, Fritos, Cheetos, kraker ve diğer abur cuburlarla dolu dev kaseyi işaret ediyor.

Bu çocukları uzun zamandır tanımıyorum ama takım kaptanlığının Lane için sadece bir unvan olmadığını görecektim kadar uzun zaman oldu. O tamamen grubun Havaalanı Babası.

Ve Tuck kesinlikle grubun şımarık küçük kardeşi. Şımarıklığın altını çiziyorum, çünkü görünüşe göre babası zengin ve geldiği yer olan Tennessee'de bir inşaat şirketinin sahibi.

Rhys Callahan sol defans oyuncumuz ve Lane'in en iyi arkadaşı. Birlikte büyüdüler ama bunu asla tahmin edemezsiniz. Lane boğazına düşkün, golden retriever bir tipken, Rhys

bir üstünlüğü var. Buzda kendini gösteriyor. Rhys Günah Kutusu'nda vakit geçirmekten asla korkmaz.

Sebastian Laurent santrforumuz. Lane takım kaptanı ve soyunma odası lideri olabilir ama Sebastian buzda stratejik kaptanlık yapıyor, oyunları koordine ediyor. Adam çok zeki, buna şüphe yok.

Sadece patenlerini giydiğinde de değil; onu evin içinde sık sık burnunu bir kitaba sokmuş halde görüyorum. Dağınık siyah saçları ve gözlükleriyle onu ilk bakışta bir edebiyat yüksek lisans öğrencisi sanabilirsiniz, oysa o ikinci sınıfta, biz ise birinci sınıftayız.

Rhys, Lane'e cevap verdiğinde ağzı boş kalorilerle doluydu. "Diyetimizi düzeltmemiz için önümüzde haftalar var."

Lane hayal kırıklığı içinde başını sallar.

"Hey, Hudson," Sebastian kanepenin arkasına doğru eğiliyor. "NHL 24 oynamak ister misin?"

"Belki bir dahaki sefere," diye cevap veriyorum, merdivenlerden odama doğru yürürken.

Belki bir dahaki sefere, çocuklar bana son kez oynamak isteyip istemediğimi sorduklarında söylediğim şeydi. Ondan önceki sefer de.

Bugün ikinci kez, sadece arkadaşça davranmaya çalışan birine karşı bir pislik gibi davrandığımı fark ettim.

Kapım arkamdan kapandığında, Summer'ın düşünceleri aklıma geliyor. Sarı saçları, yemyeşil gözleri, altın rengi teni, kemaniyla yaptığı müzik kadar tatlı ve melodik sesi.

On iki aydır performanslarını izlediğim kızın yanında oturduğuma inanamıyorum.

Bir sonraki dersime kadar yapacak bir şeyim olmadığından bilgisayarımı açtım ve kendimi bir diğerinin içinde kaybolmaya bıraktım.

3

YAZ

Münün son dersinden sonra dışarı çıktığımda kalbim kabarıyor. Güzel, geç bir yaz gününden daha fazla hayatı takdir etmenizi sağlayacak bir şey var mı?

Vermont öğleden sonra mı?

Sıcaklık yetmişli yılların ortalarında, ılık ve ılık. Gökyüzü açık ve mavi, esinti hafif ve hoş kokulu. Güneş ışığı kampüsün yürüyüş yollarını yaprak yüklü ağaç dallarının siluetleriyle aydınlatıyor.

Aklıma mükemmel bir fikir geldiğinde göğsüm heyecandan sıkışıyor. Eve döndüğümde, yeni evimin çatısında güneşleneceğim.

Bu benim en iyi arkadaşım Olivia ile kampüs dışında yaşadığım ilk yılım. Yurtlarda geçirdiğim zamandan çok keyif almıştım ama bu yıl kendime ait gerçek bir yerim olmasına çok hazırım. Olivia ile birlikte kiraladığımız küçük ev çok lüks değil ama şirin, kampüse çok yakın ve ikimizin de kendi odaları var, banyoyu ve duşu diğer kızlarla paylaşmak zorunda değiliz ve gerçek bir mutfağımız var.

Daha ne isteyebilirsiniz ki?

Kampüs boyunca yürürken bakışlarımın etrafı taramasına izin veriyorum ve bu muhteşem günde manzarayı takdir ediyorum. Brumehill's

Kampüs, güzel eski binaları, kıvrımlı taş yürüyüş yolları ve çok sayıda ağaç, çiçek ve yeşil alanıyla muhteşemdir.

Kenarında yer aldığı küçük kasaba Cedar Shade, küçük, yerel dükkanlar, Viktorya tarzı evler ve tuğla kaldırımlarla dolu, hayal edebileceğiniz en güzel New England kasabasıdır.

Üniversite ve kasaba Vermont ormanlarının içinde yer almaktadır. Cedar Shade şehir merkezinin dışı çoğunlukla sık ormanlarla kaplı. Yollarda ilerlerken ara sıra karşınıza çıkan bir açıklık, nefesinizi kesen tepelerin manzarasını size sunar.

Yaprakların bir renk cümbüşüne dönüştüğü ve havadaki serinliğin kalın bir kazak için mükemmel hale getirdiği sonbahar günlerinde, gözlerinizi yaşartacak kadar güzel olabilir.

Burayı çok seviyorum, keşke mezun olduktan sonra da kalabilsem. Ne yazık ki kırsal Vermont, klasik müzik icra ederek kariyer yapmayı uman biri için en iyi üs değil.

Vermont kırsalının klasik müzik eğitimi almak için iyi bir yer olması bile yeterince garip. En iyi müzik programlarının çoğu New York, Boston veya San Francisco gibi büyük şehirlerdedir. Ancak Brumehill, alışılmışın dışında üst düzey bir müzik programına sahip olmasıyla benzersizdir.

1900'lerin başında Theodore Buckley adında bir işadamı müzik aletleri üreterek bir servet kazandı ve vasiyetinde mezun olduğu okul olan Brumehill College'a büyük bir müzik programı oluşturulması için yüklü miktarda para bıraktı.

Öğrenci gazetesinin ücretsiz olarak satıldığı bir standın önünden geçiyorum ve bir nüsha alıyorum. Haberlerin internet sitelerinden, Twitter'dan ya da TikTok'tan alındığı bir dünyada, Brumehill öğrenci gazetesinin hala o kaba, gri kağıt üzerinde klasik fiziksel formda yayınlanması hoşuma gidiyor. Arada bir sayfalarını karıştırmak eğlenceli. Sanırım Olivia ile birlikte çatımızda güneşlenirken gazeteye göz atacağım.

Arkamdan iki el birden gözlerimi kapatınca irkiliyorum.

"Bil bakalım kim?" arkamdaki ses alçak ve olabildiğince yapmacık bir şekilde hırçın, sahibinin onu gizlemek için çok kötü bir iş çıkarmasının sonucu.

"Eğer Timothee Chalamet değilse, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım..."

"Üzgünüm bebeğim. Bu sefer sadece Olivia," diyor oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım.

İç çektim. "Belki bir dahaki sefere..."

"Belki bir sonraki performansınızda seyirciler arasında olur," diyor kampüsün dışındaki caddeyi geçerken yanıma sokularak.

"Lütfen hayır. Boğulurum."

"Ve sonra seni bulurdu, o güzel, melek yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı," diye devam ediyor Olivia. "Dünyadaki en büyüleyici viyolacı olduğunuzu duymuştum, derdi. Ama o performans... korkunçtu..."

Gülmekten kırılıyorum, Olivia'yı yandan dürtüyorum. "Bir fantezi nasıl birdenbire bu kadar korkunç bir şeye dönüştü?"

Olivia omuz silkiyor. "Beni bilirsin, doğuştan kötümserimdir."

Gözlerimi deviriyorum, biraz daha gülüyorum. Bu konuda tamamen haksız değil. Olivia ve ben oldukça farklı kişiliklere sahibiz ve o da bazen bardağın boş tarafına bakıyor.

Motivasyonel sözlerle ve farkındalığa olan hevesimi kesinlikle paylaşmıyor.

Ama o şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım ve birbirimizi mükemmel bir şekilde tamamlıyoruz.

Bir sokağın sonunda sağa dönüp evimizi gördüğümüzde küçük bir sevinç çılgılığı attım.

"Aman Tanrım, o kadar çok sevdim ki," diyorum yaklaşıırken.

Bu blok, küçük ama güzel sıra evlerle kaplı. Bizimki beyaz süslemeli ve lacivert parlak sarıya boyanmış.

mavi panjurlar pencereleri çevreliyor. Ağır ahşap kapı da aynı tonda.

Evimizin arka tarafında, birinci kattan dışarı taşan, yatak odamın penceresinden kolayca üzerine tırmanabileceğim büyük, sağlam, hafif eğimli bir çıkıntı var. Öğleden sonra bu saatlerde güneş tam üzerinde parlıyor olacak ve şimdiden tenimde ısıldadığını hissedebiliyorum.

Olivia'ya parlak güneşlenme planımdan bahsediyorum ve o da katılıyor. Çok geçmeden ikimiz de bikinilerimizi giymiş, kiremitli çıkıntının üzerine serilmiş plaj havlularının üzerine uzanmış, güneşin sıcak kucağında keyif yapıyorduk.

Yanımda getirdiğim öğrenci gazetesinin kopyasına uzanıyorum. Gazeteyi üstüme kaldırıp açıyorum, gözlerimi güneşten koruyorum ama sıcak ışınların başka yerlere de vurması için gazetenin açısını değiştiriyorum.

"Büyüleyici bir haber var mı?" Olivia soruyor.

"Hm," diye düşünüyorum. "Yemekhane menüsünü genişletiyor. Brumehill'in on yıl önceki mezunlarından biri kasabada yeni bir ikinci el giyim mağazası açıyor."

"Oooh," Olivia canlanıyor. "Bunu kontrol etmeliyiz."

"Ve yeni bir ..." sözlerim kendi soluğumla kesildi.

"Ne?" Olivia ilgisini çekerek sorar. "Bu o."

"Kim?"

Öğrenci gazetesinde, Black Bears hokey takımının yeni bir kaleci almasıyla ilgili başlığın altında, huysuz koltuk komşum Hudson'dan başkasının olmadığı grenli siyah-beyaz bir fotoğraf var.

Ve grenli siyah-beyazda çok iyi görünüyor. "İngilizce dersinde yanında oturduğum adam."

Olivia soluk soluğa, dirseğinin üzerinde doğruluyor ve bana doğru eğiliyor. "Sevimli mi?"

Şirin mi?

Hantal, kaslı vücudu aşırı büyük bir yer kaplayan asık suratlı, düşünceli adamı tanımlamak için kullandığım kelime bu değildi.

Dün yanımdaki koltukta çok fazla boşluk vardı.

Timothee Chalamet, sevimli olarak tanımlayabileceğiniz bir adam. Hudson... için için yanıyordu. Yanan bir soba gibi sıcak, beyninizin her mantıklı parçasının dokunmayın diye bağırmasına neden olacak şekilde sıcak.

Sevimli bir adam sizi yanağınızdan öper ve güzel bir şeyler söyler. Hudson gibi bir adam ise tek kelime etmeden çıplak elleriyle külotunuzu kalçalarınızdan söker.

Göbeğim sıkışıyor ve üzerimde bir karıncalanma dalgası dalgalanıyor.

Bu gerçekten şımartılmam gereken bir düşünce değil.

Kalın kalın yutkunuyorum. "O, uh, bazı insanların tipi olabilir

..."

"Yeni bir aşk ilgisi mi?" Olivia sesinde alaycı bir tonla sorar.

Bu soru merkezimde sıvı bir sıcaklık hissetmeme neden oluyor ama aynı zamanda beni güldürüyor. "Bana pek romantik bir tip gibi gelmedi. Dürüst olmak gerekirse," diye iç geçiriyorum, bu kelimedden başka bir yol olmadığını fark ederek, "o biraz... biraz... bir pislikti."

Olivia güneş gözlüklerini çıkarıyor, böylece şoktan şişmiş yuvarlak gözlerini görebiliyorum. "Senin üzerinde kötü bir izlenim bıraktığına göre iğrenç biri olmalı."

"Eminim sadece kötü bir gün geçiriyordu," demek için acele ettim, zaten ona pislik dediğim için kendimi kötü hissediyordum. "Bir sonraki derste daha kibar olacaktır. Muhtemelen."

Olivia kıkırdar. "Gazetede ne işi var?"

Okuması için sayfayı açtım. "Hokey takımı için yeni kaleci."

Olivia alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Hokey takımı mı? Evet, pislik olmasına şaşmamalı."

Olivia'nın hokey takımına karşı uzun süredir devam eden bir kan davası var. Aslında tüm hokey takımlarına, daha doğrusu hokey oyuncularına karşı. Lisede biriyle çıkarken korkunç bir deneyim yaşamış ve bunu asla unutamamış.

Telefonum yanımda titriyor. Elime alıyorum ve mesaj bildirimini gördüğümde sırtımda sinirden tüylerim diken diken oluyor.

Eski sevgilim Sean'dan. Yarın ders arasında kahve içelim.
Hayır, teşekkürler. İlişkimizi yeniden canlandırmakla hiç ilgilenmediğimi ona nasıl daha açık bir şekilde ifade edeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Sırf yaz boyunca Avrupa'da düzüşebilmek için ilişkimizi geçici olarak açmak istediğini söylediği anı her hatırladığımda hâlâ midem bulanıyor.

Sean ne derse desin, açık fikirli biriyim ve bazı insanların bu tür şeylere ilgi duyduğunu biliyorum. Eğer onlar için işe yarıyorsa, tamam. Ama benim için kesinlikle işe yaramaz ve

Sean bunu fark etmediyse, beni sandığım kadar iyi tanımıyordur ya da daha büyük olasılıkla umursamıyordur.

Telefonumu sonuna kadar kapattım ve iyi bir önlem için yüzüstü bıraktım. Öğrenci kağıdını katlayıp diğer tarafa koyuyorum.

Uzuvlarımın gevşemesine izin veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, güneşi içime çekip rahatlamaya çalışıyorum.

İngilizce dersinde yanımda oturan huysuz kalecinin zihnindeki görüntüsünü kafamdan atmak sadece beş dakikamı alıyor.

4

HUDSON

E idmandan sonra soyunma odasında herkes heyecanlı ve telaşlı. Hepsi gülüyor, şakalaşıyor, saçma sapan davranıyor, dördüncü sınıfa giden bir grup çocuk gibi bir saha gezisi. Tuck ve ikinci çizgideki birinci sınıf öğrencisi Jamie O'Donnell havlu savaşı bile yapıyor, soyunma odasının etrafında koşturuyor ve rulo haline getirilmiş havluları birbirlerine atıyorlar.

Onlara sırtımı döndüm, pedlerimi çıkarırken dolabıma bakıyorum.

"Lanet olsun, Hudson!" Tuck havlu savaşını bırakıp dolabımın önündeki bankın üzerine atladı. "Orada ateş gibiydin! Şutlarımdan birinin bile geçmesine izin vermediğin için hâlâ sana kızgınım ama bu sezon için iyiye işaret değilse ne olayım."

"Gerçekten, ahbap," diyor Rhys, dar boxer-şortu dışında her şeyini çıkarmış bir halde. "Bu sadece bir antrenmandı ama sen sanki Stanley Kupası'ndaymış gibi oynuyordun."

Her maçı, hatta her antrenmanı hayatımın en önemli maçıymış gibi oynuyorum. Sanki tüm geleceğim buna bağlıymış gibi.

Sanki tek bir atış bile hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi mahvetmeye yetecekmiş gibi.

Babam bana çalmayı böyle öğretti.

Eğer bir NHL kalecisi olmak istiyorsam, bu şekilde oynamalıyım. Zihniyetimin bu olması gerekiyor. Kalecilerin NHL'de başarılı olması için diğer pozisyonlara göre çok daha az fırsat var. Eğer başarmak istiyorsam, bir saniye bile gevşememeliyim.

Bu antrenman seansında sadece bir şutun filenin arkasına çarpmasına izin verdim ve hala bunun için kendime kızıyorum.

Sol forvetimiz Carter Prescott'tan zor bir ters vuruştı. Adamın tamamen alışılmışın dışında bir stili var. Pek çok kusuru var ve pek çok hata yapıyor ama arada sırada kimsenin yapamayacağı bir oyun çıkarıyor.

Bir kaleci için, en yetenekli oyunculardan daha fazla sorun çıkaranlar genellikle en öngörülemez oyunculardır.

Tuck yedek kulübesinden zıplayarak indi ve yanıma kondu. "Böyle devam edersen bu takım on yılı aşkın bir süredir ilk Frozen Four şampiyonluğunu kazanacak." Havlu savaşına devam etmek için uzaklaşırken popomu sertçe okşuyor.

Burnum seğiriyor. Birçok sporcunun popo okşama olayını sevdiğini biliyorum.

Benim onlardan biri olmadığımı öğrenmek çok az kişiyi şaşırtacaktır. "Cidden, Hudson," diyor Lane, sıraya yaslanıp

dolapların. "Müthiş bir performanstı. Son birkaç yıldır kaleci pozisyonunda zayıf olduğumuz bir sır değil. Açıkçası senin buraya gelmen bunu büyük ölçüde değiştirdi. Herkes bu yıl sonuna kadar gidebileceğimizi düşünüyor."

Başımı salladım. "Bunu yapabilmeliyiz."

Ben de bu yüzden buradayım zaten. Boston'da geçirdiğim iki yılın ardından babam, eski takımımın koçunun bizi asla Frozen Four şampiyonluğuna taşıyamayacağına ikna olmuştu.

Erken yaşta askere alınıp bir çiftlik takımında yükselmek yerine, babam bunun daha iyi olacağına karar verdi.

kendimi kolej hokeyindeki en iyi kaleci olarak göstermem ve mezun olduktan sonra doğrudan ana kadro pozisyonuna sıçrama yapmam için.

Kendisi de bir NHL efsanesi ve müstakbel menajerim olarak, ben kendi tarafımı tuttuğum ve kolej liginde bunu hak ettiğimi gösterdiğim sürece, bana bir sözleşme imzalatma konusunda kendi tarafını tutabileceğinden emin.

Diğer çocuklar hala sohbet ediyor ve şakalaşüyor, duşlara doğru ilerlerken moralleri yüksek.

İyi bir antrenman seansının bazı insanları ne kadar mutlu ettiğini duymak ve görmek... göğsümde bir tür acı, çimdikleme hissi veriyor.

Hokey beni hiç bu kadar mutlu etmemiştir. Moralimi hiç bu kadar yükseltmemiştir. Beni hiçbir zaman sevinçten havalara uçurmadı, diğer pek çok oyuncunun yaptığı gibi takım arkadaşlarıma beşlik çakarak sevinç çıgılları atmama neden olmadı.

Beni yanlış anlamayın. Hokeyi seviyorum. Başka bir şey yapmak istemezdim. Başka bir şey yapmayı hayal bile edemezdim.

-Kendimi bildim bileli hokeyin benim geleceğim olacağı belliydi.

Hokey oynamak bana doğru geliyor. Gergin bir oyunun ortasında kaledeyken, tüm dikkatimi küçük siyah pakın üzerine yoğunlaştırdığımda, olmam gereken yerde, ait olduğum yerde olduğumu hissediyorum. Dünyadaki her şey anlam kazanıyor.

Ama bu beni hiç mutlu etmiyor. Asla hissettirmiyor neşe.

Yine de, herhangi bir şey bunu yapar mı bilmiyorum. Eskiden bana böyle hissettiren şeyler olduğunu biliyorum. Annem yanımdayken. Anılarımda o hep mutluydu ve ben de onunla birlikteyken, ne yapıyor olursak olalım hep mutluydum.

Ama ben çocukken vefat ettiğinden beri bir daha böyle bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum.

Kaleye atılan bir şutu engellediğimde hissettiğim türden bir aidiyet, bir haklılık sanırım umabileceğim en iyi şey.

Benim için sorun değil.

Kalan pedlerimi çıkardım ve duşa girdim. Sıcak su akıntıları kaslarımdaki gerginliği gideriyor. Duş başlığının spreyinin altında durarak başımı aşağı eğiyorum ve sıcak suyun saçlarımı ıslatmasına izin veriyorum. Gözlerim kapalıyken aklım dünkü İngilizce dersine dönüyor.

Dersten sonra Summer'ın geçen yıl müzik bölümünün yüklediği Beethoven keman sonatını seslendirdiği videoyu izledim. Kahretsin, o parçayı canlandırdı. Sanki şu anda enstrümanından çıkardığı muhteşem notaları kulağında duyabiliyorum.

Suyun altında gözlerim kapalıyken, onun sınıfta nasıl görüldüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum.

Şık sarı saçları, zümrüt gözleri, uzun, bronz bacakları, dolgun dudakları, kalp şeklindeki poposu...

Gözlerimi açtığımda kendimi azgın bir ereksiyona bakarken buluyorum. Neyse ki Brumehill tesislerinde ayrı duş kabinleri var.

Summer'la ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum ve duşumu bitiriyorum. Belimde bir havluyla soyunma alanına geri döndüğümde, diğer çocukların çoğu çoktan giyinmiş ve gitmeye hazır.

"Mastürbasyon falan yapmak için geri mi çekiliyorsun?"

Tuck şaka yapıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ona bir yanıt vermenin daha iyi olacağını düşünüyorum.

"Hep birlikte bir şeyler içmek için Loser's'a gidiyoruz," diyor Lane, çocuklarla birlikte çıkışa doğru yürürken. "Var mısın?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

Loser's Luck Tavern, çocukların takılmak için sık sık gittikleri yerel bir bar. Ben henüz gitmedim ama orası hakkında çok konuştuklarını duydum.

Gerçekten gitmeliyim. Takım arkadaşlarımla maçlar ve antrenmanlar dışında takılmayı hiç sevmem ama

Belki de bunu değiştirmeliyim. Belki de bunu paylaşacağım çocukları tanımak için daha fazla çaba sarf etmeliyim, özellikle de önümüzdeki iki yıl boyunca birçoğuyla aynı evi paylaşacağım için.

"Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız," diyor Lane.

Başımı sallıyorum ve o da ekibin geri kalanıyla birlikte gidiyor. Evet, sanırım gerçekten gitmeliyim.

Kaptan olarak Lane, diğer çocuklarla daha fazla zaman geçirmem için ipuçları veriyor ve beni zorluyor, Koç da yle. Muhtemelen bu imaların, anti-sosyal bir pi olmayı bırakıp takım arkadaşlarımla daha fazla zaman geçirmem için açık taleplere dönüşmesi uzun sürmeyecektir.

şu anda bir bira da kulağa hiç fena gelmiyor.

Genelde çok içen biri değilimdir. Aslında sadece bir kez sarhoş oldum ve bundan zevk almadım. Kendimi tam olarak kontrol edememekten hoşlanmıyorum. Tamamen ayık olsaydım yapmayacağımı veya sylemeyeceğimi bildiğim şeyleri yapma ve söyleme fikrinden hoşlanmıyorum.

Ancak arada sırada bir bira ya da pilsner içmek rahatlamaya yardımcı oluyor.

Giyindikten sonra Brumehill antrenman tesisinden ayrılıp Cedar Shade şehir merkezindeki Loser's Luck Tavern'e doğru yürümeye niyetlendim. Ama babamdan gelen bir telefon beni oyaladı.

Titreşen telefonu cebimden çıkarıp arayanın o olduğunu gördüğümde mide kaslarım geriliyor. Babamla yaptığım konuşmalar her zaman hoş olmaz.

Düşünüyorum da, hiç hoş olduklarından emin değilim.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Antrenmanda yeni takımı tanımaya mı alışyorsun?" diye soruyor, selam vermekle ya da nasıl olduğumu sormakla vakit kaybetmeden.

"Evet," diyorum. "İyiler. Boston'dan daha iyi. Carter Prescott diye bir ocuk var," diyorum, yaptığı o çılgın ters vuruşu dşnerek hafifçe kıkırdıyorum, "beni nasıl geçtiğini görmeliydin-"

Babam sözümü kesti. "Prescott mu? Sana sayı yapmasına izin mi verdin?"

Çenem gerildi. "O iyi. Ve atış ..."

"Takımdaki en iyi forvet bile değil. Prescott'un sana gol atmasına izin mi veriyorsun?" Hayal kırıklığıyla dolu derin bir iç geçirdi. "Umarım bu fırsatı ciddiye alıyorsundur Hudson. Senin Black Bears'ın yeni kalecisi olmanla birlikte, medyadaki konuşmacılar takımın bu yıl Frozen Four'a kadar gitmesi gerektiğini söylüyor. Eğer bu gerçekleşmezse, herkes bunun sebebinin senin abartıldığını kadar başarılı olamaman olduğunu düşünecek."

"Bunu ciddiye alıyorum," diye karşılık veriyorum. "Umarım öyledir. Şimdi ne yapıyorsun?"

"Çocuklarla bir barda buluşmaya gitmek üzereyim."

Babam yine sözümü kesti. "Bar mı? Alkol tüketiminin atletik performansı engellediğini biliyorsun. Konsantrasyondan bahsetmiyorum bile. Carter Prescott gibi ikinci sınıf oyuncuların size gol atmamasını sağlamak için bu oldukça önemli bir şey."

Sırtımda bir gerginlik var. Babama bugün takım arkadaşarımla bir bira içmemin bir ay sonra sezon başladığında konsantrasyonumu etkilemeyeceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama ben daha tek kelime edemedim sessizliği o dolduruyor.

"Bak, gitmem gerekiyor. Antrenman rejimine sadık kaldığından ve sana gönderdiğim görüntüleri incelediğinden emin ol. Sezonun ilk maçı St. Michaels'a karşı. Bu yıl çok iyi bir takım oldular."

"Biliyorum. Ben ..." Aramayı çoktan sonlandırdığı için boşluğa konuştuğumu fark ederek sözümü kesiyorum.

Babamın sezon başından bir ay sonra bir bira içmenin bir şey ifade etmeyeceği konusunda saçmaladığını bilsem de, aniden havamda bile değilim. Ve kesinlikle erkeklerle oturup bütün akşam boyunca birbirlerine gülüp saçmalayacak havamda değilim.

Tek başıma erken bir akşam yemeği için bir yerde durmaya karar verdim.

"PEKÂLÂ, DIŞARI ÇIKIN!" Şehrin kuzey ucunda bir benzin istasyonu ile bir oto tamirhanesi arasında kalan dar bir ara sokaktan sesleniyorum.

Bir dakika orada durup cevap bekliyorum. Tam dönüp uzaklaşmak üzereydim ki sokağın ortasındaki çöp tenekesinin arkasından bir hışırtı duydum.

Bu onun burada olduğunu bilmemi sağlıyor.

Market poşetinden kedi maması konservesini çıkarıp halka çekerek açıyorum. Yere koymak için çömeliyorum.

"Aç değil misin?" Hışırtıyı duyduğum yöne doğru seslendim. "Bugün iyi şeyler aldım."

Sonunda bir miyavlama duydum.

Hayır, miyav doğru kelime değil. Miyav sevimli bir şeydir. Benim duyduğum tiz, huysuz bir tıslama.

Bir hokey diski gibi, yuvarlak kedi maması kutusunu kaldırımın üzerinde, tüyleri diken diken eden sesin kaynağına doğru kaydırıyorum. Sonra başka bir kutu çıkarıp açıyorum, kapağın gerçekten patladığından emin oluyorum ve sesin onu dışarı çıkmaya ikna etmesini umuyorum.

"Bunun geldiği yerde daha fazlası var," diye duyuruyorum. "O huysuz kıcını kaldır ve buraya gel."

Şu anda yanımdan geçen biri olsa muhtemelen deli olduğumu düşünürdü. İyi ki başkalarının ne düşündüğü benim için hiç önemli olmadı.

Bir tıslama daha duyulur, bu sefer daha hafiftir ve nihayet tüy yumağı çöp kutusunun arkasından çıkar. Saçma bir şekilde kabarık, tüyleri çoğunlukla beyaz, hafif siyah ve turuncu tonları var. Biraz araştırdıktan sonra Norveç Orman Kedisi olduğuna emin oldum.

"Doğru," diyorum, ikna edici bir şekilde. "Güzel, ıslak kedi maması. İyi bir şey."

Açık teneke kutuya yaklaşıırken kediden şüpheli bir hırıltı yükseliyor. Kutuyu kokluyor, sonra da inceliyormuş gibi etrafında döndürerek pençeleriyle kavırıyor.

Yaklaşık bir buçuk hafta önce şehirde yürüyüşe çıkmıştım ve bu kediye rastladım. Onu sevmeye çalıştığımda bana tısladı ve kaçmadan önce patisiyle bana vurdu. Tasmaları ya da sahibi olduğunu gösteren başka bir şeyi yoktu. Yandaki benzin istasyonuna sordum ve onun sadece aylardır etrafta dolaşan bir sokak kedisi olduğunu söylediler. İnsanların kayıp evcil hayvanlarla ilgili paylaşımlarda bulunduğu yerel Cedar Shade Facebook sayfalarını kontrol ettim ve bu kedinin tanımına uyan bir şey bulamadım.

Birkaç gün sonra kedi mamasıyla geri geldim. Sonunda biraz yemesini sağlayabildim. Yine de onu sevmeme izin vermiyordu, ne zaman denesem kaçıyor ve sert bir kaş çatmayla bana tıslıyordu.

O zamandan beri onu birkaç kez daha besledim. Burada tek başına yaşarken ne yediğini Tanrı bilir. Onu bir veterinere götürmeyi düşündüm ama bir keresinde tıslamalarını bastırıp onu kucağıma almaya çalıştığımda kolumu epeyce çizdi.

Umarım onu beslemek için uğramaya devam edersem bana alışır ve güvenir.

Sonunda dilini çıkarıp kedi mamasını test ediyor. Tekrar test ediyor. Sonra mamanın içine dalıyor ve açlıkla kucaklıyor.

Yüzüme nadir bir gülümseme yayılırken yanaklarım ısınıyor. "Pekala, işte iyi bir kız."

Ona yaklaşıyorum. İkinci açık kedi maması kutusunu ilkinin yanına koyuyorum. O da yemeye başladı.

Elimi yavaşça uzatıyorum, belki bugün avucumu kalın paltosunda gezdirmeme izin verir diye düşünüyorum.

Ama geri çekilip bana tıslıyor, yüzünde sert ve yasaklayıcı bir ifade, sağ pençesi havada, denemeye kalkarsam parmaklarımdan birini koparmaya hazır gibi.

"Peki, peki," diyorum elimi geri çekerek. Üçüncü bir kedi maması kutusunu açıp aramızda yere koyuyorum.

Ayağa kalkıyorum ve kedi başını kaldırıp bir an için bana bakıyor. Ona başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz."

Kedi boş boş bakıyor, sonra başını tekrar eğip yemeğe yumuluyor.

Eve geri dönmek için sokaktan dönüyorum. Bu kedi huysuz, sevimsiz ve anti-sosyal olsa da ondan hoşlanıyorum. Belki de bana birini hatırlattığı içindir.

Cedar Shade'den evime doğru yürürken, bu sıfatların her birinin tam zıttı olan birini düşünmeye başlıyorum.

Yarın sabah ikinci İngilizce dersim olduğunu hatırladığımda göğsümde garip bir çekilme hissi var.

A Gözlerim ilk açıldığında havadaki soğukluk yanaklarımı diken diken ediyor.

Tüm hafta boyunca öğleden sonraları muhteşem bir şekilde sıcak olmasına rağmen, Vermont'ta Ağustos ayının sonlarına doğru bazı sabahlar biraz serin oluyor. Yatağında yuvarlanıyorum, bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve battaniyemi daha sıkı sarıyorum. Battaniyemi çıkarıp vücudumu sabahın soğuk havasına maruz bırakma düşüncesi bile küçük bir iniltiye neden oluyor.

Ama sonra bir şeyin farkına varıyorum ve soğuğa göğüs germe konusundaki isteksizliğim buharlaşıyor. Heyecanla üzerimi açıyor ve yataktan fırlıyorum.

Hava bu sabah kazağımı giymemi gerektirecek kadar soğuk.

Yaz boyunca internette dünyanın en şirin kazağına rastladım ve hemen satın almak zorunda kaldım. Krem rengi, daralan kollu bir kazaktı ve sağ kolunun ucu sarıya boyanmıştı, üzerine de kaz kafası gibi görünmesi için iki siyah göz çizilmişti.

Onu gördüğümde göğsüm eridi ve giymek için yeterince soğuk olan ilk günü iple çekiyorum

O zamandan beri.

Dolabımdan çıkardığımda küçük bir sevinç çığlığı attım. O kadar sevimli ki, sabahın soğuşunu uzak tutmak için fazlasıyla yeterli, içimi ısıtıyor ve tüylerimi ürpertiyor.

Duştan sonra kazağımı lacivert bir etekle eşleştiriyorum. Muhtemelen on ya da on bire kadar kazağımı çıkarabileceğim kadar sıcak olacak ama o zamana kadar onu giymenin keyfini çıkaracağım.

Olivia'nın bir fincan kahve yudumladığı oturma odasına doğru yürüyorum. Bana bakıyor ve hemen gülüyor. "Aman Tanrım. Lanet olası kazak."

Kulağımdan kulağıma ışık saçıyorum. Sağ kolumu kaldırıyorum ve elimi bir kazın boynunu taklit edecek şekilde açıyorum. "Korna, korna."

Olivia neredeyse elindeki kahve yudumunu tükürüyordu. "Sen tam bir aptalsın Summer," diyor yanakları parlayarak. "Ama seni bunun için seviyorum."

"Sevimli bir kazağın aptalca bir yanı yok," diye itiraz ediyorum.

"Korna, korna," diyor alaycı bir şekilde, yanımdan geçip kapıya doğru yürürken işaret parmağıyla burnuma vuruyor. "Ögle yemeği on ikide mi?"

"Kahve dükkanında buluşalım mı?"

Sınıfa gitmeden önce bana bir başparmak işareti yapıyor. Gitmeden önce yaklaşık yirmi dakikam var, bu yüzden bir fincan kahvenin tadını çıkarmak ve oturma odasındaki aynada sevimli kazağıma bakarken gülümsemek için zaman ayırıyorum.

Dışarı çıktığımda ve havadaki canlandırıcı soğuşu hissettiğimde, sadece şirinliği için değil, kazağım için de şükrediyorum. Vermont'ta yazlar muhteşem olabilir ama uzun sürmüyor. Çok geçmeden, dışarı adım atmadan önce giyinmek bir zorunluluk haline gelecek.

Psikoloji günün ilk dersi. Ders bittiğinde, göğsümde bir beklenti hissi olduğunu ve buna merkezimde bir gerginliğin eşlik ettiğini fark ediyorum.

Kampüs boyunca Liberal Sanatlar binasına doğru kısa bir yürüyüşten sonra yine Hudson'ın yanında oturuyor olacağım.

Kollarında dalgalanan belirgin kas kordonlarını, inanılmaz genişlikteki göğsünü, gür siyah saçlarını ve en çok da parlak, grimsi mavi gözlerini hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor.

Yolda kampüs kafesinin önünden geçiyorum ve aklıma bir fikir geliyor. İçeride durup bir içecek alıyorum ve sonra İngilizce dersine devam ediyorum.

Geçen seferki yerime oturuyorum. Sağımdaki kıza hızlıca bir merhaba diyorum ama o yanında oturduğu bir adamla sohbet etmekle meşgul. Ben de solumdaki boşluk huysuz hokey oyuncusu tarafından doldurulana kadar sabırsızlıkla bekliyorum.

Umarım bu sefer biraz daha az huysuzlaştırabilirim.

Devasa gövdesini yanımdaki koltuğa indirdiğinde hava elektrikle çatırdıyor gibi görünüyor. Kazağımın ve tişörtümün altında göğüs uçlarımın sertleştiğini hissediyorum. Dışarıdaki soğuğa karşı gecikmiş bir tepki olmalı.

Hudson'a dönüyorum ve coşkulu bir gülümseme yayıyorum. "Bahse girerim içkinizi tahmin edebilirim."

Başını yavaşça çeviriyor. Buz mavisi bakışları üzerime yerleştiğinde midem ters takla atıyor. "Ha?"

"Sabah içeceğin. Eminim ne sevdiğini tahmin edebilirim."

Kaşlarından biri hafifçe kalkıyor ve sanırım gözlerinde en ufak bir ilgi pırıltısı görebiliyorum. "Öyle mi?"

"Sade kahve. İçinde bir şey yok."

Bir süre sessizlik oluyor ve sonra alçak sesle, gürleyen bir kıkırdama çıkarıyor. Sesin titreşimini karnımda hissediyorum. Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti dans ediyor, ne kadar iyi geliyor, derin ve ciddi. İçimden bir ses bunu sık sık yapmadığını söylüyor ama yapmalı.

"O kadar belli, ha?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyorum. Dudaklarının kenarlarının minicik de olsa seğirdiğini fark ettiğimde gülümsemem daha da genişliyor.

Gülümseme diyecek kadar mı? Ya da en azından bir gülümseme? Yakınından bile geçmez. Ama Hudson'ın ağzının seğirmesinin bile kutlanacak bir şey olduğunu hissediyorum.

Masamın üzerinde duran içkiyi alıp onunkinin üzerine koyuyorum. "Siyah. Kremasız. Ve kesinlikle şekersiz."

Kaşlarının arasındaki kare çatılır. Masasının üzerindeki fincana bakıyor, sanki onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Bakmaya devam ediyor.

"Bu senin için," diyorum.

Bir vuruş daha geçer. Sonunda uzanır ve iri, güçlü görünen elini bardağın etrafına sarar. Bir yudum alıyor ve adem elması boynunun kalın sütununda sallanıyor. Bu manzara karşısında gözlerimin şişmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Boğazından kısık, memnun bir ses çıkıyor ve bu ses tüylerimin diken diken olmasına yetiyor. "Teşekkürler," diyor bakışlarını tekrar bana çevirerek.

Eğer deli değilsem, sanırım onun çelik gibi gözlerinde minnettarlık okuyabiliyorum. Ben de ona gülümsüyorum. "Bir şey değil."

Belki de düşünceli, huysuz kaleciyle gerçekten koltuk arkadaşı olacağım.

Artık gardını en azından biraz düşürmüş görüldüğüne göre, sohbeti sürdürmeye karar verdim.

"Kazağımı beğendin mi?" diye soruyorum. Sağ kolumu kaldırıyorum ve Olivia'ya göstermek için daha önce yaptığım gibi açıyorum. "Gördün mü? Bu bir kaz."

Hudson'ın dudakları büzülür, ifadesi donuklaşır.

Sonra kendimi durduramadan, tıpkı bu sabah Olivia'ya yaptıkları gibi ağızından aptalca sesler dökülüyor.

"Korna, korna," diyorum kocaman, aptal bir gülümsemeye.

Hudson bir kez göz kırpmıyor. Tekrar. Donuk bakışlarını üzerimde gezdirmeye devam ediyor. Olivia'nın haklı olabileceği aklıma geliyor: Muhtemelen dünyanın en büyük aptalı benim.

İngilizce dersinden önce kaz gibi korna çalmak mı? Kim yapar bunu?

Muhtemelen Hudson'ın şu an düşündüğü şeydir.

Neyse ki profesörümüz Dr. Ferrara odaya giriyor ve dersi başlatıyor. Hudson başını odanın önüne doğru çeviriyor ve merhametli bir şekilde beni bakışlarından kurtarıyor.

Sessiz bir iç geçirdim, yanaklarım yanıyordu. Hudson muhtemelen artık tam bir ucube olduğumu düşünüyordur. Oh, neyse.

T Şapka hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi. Daha önce akademik uygunlukla ilgili bir sorunum olmamıştı ama Summer'ın yanında oturmak bunu değiştirebilir çünkü arka arkaya ikinci derste de profesörün anlattıkları bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor.

Sanırım bir şiirden bahsediyor, ama şu anda sadece başlığının ne olduğu ve yazarının kim olduğu sorulsa bile bir sınavda başarısız olurum.

Tüm düşüncelerim yanımda oturan sevimli kazağıyla sevimli kemancıda.

Belki kafein odaklanmamı sağlar umuduyla bana getirdiği kahveden bir yudum daha alıyorum.

Kahretsin, bu hayatımda içtiğim en lezzetli kahve. Çok lezzetli ve zengin. Çok yumuşak. Mükemmel sıcaklıkta. Bu kadar iyi kahve yaptıklarını bilmiyordum.

Pekâlâ, kanıma biraz kafein karıştığı için bugün ilk kez profesörün dersini takip edebiliyorum. Büyük bir kısmını kaçırmış olsam da yine de yetişebiliyorum. Şair Robert Frost'tan bahsediyor. Az önce bahsetti-

Birdenbire düşüncelerim dersten milyonlarca kilometre uzaklaştı, çünkü çevresel görüşümde Summer'ın kazağını başının üzerine çektiğini görüyorum.

Konsantrasyonum için ihtiyacım olan son şey Summer'ın kıyafetlerini çıkarırkenki görüntüsü.

Yine de kazağını çıkarmak istemesi mantıklı, çünkü burası yüz derece olmalı, terin ensenizden aşağı süzülmesine neden olacak kadar sıcak.

Sadece ben değilim, değil mi?

Aklıma üşüşen düşünceleri kovalamaya çalışıyorum ama nafile. Hayal gücüm Yaz'ın bir kazaktan çok daha fazlasını çıkardığı görüntülerle dolu.

Tişörtünün eteğinden tutup yukarı kaldırdığı ve bal rengi karnını yavaşça ortaya çıkardığı; eteğinin uzun, biçimli bacaklarından aşağı inip ayak bileklerine kadar düştüğü; sütyenini açmak için arkasına uzandığı görüntüler...

Kahretsin, yanımda oturan kızı böyle düşünmemeliyim. Bu çok ürkütücü. Dikkatimi başka bir şeye çekmek için büyük silahlarımı çıkarıyorum: geçen sezon bir kaleci olarak yaptığım en kötü hataları hiper-analiz ediyorum.

Greg Petrie'nin yılın sondan ikinci maçında sol omzumun yanından tek vuruşla geçip gitmesi gibi. Siktir, o acıtmıştı.

Kahretsin, belki de bir sonraki derste Summer'ın yanına oturmayıp başka bir koltuk bulmaya çalışmalıyım. Hormonlarımı kontrol altına alamadığım için dersten kalmak istemiyorum.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez, ondan o kadar nefret ediyorum ki ağızma acı bir tat geliyor.

"Sanırım ortağız o zaman." Summer'ın sesi beni gerçekliğe geri sürüklüyor.

"Ha?" Şaşkınlıkla ona dönerek tepki verdim.

"Ortaklar. Sen ve ben. Proje için mi?" Bir kaşını kaldırıyor, son kelimeleri bir soruya dönüştürüyor ve bütün ders boyunca aklın neredeydi diyor.

Gerçekten bilmek istediğini sanmıyorum.

Bekle. Ortak mı? Summer Andrews ile ortak mıyım?
Ders bitti mi?

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Dikkat etmiyordun, değil mi?"

"Tabii ki öyleydin," diye itiraz ediyorum içgüdüsel olarak.

Küçük bir kahkaha atıyor. Ne kadar da şirin. "Muhtemelen bütün ders boyunca hokeyi düşünüyordur."

"Hokey oyuncusu olduğumu biliyor musun?" Sezon henüz başlamadı, o yüzden Boston'daki gibi her yerde tanınmıyorum henüz.

Yanakları pembe bir kırmızıya döndü. "Öğrenci gazetesinde takıma katılmanla ilgili bir makale vardı."

"Ah." Başımı salladım. "Doğru."

"Peki, o zaman ortak," diyor ve bu kelimeyi şakacı bir şekilde söylemesi göğsümde bir kasın çekilmesine neden oluyor, "tüm ders boyunca dikkatini tamamen verdiğine göre, sanırım proje için ne yapmamız gerektiği konusunda seni bilgilendirmeme gerek yok?"

"Ben, uh... hokey hakkında düşünüyor olabilirim. Bir an için. Tam da profesör projeden bahsederken."

Bana alaycı bir sırıtişla bakıyor. "Bir saniye, ha?"

"Belki üç ya da dört."

Gülüyor. Keşke bu sesi havadan çekip almanın, bir şişeye koymanın ve sonsuza dek saklamanın bir yolu olsaydı.

"Öğrencilerle, onlara güçlü bir duygu hissettiren bir edebiyat eseri hakkında röportaj yapmamız, ardından cevaplarını karşılaştıran ve kıyaslayan bir rapor yazmamız gerekiyor."

"Öğrencilerle röportaj mı? Gidip rastgele insanlarla konuşmak gibi mi?" Ben soruyorum. Bu kulağa... ugh.

"Evet. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?" "Hm. Eğlenceli."

"Yarın kütüphanede buluşalım mı?" Summer öneriyor.

"Öğleden sonra iki nasıl?"

"Mükemmel," diye gülümseyerek yanıtlıyor.

Göğsümde sıcak bir his var. Sanki bir randevu ayarlamışız gibi.

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Bu kız beni nasıl bu kadar acayip hissettiriyor?

Ona hızlıca başımı sallıyorum ve yerimden kalkıyorum. Odadan çıkarken, yarın saat ikiyi çok fazla iple çektiğimi fark ediyorum.

Benzin istasyonu ile tamirhanenin arasındaki ara sokağa vardığımda, karanlık gökyüzünden iri, ağır yağmur damlaları yere düşmeye başlamıştı.

Yağmur hala hafif ama her yağmur damlasının büyüklüğü ve soğukluğu bana bunun çok geçmeden şiddetli bir sağanak olacağını söylüyor.

Az önce Cedar Shade'de bir ramen restoranında yemek yedim. Burası harika yemeklere sahip, genellikle sessiz ve size nasıl olduğunuzu sormayan, içeri girdiğinizde size gülümsemeyen ve sizden de gülümsemenizi beklemeyen orta yaşlı, özlü bir Japon adam tarafından işletiliyor. Sadece siparişinizi alıyor ve servis ediyor. Tam benim tipim.

Oradan ayrıldığımda ve fırtınanın ne kadar kötü olacağını fark ettiğimde aklıma kedi geldi.

Sadece her zaman olduğu gibi burada, ara sokakta olmadığından, fırtınayı atlatmak için bir tür sığınak bulunduğundan emin olmak istiyorum.

Sokakta yankılanan uzun bir ıslık çaldım. "Evde kimse var mı?" Sesleniyorum.

Sessizlik. Bir an için. Ama sonra her zamanki çöp kutusunun arkasından bir hışırtı duyuyorum.

"Orada olduğunu biliyorum tüy yumağı," diyorum ürkekçe, çoğu insanın hayvanlarla ya da küçük çocuklarla konuşurken yaptığı o tuhaf şeyi sesimle yapmak için hiç çaba sarf etmeden. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum.

Hâlâ tam bir miyavlama olmayan, ama **alıştığım** tıslama kadar da düşmanca olmayan bir kedi sesi

Çöp tenekesi. Geçici olarak, kedi kendini gösterir.

Kaçmasına neden olmamak için yavaşça ona doğru yürüyorum. Daha önce benden hiç kaçmamış olmasına rağmen. Ne zaman ona dokunmaya çalışsam pençeleriyle bana saldırırdı.

Yağmur daha sert yağmaya başladı. Damlalar donuyor. Kedi her zamankinden daha da gergin. Vücut dili yağmurdan hoşlanmadığını açıkça gösteriyor. Bu yağmurdan kurtulmak için gidebileceği bir yer olsaydı, şu anda burada olmazdı.

"Kahretsin," dedim. "Burada kalmana izin veremem. Bu lanet olası bir sağanak olacak."

Kedi bana yaklaşıyor, gözlerinde her zamankinden biraz daha az düşmanlıkla bakıyor. Alçak sesle, sert bir mırıltı çıkarıyor.

Diz çöktüm. İlk kez avuç içimi sırtında gezdirmeme izin veriyor, kısık bir ses çıkarıyor.

"Benimle eve gelmek ister misin?"

Bana bakıyor ve yumuşak, neredeyse duyulmayan bir miyavlama sesi çıkarıyor.

İlk defa onu kucağıma almama izin verdi. Kollarımda ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. İfadesi hala kararsız, sanki kollarımdan atlayıp fırtınayı bu sokakta atlatmaya, gerekirse çöp kutularının arkasına ya da atılmış plastik torbaların altına sığınmaya çalışacakmış gibi.

Ama yapmıyor. Kollarımda kalıyor.

Belki de bu kedi o kadar da kötü değildir. Belki de bir insan, bir yuva istiyordur. Belki de güvenmesini zorlaştıran bazı kötü deneyimler yaşamıştır. Belki de ne istediğini nasıl göstereceğini bilmekte bile zorlanıyordur.

O göğsüme sarılmışken, yağmur daha sert yağmaya başladığında aceleyle eve gidiyorum. Yaşadığım yerde evcil hayvan beslememize izin verilip verilmediğini bile bilmiyorum.

Evcil hayvan mı? Bu kediye besleyecek miyim?

Gözleri kapanıyor ve kabarık tarafını göğsüme yaslıyor. Yağmur dindikten sonra onu o pis, kokuşmuş ara sokağa geri getirdiğimi hayal ediyorum. Onu benden alıp

sıcak, güvenli bir odaya koyup, onu bu kadar mutsuz ve yalnız yapan ortama geri koymak.

Kahretsin, sanırım bu kedi bende kalacak.

Daha önce hiç evcil hayvan beslememiştim. Sanırım biraz daha araştırma yapmam gerekecek.

Kapıdan içeri girdiğimde, diğerk çocuklar oturma odasındaydı. Gözleri kucağımdaki hayvana takılınca alınları çatlıyor.

Sebastian başını eğiyor. Tuck bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tüylü bir kedi taşıdığımı görünce ne diyeceğini şaşıyor. Rhys bir kaşını kaldırıyor. Lane'in kaşları birbirine yaklaşıyor.

Bir süre sessizce çocuklara baktım.

"Artık bir kedim var," diye duyuruyorum. Sonra odama gidip onu yeni eviyle tanıştırıyorum.

Jeremy piyano tuşlarına son hızlı, enerjik notaları vurarak alıştırma seansımızı bitirirken yayımı kemanımın tellerine doğru eğiyorum.

Memnuniyetle gülümseyerek başımı sallıyorum. "İyi, değil mi?" Jeremy'ye söylüyorum.

Jeremy başını sallıyor, ama yüzeysel bir baş sallama. Gülümsemesi de sığ, zorlama gibi görünüyor. "Evet. Güzel."

Bu sözleri söyleme şekli, bana bir "ama" olacağı yönünde tatsız bir beklenti veriyor...

"Ama," diye başladı, "Sean'ın söylediği şeyi düşünüyordum. ..."

Bir iniltiyi bastırdım. Bahse girerim geçen seferki önerisini geri çevirdikten sonra Sean Jeremy'nin izini sürmüş ve bu konuda onun kulağına gitmiştir. Şimdi geriye dönüp baktığımda, her zaman hayır cevabını kabul etmekte ne kadar zorlandığını fark etmeye başlıyorum.

"Sadece," diye devam ediyor Jeremy, "kazanmamızı gerçekten istiyorum. Bu büyük bir yarışma ve kazanmak ikimizin de kariyerine çok şey katabilir. Eğer jüriyi bir klasiğin devrimci yorumuyla şaşırtabilirsek..."

Jeremy'nin sözünü orada kestim. Bir klasiğin devrimci yorumu - melodramatik ve kibirli tavrımı duymak kolay

eski sevgilinin sesi.

Sean'ı doğru bir şekilde tanımlamaktan kendimi alıkoymaya çalışmaktan yoruldu. Melodramatik ve kibirli tam olarak olduğu şey. İşte bir şey daha: Pisliğin teki.

Sonunda kendime, sadece kafamda bile olsa, bunu nasıl görüyorsam öyle adlandırmak için izin verdiğim için içimde hoş bir his var.

"Yargıçların neyi sevmediğini biliyor musun?" Retorik olarak soruyorum. "Öğrencilerin sevilen klasikleri tamamen yanlış tarz ve tonda çalarak parçalamaları."

Jeremy'nin dudakları birbirine yapışıyor, yüz hatlarını endişeli bir kararsızlık kaplıyor.

"Daha önce hiç normalde neşeli olan bir parçanın alışılmadık derecede düşünceli, dramatik bir versiyonunu çaldın mı?" Jeremy'ye sordum.

"Hayır," diye cevap veriyor, heceleri düşünceli bir şekilde uzatarak. "Yarışmadan önce ne kadar zamanımız var?"

"Yaklaşık üç buçuk hafta..." Gerçekleşme başlıyor sesinde şafak sökmek için.

"Peki, sizce hangisi daha akıllıca? Bu parçanın tamamen farklı bir yorumunu çalışmaya başlamak, tüm pürüzlerini gidermek ve üç buçuk hafta içinde tamamen alışılmadık olsa da jüriyi şaşırtacak kadar iyi hale getirmeye çalışmak mı, yoksa zaten mükemmelleştirdiğimiz stile bağlı kalmak mı?"

"Şey, böyle söyledığınızde..." Jeremy hâlâ kararsız görünmektedir - muhtemelen Sean'ın istediğini elde edene kadar onu bu konuda rahatsız edeceğini bildiği için.

İstedikini elde edene kadar insanları rahatsız etmek Sean'ın işi. Bunu en başından beri fark etmem gerektiğini anlamaya başlıyorum. Sean'la ilgili baştan beri fark etmem gereken bir sürü şey var.

"Güven bana, yarışma için en iyi oyunumuz bu," diyorum ona. "Ve eğer Sean artık seninle bu konuda konuşmaya çalışırsa, ona seni veto ettiğimi, tamamen mantıksız olduğumu ve tartışılama yacağımı ve muhtemelen

Çünkü neri ondan geldi." Ona akacı bir lmseme gösterdim.

Jeremy ler, yüzündeki gerginlik kaybolur. "Evet, haklısın. Bu oldukça aptalca bir fikir. Sean sadece..."

"İkna edici mi?" diye soruyorum; Jeremy başını sallıyor.

"Evet, biliyorum."

Jeremy iç geçirir. "Yine de çok haklısın. Sean'ın beni etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum."

"Güven bana," diye cevap veriyorum, keman kutumu kapatarak. "Seni anlıyorum."

Eski sevgilime olan kızgınlığım hâlâ içimde çalkalanıyor. Jeremy'yi yola getirdiğimi düşündüğüm için biraz rahatlamış hissediyorum, ama Sean ve onun tatlı dilinin onu tekrar mantığı karşı döndürmeye çalışıp çalışmayacağını asla bilemem.

Belki de Sean'a kesin bir dille haddini bildirmem gerekiyordur. Ama bu düşünce omuzlarımla gerilmesine neden oluyor. Ben azarlayacak bir tip değilim.

Sonra birkaç dakika önce, evet, eski sevgilimin bir pislik olduğunu kabul etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Sadece yanlış yönlendirilmiş değil: bir pislik.

Belki ayağımı yere vurup onu azarlamak da aynı derecede iyi hissettirir.

Müzik binasından çıkıyorum ve kütüphaneye doğru yürürken karnım zonkluyor. Hudson'la buluşacağım yere.

Buz mavisi gözleri ve bıçak gibi keskin çenesi zihnimde canlanırken bacaklarımla arasındaki bir kas geriliyor. Yanlış bir adım falan atmış olmalıyım.

Kimi kandırıyorum ben? Bacaklarımla arasındaki kaslar çekildi çünkü Hudson kavurucu, günahkâr derecede ateşli. Bu bir gerçek. İnkâr etmenin faydası yok.

Telefonum cebimde titriyor. ıkardığımda Hudson'ın bana bir mesaj gönderdiğini gördüm.

HUDSON

İkinci katta bir masa buldum.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. Ona birazcık takılmadan edemiyorum.

Ben gelmeden görüşmelere başlayabilirsiniz. İnsanlarla konuşmak için ne kadar hevesli olduğunuzu biliyorum.

Bunu göz kırpan bir emoji ile takip ediyorum.

Ekranın onun tarafında bir şeyler yazdığını gösteren baloncuklar beliriyor. Sonra duruyorlar. Sonra tekrar zıplamaya başlıyorlar. Sonunda cevabı geliyor.

HUDSON

Ha. Ha.

İçimden bir kahkaha yükseldi. Haha değil, Ha. Ha. İğneleme bir lastik tokmak kadar keskin.

Acaba mesajımı okuduğunda kaşlarını mı çattı, yoksa dudaklarında en ufak bir kıpırdanma mı oldu?

Kütüphane merdivenlerinden huysuz kalecinin beni beklediği ikinci kata çıkarken midemdeki çırpınışların ötesinde göğsümde bir heyecan kabarıyor.

Eminim bunun nedeni, öğrencilerle onlara bir şeyler hissettiren kitaplar hakkında röportaj yapmaktan heyecan duymamdır. Yeni insanlar tanımak ve onlar için önemli olan şeyler hakkında konuşmak her zaman eğlencelidir.

Gözlerim bizim için talep ettiği masada oturan Hudson'a takılınca nefesim kesiliyor. Üzerinde düpedüz müstehcen görünen beyaz bir tişört var. Kaslarının her zirvesine ve vadisine yapışıyor. Beyaz kumaş o kadar ince ki, altındaki dövmelerinin koyu renklerini görebiliyorum, gövdesinin de kaslı kolları kadar yoğun dövmeli olduğunu ortaya çıkarıyor.

Gövdesi.

Birden Hudson'ın o tişörtün altındaki iri vücudunun nasıl görüldüğünü hayal ediyorum, dövme desenleriyle dolu ve dalgalanan kaslarla pürüzlü. Kalın bir şekilde yutkunuyorum; boğazımın bunu gerçekleştirmek için çalışması gerekiyor çünkü zihnimin çağırdığı görüntüler karşısında ağzım kurudu.

Kendimi sersemliğimden kurtarmaya zorluyorum ve masaya yaklaşıyorum.

Hudson kamburunu çıkarmış, gözlerini telefonuna dikmiş.

Davetsiz bir düşünce bilincimi yarıyor: Acaba bağlantılarında kaç kız kurtardı?

Ağzıma neden acı bir tat geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bu beni ilgilendirmez ve tamamen alakasız. Karşısındaki sandalyeyi çekerken soruyu zihnimden uzaklaştırmak için çaba sarf ediyorum.

"Hey, ortak," dedim, otururken.

Başını kaldırıyor ve gri-mavi gözlerini bana kilitliyor. Sanki gözlerinde bir şeyler parlıyor ama bu sadece bir an sürüyor.

"Hey, Summer."

Karınçalanma hissi üzerimde dalgalanıyor. İlk defa bana adımla seslendi.

Summer, kendine gel. Adamın biri sana adınla seslendi diye karınçalanıyor musun? Belki de gerçekten tekrar birileriyle çıkmaya başlamalıyım. Sean'dan ayrıldığımdan beri biraz içime kapandım.

"Öğrencilerle görüşmeye başlamak için heyecanlı mısınız?" Cevabı bildiğim için soruyorum.

"Heyecanlandım," diyor Hudson, kelime neredeyse bir homurtu ve o kadar alaycı ki, etrafta sarı bir ıslak zemin işareti aramalıymışım gibi hissediyorum.

Çok geniş gülümsememek için yanak kaslarımı germek zorunda kalıyorum. Hudson'ın huysuzluğunda sevimli bir şey var.

"Bu soruyu başkalarına sormadan önce kendimiz hakkında konuşalım," diye başlıyorum. "Size bir şeyler hissettiren kitap hangisiydi?"

"Hm. Şey." Hudson, gözleri beynini karıştırıyormuş gibi etrafta geziniyor. "Birkaç ay önce Montreal kalecisi Ken Dryden'ın yetmişli yıllarda oynamakla ilgili kitabını okudum. Oyunun nasıl değiştiğini öğrenmek ilginçti."

"Tamam, ama nasıl hissettirdi?" Dürtüyorum.

"Hissetmek mi?" Hudson soruyu anlamamış gibi soruyor.

"Evet. Bilirsin, duygular?"

"Kitapların size bir şey hissettirmesi mi gerekiyor? Onlar bilgi içindir, duygu için değil. Değil mi?"

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. "Kitapların sana bir şey hissettirmesi gerektiğini düşünmüyorsan Hannah Harting'in kitaplarını okumalısın," diyorum, iki gece önce bitirdiğim ve durmadan bayıldığım küçük kasaba, kardeşin en iyi arkadaşı, ikinci şans romantizmi kitabını düşünerek.

Hudson bir süre bana bakıyor, sonra bakışlarını tekrar telefonuna indiriyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Sanırım duygular hakkında konuşmaktan bıkmış ve telefonunda her ne yapıyorsa ona geri dönmeye karar vermiş. Tam ağzımı açıp konuşacak öğrenciler bulmaya başlamak isteyip istemediğini soracaktım ki, kaşlarını çatarak telefonuna baktı.

"Hannah Harting. Bu tür kitapları seviyorsun, ha?" Gözlerinde alaycı bir parıltı var. Sanırım onu Google'da araştırdı ve kitaplarının baharat ağırlıklı olduğunu gördü.

Göbeğimin altında sıvı ısı birikiyor. Isının biriktiği tek yer orası değil, çünkü aniden yanaklarım kavruluyor. İyi ki etrafta ayna yok, yoksa domatese dönüştüğümü görürdüm ki bu da daha fazla kızarmamdan başka bir işe yaramazdı.

"Evet," diye cevap veriyorum yutkunarak. "Romantik kitaplar."

"Romantizm," diyor bilerek. Gözleri tekrar telefon ekranına kayıyor, sonra tekrar beni delip geçiyor. "Kitaplarında çok fazla romantizm var gibi görünüyor."

Sınıfta ona kendimi tanıttığımda, tek heceli homurdanmalardan fazlasını bulamadı; ama okuduğum baharatlı kitaplar hakkında benimle dalga geçmek istediğinde ve beni yerde bir su birikintisine erimek üzereymişim gibi hissettirdiğinde, aniden kelimelerle bir yolu var.

Durumu tersine çevirmeye karar verdim. "Peki ya sen? Sadece spor kitapları mı okuyorsun?"

Omuz silkiyor. "Spor. Biyografiler. Biraz tarih."

"Kurgu yok mu? Hiç mi?"

Tekrar omuz silkiyor. "Sanırım değil."

Başımı sallayarak dilimle bir tut-tut sesi çıkarıyorum. "Bu çok üzücü." Kindle'ımda küçük bir kaçışa ihtiyacım olduğunu hissettiğimde içine atlayabileceğim iyi bir kitap olmadan haftamı nasıl geçireceğimi bilmiyorum. "Ne tür sanat eserleri sana bir şeyler hissettirir? Filmler mi? Resim?"

Hudson'ın gözleri sanki gerçekten sorumu düşünüyormuş gibi yana kayıyor. "Müzik," diyor.

"Dur tahmin edeyim. Heavy metal mi? Death metal?" Şaka yapıyorum. "Aslında klasik müzik severim."

Şaşkınlık üzerime sıçradı. Hudson klasik müziği takdir etmesini bekleyeceğim son kişiydi.

"Gerçekten mi?"

diye sordum.

"Şaşırdın mı?"

"Şey..."

Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor, onunla tanıştığımdan beri dudaklarının en fazla kıvrıldığını gördüğüm an bu. Gülümserken iyi görünüyor. Bunu daha sık yapmalı.

"Bir okur olarak," diyor, "bir kitabı kapağına göre değerlendirmemeniz gerektiğini bilmelisiniz."

Şaka yaptığını anlatmak için sol göz kapağını şimşek hızıyla hareket ettirerek bana göz kırpmıyor. Bu sadece midemde bir sürü kelebeğin kanat çırpmasına neden oluyor.

"Ee," diyor, sesine her zamanki huysuzluğu geri gelmiş, "şu işi halledelim mi?"

"Yabancılarla duyguları hakkında konuşmaktan heyecan duymuyor musun?" Alay ediyorum.

Gözlerindeki bakış ve başını hafifçe yana eğişi ihtiyacım olan tüm cevabı veriyor.

Birkaç masa ötede tek başına oturan bir adam görüyorum, telefonunu karıştırıyor ve meşgul görünmüyor. Kütüphanenin ikinci katı, konuşmaya izin verilen sessiz olmayan kattır; çok sayıda

Öğrencilerin çoğu buraya grup projeleri üzerinde çalışmak ya da sadece takılmak için gelir. Muhtemelen birini bekliyordur. Gidip görüşmek için iyi bir aday gibi görünüyor.

"Onunla başlayalım," diyerek başımı ilk röportaj öznemiz olarak belirlediğim adama doğru eğiyorum. "İlkini ben yöneteceğim."

Hudson pek de hevesli olmayan bir şekilde başını sallıyor. Dürüst olmak gerekirse bu biraz komik. "Sen onunla konuşurken ben de not alayım mı?" diye öneriyor.

"Mükemmel."

Adamın adı Cody ve ona bir şeyler hissettiren kitabın lisedeyken okuduğu Yüzüklerin Efendisi serisi olduğunu söylüyor. Maceranın ona nasıl heyecan verdiğini ve karakterlerin birlikte çalışıp zorlukların üstesinden gelmek için dostluk bağlarına güvenmelerinden nasıl ilham aldığını anlatıyor.

"Gördün mü?" Hudson'a uzaklaştığımızda söyledim. "İşte kitaplar insanlara böyle hissettirebilir."

"Hm," diye mırıldanıyor homurdanarak.

"Bazı soruları kendin sormaya hazır olduğunu düşünüyor musun?" Sesimde biraz alaycı bir tonla soruyorum.

Geniş göğsü yavaşça verdiği derin bir nefesle kabarıyor. "Sanırım ağırlığımı koysam iyi olacak, ha?"

Ne kadar heyecansız olduğuna dair bir kıkırdamayı bastırıyorum. Gözleri arkamdaki masaya düşene kadar odada dolaşıyor. "Peki ya o?"

Arkamı döndüğümde odanın diğer tarafında tek başına oturmuş, kampüse bakan pencereden dışarı bakan sarışın bir kız görüyorum. Meşgul görünmüyor. Hudson'a bir başparmak işareti yapıyorum. "Ben not alırım," diyorum, az önce karaladığı defteri kaparak.

Masasına doğru yürürken masayı açıyorum; gözlerim Hudson'ın notlarına takılınca şaşırıyorum. Onu beklemiyordum.

Böyle bir el yazısına sahip olmak. Gerçekten... zarif. Sıkı, hızlı bir el yazısı stili ama okunması kolay.

Kızların masasına doğru yürüyoruz. Hudson boğazını temizliyor. "Merhaba," diye homurdandı.

Kız ona bakıyor ve göz kapakları kayboluyor. Kızın gözlerinde bir şey parlıyor ve bakışları Hudson'ın uzun boyunda yukarı aşağı hareket ederken alt dudağının dişlerinin arasında hafifçe içeri çekildiğini fark ediyorum.

"Biz, uh... bir röportaj yapıyoruz," Hudson. "Kitaplar hakkında. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Kız hâlâ şaşkındır ve sessizlik bir süre havada asılı kalır. Sonunda başını sallayarak masanın yan tarafındaki boş sandalyeleri işaret eder.

Kızın adı Sara. Hudson yaptığımız projeyi anlatıyor ve Sara'nın yüzündeki şaşkın ifade yavaş yavaş siliniyor; ama yerini, çok garip bir nedenden ötürü, midemin tatsız bir şekilde dönmesine neden olan boğucu, aç bir ifade alıyor.

"Geçen gün bana gerçekten bir şeyler hissettiren bir kitap okudum," diyor. "Adı Savage Empire'dı."

Hudson onaylarcasına "Hm," diye homurdandı. "Hangi tür? Fantezi mi?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtlıyor Sara, sesi alçak ve sinsi.

Gözlerimi fark edilmeden devirebilmek için gizlice önümdeki açık deftere bakıyorum. Goodreads akışımda birkaç kez Savage Empire'ı gördüm. Baharatlı bir mafya romanı.

İçimden bir ses, Sara'nın gözleri yanında oturan iri yarı kaleciyi yerken kafasında o kitaptan bazı sahnelerin çok canlı bir şekilde canlandığını söylüyor.

"Aslında," diyor Hudson'a doğru eğilerek, "bana ana karakteri hatırlatıyorsun."

Çene kaslarımın gerildiğini hissediyorum. "Öyle mi?" Hudson cevap veriyor.

Göğsüm sıkışıyor, çünkü bir an için sesinin sanki onun bariz flörtüne karşılık veriyormuş gibi geldiğini düşünüyorum. Ama notlarımdan gözümü kaldırdığımda, yüz ifadesinden öyle olmadığını okuyorum.

"Mhm," diye cevap veriyor Sara. "Şu ... dövmeler."

İçimde hafif bir mide yanması hissi uyandıran, Hudson'ın kordonlu, dövmeli kollarında gezinen gözlerine baktığımda Sara hakkında pek de olumlu şeyler hissetmememe neden olan bu his de neyin nesi?

Hudson boğazını temizliyor. Sara'nın onu açıkça süzdüğünü fark ediyor mu, yoksa pek çok erkek gibi düpedüz cahil mi?

Ve eğer fark ederse... hoşuna gider mi?

Ağızımdaki acı tadı çıkarmak için kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Peki, kitap size ne tür... duygular hissettirdi?" Hudson soruyor. Sara'nın ona karşı hissettiği o tuhaf olumsuzluğu hâlâ hissediyor olsam da, bu soruyu sorarkenki beceriksizliği dudaklarımın titremesine neden oluyor.

Sara'nın gözleri parlıyor. "Arzu."

Hudson'ın büyük adem elması boğazında çalışıyor. "Oh. Uh, başka bir şey var mı?"

"MMC'nin yaşadıklarını anlıyorum. Zor bir hayatı vardı."

"MMC?" Hudson soruyor.

"Erkek ana karakter. Bilirsin, bana hatırlattığın kişi." Ona imalı bir gülümseme gönderiyor.

Hudson onaylar gibi homurdanıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Ana karakterlerin sonunda bir araya gelmesinden duyduğum mutluluk. Dürüst olmak gerekirse biraz da kıskançlık. "Benim sıram ne zaman gelecek?"

Not alırken kaşlarımı çatıyor ve başımı sallıyorum. Bu duyguyu bilirim.

Hudson'ın tek söyleyebildiği "Hm," oldu. "Teşekkürler." Bununla birlikte sandalyeyi masadan iter ve ayağa kalkarak

Sara onun bu kadar çabuk uzaklaşmasına biraz şaşırdı.

Sara'ya sempatik bir gülümseme veriyorum. "Zaman ayırdığın için çok teşekkürler Sara. Gerçekten çok yardımcı oldu."

"Elbette," diyor Sara, Hudson'ın geniş sırtının, kendisine dar gelen beyaz tişörtünü zorlayarak uzaklaşmasına gözlerini dikmiş bakarken sesi neredeyse hipnotize olmuş gibi çıkıyor.

Hudson ve ben diğer öğrencilerle iki röportaj daha yaptık, bu da bize raporumuzu yazmak için yeterli bilgiyi verdi. İkimizin de düzenleyebileceği bir grup Word belgesi açmak için dizüstü bilgisayarımı ıkariyorum. Benim ilk yarıyı, onun da ikinci yarıyı yazması konusunda anlaştık.

Telefonundan belgeye erişimi olduğunu onayladığında başımı sallıyorum. "Günü bitirmeye hazır mısınız?"

"Kulağa hoş geliyor."

Hudson ve ben kütüphaneden birlikte çıktık. Merdivenlerden yan yana inerken havada garip, yüklü bir his var. Benden çok daha uzun, çok daha iri; onun yanında yürürken, uzun bacaklarının onu benden ileriye taşmasını engellemek için normalden daha yavaş yürüyor o l m a s ı gerektiğini bilmek... rahat hissettiriyor. Güzelmiş. "Kitapların insana bu kadar çok şey hissettirebilmesi çılgınca," diyor birinci kata vardığımızda, sözleri kulağa hoş geliyor düşünceli ve yansıtıcı.

"Sana söylemiştim," diyorum, onu şakacı bir şekilde yanından drtmeye cesaret ederek. Dirseğimin hafif baskısına karşı kaya gibi sert hissediyor. "Belki de bir ara kurgu bir kitap amayı denemelisin."

"Belki de haklısın," diyor.

Kütüphanenin dışına çıkıyoruz. Öğleden sonra, gökyüzü hala parlak ve pürüzsüz bir mavi, bir tane kabarık beyaz bulut genişlik boyunca süzülüyor.

"Eylül ayının ilk günü," diyor Hudson, sesinde düşünceli bir tonla.

Hudson gerçekten... sohbet mi ediyor? Bunun onun yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyordum.

Bu düşünce beni biraz fazla heyecanlandırdı. Başımı sallıyorum. "Yaz neredeyse bitti," diye cevap veriyorum.

"Öyle deme. Eminim en azından birkaç güzel yılın daha vardır."

İki saniye kadar sessiz kalıyorum, beynim az önce söylediklerini kavlıyor ve sonra kahkahadan neredeyse ikiye katlanıyorum.

Hudson, tanıdığım en huysuz, en düşünceli adam, gerçekten bir baba şakası mı yaptı?

Hâlâ gülerken gözümde akan bir damla yaşı siliyorum. "Hudson, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Omuz silkiyor, donuk ifadesi ağzının bir tarafındaki en ufak - ama en ufak demek istiyorum - seğirmeyle aydınlanıyor. "Sanırım sürprizlerle doluyum," diyor kuru bir sesle.

Derin bir nefes alıp kahkaha krizimi kontrol altına alıyorum. "Transfer olmadan önce Boston'daydın, değil mi? Öğrenci gazetesinde öyle yazıyordu."

Başını sallıyor.

"Burada kışlar daha da soğuk geçer. Kar da daha fazla." "Güzel," diyor.

Nedense Hudson'ın soğuktan hoşlanması şaşırtıcı değil. Eminim kışın ortasında, öğleden sonra saat dörtte dışarısı buz gibi ve karanlık olduğunda da kendini çok iyi hissedecektir.

Havadan sudan konuşmalar bitmiş gibi geliyor. Ama ben Hudson'ın yanında durmaya devam ediyorum. O da benim yanımda duruyor. Hala ondan uzaklaşmak istemiyorum. O da aynı şekilde mi hissediyor?

Aptalca bir düşünce ama iyi hissettiriyor. "En sevdiğin parça hangisi?" diye sordum.

Kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. "Parça mı?"

"Klasik parça. Klasik müzikle ilgilendiğinizi söylemişsiniz."

"Doğru," o diyor, Başını sallayarak. O

Cüzdanlar onun Dudaklar düşünceli bir şekilde. "Tchaikovsky'nin keman konçertosu."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?" Haykırıyorum. "Bu benim de en sevdiklerimden biri!" İç çekiyorum. "Gerçi

henüz gerçek bir orkestrayla çalma fırsatım olmadı. Ben kemancıyım."

Hudson başını sallar. "Biliyorum."

Ensemden ayak bileklerime kadar bir ürperti yayılıyor. O biliyor mu? "Biliyor musun?"

"Evet. Ben, şey," yüzünde şaşırtıcı derecede utangaç bir ifade beliriyor ve elini kaldırıp ensesini ovuşturarak dövmeli pazısını ortaya çıkarıyor. "Bazı performanslarını gördüm. YouTube'da."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Oh. Harika." Nadiren kelimeler kifayetsiz kalır ama huysuz kalecinin performanslarını izlediğini söylemesi her yerimi titretirken aynı zamanda dilimi de felç etti.

Hudson boğazını temizler. "Peki. İyi günler." Dönüp uzaklaşmadan önce başını hafifçe sallıyor.

Sonunda bacaklarımı çalıştırabildiğimde, kafamdan en aptalca düşüncenin geçtiğini fark ediyorum: Umarım içinde gerçekten iyi görüldüğüm kırmızı elbiseyi giydiğim performansın videosunu izlemiştir.

Bir hafta önce birisi bana bir veterinerin bekleme odasında oturup yeni kedim için randevu alacağımı ve bir aşk romanı okuyacağımı söylemişti.

onlara deli olduklarını söyledim.

Dün kütüphaneden eve döndüğümde Summer'ı düşünmeden edemedim. Hatta kendimi bahsettiği yazar Hannah Harting'i ararken buldum. Ne yaptığının farkına bile varmadan, kendimi telefonuma Kindle uygulamasını indirirken ve en yeni kitabının bir kopyasını satın alırken buldum.

Kitabın adı Never Not Yours ve eski erkek kardeşinin en iyi arkadaşına aşık olan bir kız hakkında. Sürpriz, sürpriz, adam da ona aşık. Kitap, bu senaryodan hayal edebileceğim kadar bayağı.

Dün gece yarısından sonra okumaya devam ettim.

Okuyunca aklıma Summer geldi. Dün bu konudan bahsederken gözlerindeki parıltıyı düşündürüyor. Ona bu kadar yakın oturmanın, sarı saçlarından narenciye kokusunu alabilecek kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu düşündürüyor. Bana onun kahkahasını düşündürüyor, bir müzik aletinden çıkan her şeyden daha güzel bir müzik.

Kütüphanenin dışında dururken yaptığım o aptalca, ezik şakaya güldüğü zaman.

Bu yüzden bu dandik aşk kitabını okumayı bırakamıyorum. Neden şimdiden yarısından fazlasını bitirdim.

Kedi kucağımda kıvrılırken bir mırıltı çıkarıyor.

Veterinere nasıl tepki vereceği konusunda biraz gerginim. Birkaç gün önce onu yağmurdan eve getirdiğimden beri odama kapandı, dışarı çıkıp evin geri kalanını keşfetmeye hiç ilgi duymuyor, bu yüzden bildiğim kadarıyla, kim bilir ne kadar zamandır etkileşime girdiği tek kişi hala benim.

Umarım ben orada olduğum sürece veterinerin yapması gerekeni yapmasına ses çıkarmaz. Umarım veteriner onda bir sorun bulmaz.

"Bay Voss?" Yirmili yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan uzun boylu bir kız olan veteriner teknisyeni, kapıdan çıkıp şu anda tek kişinin benim olduğum bekleme odasına girdikten sonra sesleniyor.

Bu isim enseme sızlatıyor. Bay Voss. Başlık bana babamı hatırlattı.

Tüy yumağını kollarımın arasına alıp ayağa kalkıyorum ve başımla onaylıyorum. Tam boyuma geldiğimde veteriner teknisyenin gözleri irileşiyor.

Ona doğru yürürken kucağımdaki kediye sevmek için elini uzatıyor ama hayvan sadece göğsüme yaklaşıp tıslıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "O sadece... insanlara karşı böyle."

Veteriner teknisyeni bana gülümsüyor. "Ama seninle değil," diyor, kedinin bana doğru kıvrılışına, gövdemin üzerine sokuluşuna bakarak.

"İnan bana, bu biraz zaman aldı," diye cevap veriyorum.

Bir kahkaha atıyor ve sonra uzanıp avucunu omzuma bastırıyor, bu hareket kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Hayvanlarla arası iyi olan bir erkekten daha çekici bir şey olamaz," diyor.

"Hı hı," diye kestirip atıyorum. Beklentiyle bana baktığı bir sessizlik oluyor, sanırım onun cilveli yorumuna kendi yorumumla karşılık vermemi bekliyor. Onun için üzücü, bir süre beklemek zorunda kalacak.

Sessizliğimden mesajı alarak boğazını temizliyor. Konuşmanın tonunu yeniden ayarladı. "Beni takip ederseniz, Dr. Girard sizi şimdi görecektir."

Dürüst olmak gerekirse, çekici bir kadın. Ancak bu kediye sahip olduğum ve hayatımın farklı yönlerini karıştırmadığım için bu veterinerlere geri dönmeye devam etmek zorunda kalabilirim.

Benim için herhangi bir ilişki kesinlikle karşılıksızdır ve hayatımın başka hiçbir yönüyle kesişemez. Düzenli müşterisi olmak zorunda kalabileceğim bir veterinerin çalışanıyla takılmam söz konusu bile olamaz.

Bu şekilde olmak zorunda. Beni çok sık görürlerse kızların yapışkan olma riskini göze alamam ve dikkatimin hokeyden uzaklaşmasını kesinlikle göze alamam. Benim için seks kesinlikle fiziksel dürtüleri tatmin etmekle ilgili olmalı.

Bu dürtülerden bahsetmişken, bir süredir tatmin olmamışlardı. Buraya, Cedar Shade'e taşındığımdan beri.

Belki de bu hafta sonu bir partiye gidip birileriyle yatmaya çalışmalıyım. Ben parti tipi değilim, uzun bir atışla değil, ama sadece pazarda olduğum türden bir ilişki bulmak söz konusu olduğunda o sahneyi yenmek mümkün değil: sıfır duygu içeren tek seferlik bir şey.

Nedense bu düşünce bana hiç cazip gelmiyor.

Zihnim, beni yatak odalarına götüren muhteşem puck tavşanlarının baştan çıkarıcı görüntüleriyle dolmak yerine, Summer'ın kütüphanenin dışında yanımda güldüğü görüntü kafamda yanıp sönüyor ve bir partide tanıştığım bir kızla anonim bir ilişki fikri aniden ağzıma ekşi bir tat getiriyor.

Muayene odasına ulaşıyoruz ve veteriner teknisyeni bana doktorun birkaç dakika içinde yanımda olacağını söylüyor. Kedi şimdi hoşnutsuz bir ifadeyle kafasını sağa sola çeviriyor.

Yüzünde yeni ortamın havasından hoşlanmadığı belli olan bir ifade vardı.

"Biliyorum kızım," diyorum ona, sesim kısık. "Yakında eve döneceğiz."

Onunla eve döndüğümün ertesi günü çocuklar beni soru yağmuruna tuttu. Çoğunlukla bu konuda sakın davrandılar. Tuck'ın alerjisi var, ama ortak alanlarda çok fazla takılmadığı sürece ve tabii ki odasına girmesini engellediğim sürece sorun olmayacağını söylüyor.

Benim odamdan başka bir yere gitmekle pek ilgilenmiyor gibi görüldüğüne göre, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

Kapı açılır ve veteriner odaya girer. "Memnun oldum Bay Voss."

İsmi duyunca yine içten içe ürperiyorum. "Hudson, lütfen," diyorum elini sıkarken, onu hafifçe kavramak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Yıllar içinde öğrendim ki, istemesem bile -hatta aktif olarak istememeye çalışsam bile- tokalaşırken insanların ellerini ezebiliyorum.

"Pekâlâ Hudson," diye cevap veriyor ve sonra kollarımdaki tüy yumağına bakıyor. "Peki, burada kimler var?"

"Kedim," diye cevap veriyorum.

Doktor kıkırdar. "Bunu görebiliyorum. Yani, adı ne?"

"Oh." Suçluluk duygusu göğsümde zonkluyor. "Şey, henüz bir ismi yok."

"Yeni hayvan mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra bu huysuz küçük şeyin nasıl benim sorumluluğuma girdiğinin hikayesine başlıyorum.

Veteriner onu muayene ediyor ve sağlık raporunun temiz olduğunu söylüyor. Eskiden olduğu gibi sokaklarda yaşadıktan sonra bu düpedüz mucizevi bir şey olmalı. Veteriner ayrıca kısırlaştırıldığını da söylüyor, yani bir zamanlar bir sahibi olmuş olmalı.

Onu geride bırakan insanları düşündükçe çenem titriyor, öfkem kanımda kaynıyor.

"Onun için yapmam gereken başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Sadece ona iyi bakın ve iyi bir ev verin."

Sessiz bir kıkırdama göğsümde gümbürdüyor. Başını nazikçe okşuyorum. "Denerim."

"Oh, ve bir şey daha. Bu büyük bir şey." "Ne?"

Tüm dikkatimle soruyorum.

Veteriner bana sıcak bir gülümseme attı. "Ona bir isim ver."

Eve döndüğümde, kediye odama getiriyorum ve o da kendine ait olduğunu iddia ettiği köşeye çekilip, geçen gün ona aldığım kedi yatağında uykuya dalıyor.

Bebekliğimden beri sahip olduğum pembe domuz peluşum hala aynı yatakta yatıyor. Annem benim için örmüştü ve sahip olduğum, gerçekten değer verdiğim birkaç eşyadan biri. Nedense kedi odama girdiğinden beri ona takmış durumda. Sürekli onunla oynuyor ve yanında uyuyor.

Onun bu kadar çabuk uykuya dalmasını izlemek beni güldürüyor. Veteriner ziyareti bir kedi için büyük bir gün olmalı, bu yüzden onu suçlamıyorum.

Aşağıya, diğerlerinin oturma odasında takıldığı yere doğru yürüyorum.

"Selam çocuklar," diyorum, Tuck ve Rhys'in Atlantis'in gerçek olup olmadığı hakkında yaptıkları konuşmanın ortasında araya girerek. "Biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

Tuck, yakalama kelimesini yeni duymuş bir köpek yavrusu gibi canlanıyor. "Kız sorunları mı?"

Tamamen haksız sayılmaz...

"Kedim," diyorum. "Bir isme ihtiyacı var."

"Ona henüz isim vermediniz mi?" Lane soruyor, sesinde biraz şaşkınlık var.

Suçluluk duygusu midemi sıkıştırıyor. Birkaç gün oldu.

...

İsimler konusunda kötüyümdür, tamam mı?

Kollarımı göğsümün üzerinde

kavuşturuyorum. "Bir fikrin var mı?"

"Mittens?" Tuck öneriyor.

Dudaklarım aşağı çekildi. Bu kabarcıklı bir kedi ismi odamdaki huysuz kıza hiç uymuyor. "Hiç sanmıyorum."

"Normal bir isme ne dersin?" Rhys öyle diyor. "Mesela, ne bileyim, Sarah, Kate ya da Penelope. Saçma sapan bir hayvan ismi yerine saçma sapan bir şey."

"Hmm," diye cevap veriyorum, dudaklarımı düşünceli bir şekilde büzerek. Ne de olsa saçmalamamak benim tarzım.

"Booo," diye onaylamadığını belli ediyor Tuck. "Bir kediye sıkıcı bir insan ismi vermeyin! Hiç eğlenceli değil."

"Tuck'a katılmak zorundayım," diyor Lane. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözleri büyüyor. "Kahretsin, bunu ben mi söyledim?"

Tuck kulaktan kulağa sırtarak, "Kesinlikle öyle Kaptan," diye cevap veriyor. "Ve bunu unutmana asla izin vermeyeceğim."

"Beppo'ya ne dersin?" Sebastian diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Beppo mu?"

"Bu Borges'in en sevdiği kedinin adıydı," diye yanıtlıyor.

Odada bir sessizlik olur, diğer çocuklar ve Ona bakıyorum.

Gözleri etrafta dolaşıp bize bakıyor. "Biliyor musun?" dedi, "Jorge Luis Borges. Arjantinli yazar. Yirminci yüzyılın en etkili yazarlarından biri...?" Hiçbirimiz tanıma işareti yapmayınca hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Sizi gerçekten daha kültürlü hale getirmem gerekiyor. İşte bu, bir takım kitap kulübü kuruyorum."

"Çizgi romanlar da dahil mi?" Tuck heyecanla soruyor.

Sebastian, Tuck'ın yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirmesine neden olacak şekilde, "Hayır," diye cevap veriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kedime isim verme konusuna geri dönebilir miyiz?"

Çocuklar başka fikirler de ortaya atıyor ama hiçbiri doğru gelmiyor. Bunca zaman bir ismi olmadan yaşadıktan sonra, bir isim seçip onunla devam etmeliyim. Ama nedense kendimi buna ikna edemiyorum.

Bu kedinin isminin doğru olmasını istiyorum. Onun için doğru. "Teşekkürler çocuklar," diyorum bir süre sonra. "Bunları saklayacağım seçenekleri göz önünde bulundurun."

Odama döndüğümde, onun kendine ayırdığı köşeye gidiyorum. Küçük kolunu örgü domuza dolamıştı. Gözleri açık. Çömeliyorum ve elimi nazikçe paltosunda gezdiriyorum.

"Sana ne isim vereceğiz kızım?" Yanıt olarak nazikçe miyavlıyor.

Aklıma aptalca bir düşünce geliyor: Belki de Summer'a sormalıyım.

Bu garip olurdu ama. Değil mi?

İngilizce projemizi bitirdikten sonra yaptığımız o garip küçük konuşma dışında onunla homurdanmaktan başka bir şey konuşmadım. Sonra birden ona kedime ne isim vermem gerektiğini soruyorum.

Evet, garip olurdu.

Eminim güzel bir isim bulmuştur.

Avucumu zavallı isimsiz kedimin sırtında bir kez daha gezdirirken iç geçiriyorum. Sonra yatağıma uzanıp telefonumu elime alıyorum ve bana İngilizce dersinde yanımda oturan neşeli kemancıyı hatırlatan o aptal aşk kitabını okumaya geri dönüyorum.

Bugün Jeremy ile provam yok, bu yüzden İngilizce dersine gitmeden önce Brumehill Brews'de dinleniyorum.

En sevdiğim koltuktayım, rahat pembe minderli koyu ahşap sandalye, kafenin yanından geçen ana yürüyüş yolunda sınıfa gidip gelen öğrencileri izlememe olanak tanıyan büyük pencerenin hemen yanındayım. Önümde dumanı tüten bir fincan lezzetli kahve var ve AirPods'umu takmış, en sevdiğim müzik podcast'ini dinliyorum.

Tek sorun, ara sıra tamamen dikkatimin dağıldığını ve sunucuların konuştuklarının bir ya da iki dakikasını kaçırdığımı fark etmem, çünkü aklım birazdan yanında oturacağım huysuz kaleciye gidiyor.

Dün gece Hudson ve ben İngilizce ödevimizi yazmayı bitirdik ve teslim ettik. Bazen ikimiz de aynı anda belgenin içinde oluyor, düzenlemeler yapıyor ya da kendi bölümlerimize cümleler ekliyorduk.

Bu her olduğunda, çok garip bir duyguya kapılıyordum. Avuç içlerim uğulduyor ve midemde daha önce hiç çalmadığım bir parçayı seslendirmek için sahneye çıkmadan önce bazen hissettiğim gibi bir düğümlenme oluyordu.

Garip, değil mi?

Masamın diğer tarafındaki sandalyenin sıyrıldığını duyuyorum ve sandalyeye kimin oturduğunu gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Artık podcast yayınımlı tamamen kapatmıştım ve Hudson'la ilgili düşünceler bile zihnimden kovulmuştu.

Ben Sean.

AirPods'umu çıkarırken, Sean ilk kelimeleri söylüyor. "Konuşmamız gerek."

İçimde gergin bir iplik gibi bir his var, çok uzun zamandır çok sıkı çekilmiş bir iplik. Ve yıpranıyor.

"Konuşacak bir şey yok, Sean," diye cevap veriyorum, sesim hiç olmadığı kadar kesici. "Bunu sana defalarca söyledim. Ve sana nedenini de söyledim."

"Hadi Summer," diyor, sesi bir iniltiye dönüşüyor. Ve bu bir yalvarma iniltisi değil. Yalvarmaktan milyonlarca kilometre uzakta. Sanki mantıklı düşünmeyen biriyle konuşuyormuş gibi hayal kırıklığı içinde inliyor. "İnatçı olma. İyi bir şey yaşadık."

Çenem titriyor ve gözlerimin arkasında sıcak gözyaşları hissediyorum. Burnumdan derin bir nefes alıp göğsümü yavaşça genişletiyorum, Sean'ın herhangi bir hıçkırık belirtisi görmesine izin vermek istemiyorum.

"Belki de öyleydi," diye alçak sesle cevap veriyorum, masaya doğru eğilerek, kafenin geri kalanının eski erkek arkadaşımın tartışmamı duymasını istemiyorum. "Ama artık bitti. Biriyle kalamam... kim..."

Kalın kalın yutkunuyorum. Yaptığı şeyi kelimelere dökmek bile benim için zor, Avrupa'yı becerirken beni bir kenara atmak ve geri döndüğünde beni almak istiyor, sanki uzun bir yolculuğa çıkarken evinde fişini çekmeden bıraktığı bir cihazdan farksızmışım gibi.

Başını haklı bir bıkkınlıkla sallıyor, kalın, siyah saçları hareketle birlikte sallanıyor. "Çiftler ara verir, Summer. Bu normaldir."

Göğsümde bir ağrı. Birdenbire, artık onun karşısında oturmaya dayanamıyorum. AirPod kılıfına uzanıyorum ve kulaklıkları içine sokuyorum.

"Madem bu kadar normal, o zaman senin gibi hissedenden birini bulman da kolay olmalı," diyorum kelimeyi acı acı tükürerek. "Ama ben..."

Sözümü kesti. "Bir buçuk yılını bir hiç uğruna heba etme."

"Onu çöpe attın!" İp kopuyor ve kelimeler niyet ettiğimden çok daha yüksek sesle ağzımdan fırlıyor. Kafedeki her bir çift gözün beni işaret ettiğini hissettiğimden omuzlarım kasılıyor.

Buradan çıkmam gerek. Şu anda Sean'la konuşamam bile. Ona patlayıp daha büyük bir olay çıkarma riskini almadan olmaz.

Hızla ayağa kalkıyorum ve kitap çantamı sandalyemin ayağına yaslandığı yerden alıyorum. Ama aceleden fermuarını sonuna kadar açtığımı unutuyorum; içindekiler dökülüyor, defterler açılıyor, kalemler yere çarpıyor ve dizüstü bilgisayarım sert bir şekilde sırt üstü düşüyor.

Sinirli bir nefes verdim. Şimdi kafedeki tüm gözler bana çevrilmişti.

Herkes deli olduğumu düşünüyor olmalı. Gerginlik ve endişe her yanıma sarıyor ve gözlerimin arkasına doğru itilen gözyaşlarının sıcak hissi bu sefer daha güçlü. Onları geri püskürtmek için gözlerimi kırptırıyorum.

Her şeyi aceleyle çantama geri tikiyorum, Sean'ın "yardım etme" fırsatı olmaması için bunu hızlıca yapıyorum. Fermuarını çekip omzuma atıyorum.

"Ve lütfen Sean," diyorum, "ortağımla konuşmaya ve ona daha fazla tavsiye vermeye kalkma." Son kelimenin üzerine fazladan bir ısırık koydum.

Gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu hissederek kafeden hızla çıkıyorum. Kapıdan birkaç adım çıktıktan sonra omzumun üzerinden kontrol ediyorum. En azından Sean beni takip etmiyordu. Bu sefer.

Bu gerçeğin verdiği küçük rahatlama uzun sürmüyor. Az önce nasıl bir sahne yarattığımı düşündükçe utançtan derim ısınıyor. Brumehill Brews'daki herkes

Muhtemelen bu mini erimeye en ön sıradan katıldıkları için kendi kendilerine gıdaklıyorlardır.

Oraya gittiğimde İngilizce konferans salonu hâlâ boştu. Buna sevindim, çünkü şu anda gerçekten kimsenin yanında olmak istemiyorum. Rahatlamak için yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Her zamanki koltuğuma oturdum. Gerginliğimi biraz olsun azaltmak için uzun bir iç çekmeye çalışıyorum ama sadece sert bir oflama sesi çıkıyor. Az önce olanları tekrar düşündükçe gerginliğim daha da artıyor.

Sean'ın küstahlığını düşündükçe içimde taze bir öfke kabarıyor; bana sadece işine geldiği zaman beni önemseydiğini açık ve net bir şekilde söyledikten sonra, tekrar bir araya gelmemiz kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi bana baktığında ondan damlayan hak ve kibir.

Bir buçuk yıl birlikte olduk. İlişkimize her şeyimi koydum. Tüm kalbimi. Birlikteyken başka erkeklerle bir şey yapmayı düşünmedim bile.

Yani, Sean olmayan sevimli bir adamın yanımdan geçip gitmesini takdir edebilir miydim? Elbette. Hayali bir kitap sevgilisine bayılabilir miydim? Tabii ki.

Ama gerçek dünyada Sean'a bağlıydım, çünkü bana göre biriyle özel bir ilişki içindeyken olmanız gereken şey budur.

Avrupa turnesine çıkacağı haberini aldığı anda onun için ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum.

Okyanusun ötesinden onunla FaceTime'da görüşmeyi dört gözle beklediğimi, bana Eyfel Kulesi'ni, Kolezyum'u ya da görüşmemizin arka planındaki güzel bir Alman köyünü gösterdiğinde zevkten nefes nefese kaldığımı hatırlıyorum.

Her posta geldiğinde heyecanlanıyor, bir sonraki kartpostalını bekliyordu.

Onun için mutlu olmama rağmen her gün onu özlemek, dönüş günü yaklaştıkça daha da heyecanlanmak, onu havaalanında karşılamak ve

Kollarımı boynuna doladım, onu gördüğüm için o kadar mutluyum ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Ben tüm bunları hissederken, onun beni bir kenara bırakıp bir daha asla göremeyeceği rastgele kızlarla yatmayı ve geri döndüğünde beni raftan alıp tozumu almayı düşündüğünü düşündüğümde göğsümde acı zonkluyor.

Ve aldırmayacağımı düşündü. Sanırım aldırmamam gerektiğini, aldirmek için bir nedenim olmadığını düşündü.

Gergin kaslarım gevşiyor ama beraberinde bir rahatlama gelmiyor. İçinde kaynadığım öfke hüzne dönüşüyor; göğsümün derinliklerine bastıran keskin, sivri bir hüznün.

Alt dudağım titriyor. Burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Oditoryumdaki koltuklar dolmaya başlıyor ve ihtiyacım olan son şey herkesin bana tekrar bakması, bu sefer İngilizce dersinden önce hıçkırıklara boğulduğum için.

Gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve ağzımdan düşük, uzun bir nefes veriyorum, duygularımın spiralleşmeyi önleyecek kadar sabitlendiğini hissediyorum. Ama yine de küçük bir damla gözyaşının sol gözümde süzülüp yanağımdan aşağı yavaşça ve soğuk bir şekilde süzülmesine engel olamıyorum.

Gözyaşımı silip gözlerimi açıyorum; açtığında yanımdaki koltuğun artık boş olmadığını fark ediyorum.

Hudson'ın bana baktığını görmek için dönüyorum, gözleri canlı, köşeli yüzüne endişe kazınmış.

"Ne oldu?" diye sorar, sesi alçak ve acildir. "Bunu sana kim yaptı?"

Göğsümde hıçkırığa dönüşme tehdidi oluşturan baskı anında azalıyor. Gözlerimin arkasındaki sıcak karıncalanma kayboluyor. Az önce beni yiyip bitiren incinmişlik ve ihanet duyguları, gelgitin üzerinden geçtiği kuma yazılmış bir kelime gibi silinip gidiyor.

Hudson'ın bakışları hâlâ beni tutuyor. Daha da yaklaşarak koltuklarımızın arasındaki boşluğa giriyor. "Summer, ne var

Yanlış bir şey mi var?" diye soruyor; sesi acelecilikten titriyor, sanki şu anda dünyadaki başka hiçbir şey onun için önemli değilmiş gibi.

Derin, mavi-gri gözlerinin beni içine hapsedtiği trans halinden göz kırparak çıkıyorum. "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, yalan söyleyerek. "Sadece..." Başımı salladım. "Yok bir şey. Ben iyiyim."

Gür dudakları düz ve sıkı bir şekilde birbirine bastırıyor ve gözleri kısılıyor. Buna inanmıyor.

"Ben sadece... tatsız bir konuşma yaptım, hepsi bu," diyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi sıradan görünmeye çalışarak. "Eski sevgilimle."

Bu kelimeyle burun delikleri alevlenir, çene kasları patlar ve soluk mavi gözlerinde ateşli bir şey kıvılcımlanır.

"Ex," diyor, sanki kelimenin tadına bakıyormuş gibi - ve yüzünün seğirme şekli bana bu tadı hiç sevmediğini söylüyor.

"Sadece bir konuda anlaşmazlık yaşadık. Önemli bir şey değil."

"Hm." Ses, şüphecilikle karışık alçak bir hırıltı.

Buz mavisi bakışları, gözyaşımı sildiğim sol gözümün iç kısmından yanağımın yarısına kadar uzanan ıslaklık izini takip ediyor. Gözlerinde koruyuculuk parlıyor.

"İyiyim," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Kendi dudakları ise tam tersi yönde, kaşlarını çatıyor. Gülümsememin zoraki olduğunu, gözlerime ulaşmadığını anlayabiliyor.

"Tamam," diye kabul ediyor sonunda ve başını odanın önüne çeviriyor. "Ama şu eski sevgilini dövmemi istersen bana haber ver yeter."

İçimden bir kahkaha kopuyor ve birden göğsümün derinliklerine gömülmüş olan hüznün uçup gidiyor. Hudson bir kez daha espri yaparken beni gafil avlıyor ve espriyi o kadar kuru bir şekilde yapıyor ki.

Yani, şaka yapıyordu, değil mi?

Ben cevap veremedim Dr. Ferrara geliyor ve dersine başlıyor. Dikkatimi vermeye çalışıyorum ama zihnim sürekli farklı bir yöne çekiliyor. Şaşırtıcı bir şekilde

Sean'la az önce yaşadığım etkileşime, Hudson'ın bana bakışına geri döndüm.

Gözlerindeki endişe. Endişeden daha fazlası: ilgi. Gerçek bir ilgi. Beni çok az tanımasına rağmen.

Aklımda bir senaryo canlanıyor: Hudson gözlerinde o ilgiyle bana bakıyor, sadece ilgi değil, sahiplenme de var.

Sanki ona aitmişim gibi omzunu bana sarması, herkesin görmesi için beni kendine çekmesi, Sean'ın görmesi için.

Sean mesajı aldı ve beni kimden almaya çalıştığını gördükten sonra beni geri kazanmaya çalışmaya bile cesaret edemedi.

Saçma. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Ama eğer Hudson benim için insanları dövmeyi teklif ediyorsa -belli ki sadece şaka yapıyor olsa bile, ki öyle olmalı- belki de ...

Bu kez kafamı sallıyorum, aptalca fikrin beynimden çıkmasını umuyorum.

Sean'a karşı katı olmaya devam etmeliyim. Eninde sonunda gerçeği kabul edecek ve huysuz kaleci İngiliz ortağımı herhangi bir saçma romantik komediye dahil etmeye gerek kalmayacak.

Yine de Hudson'ın kolunu bana dolaması, beni sert, katı vücuduna doğru çekmesi, bakan herkese onun olduğumu açıkça göstermesi fikri ...

Aklımdan çıkarması o kadar da kolay olmayan bir görüntü.

Nihayet eve döndüğümde bir hafta geçmiş gibi hissediyorum.

Aslında kendimi o kadar yorgun ve bitkin hissediyorum ki, ön kapıyı arkamdan kapattığımda gözlerim mutfak tezgahımızın üzerinde duran açılmamış beyaz şarap şişesine takılıyor, yanına gidip açıyorum ve kendime büyük bir bardak dolduruyorum.

"Uzun bir gün mü?" Olivia soruyor.

İlk yudumda neredeyse boğuluyordum. "Kahretsin Liv," diye nefes nefese kaldım. "Seni orada görmedim."

Oturma odamızdaki koltuğa uzanmış, bacakları kolçaktan sarkıyor, telefonu göğsünün üzerinde duruyor ve çarpık bir sırtışıla bana bakıyor.

"Kendi oturma odanda en yakın arkadaşını bile fark etmeden doğrudan alkole yöneliyorsun," diyor, sesi alaycı bir endişeyle yüklü. "Bir müdahaleye ihtiyacımız olabilir."

Gözlerimi deviriyorum, oturma odasına doğru yürürken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Olivia oturup bacak bacak üstüne atarken ben de diğer mindere uzanıyorum. "Sean arıyor," diyorum ruh halimi açıklamak için. Sonra adının tadını ağzımdan atmak için şarabımdan büyük bir yudum alıyorum.

"Ugh," diye inliyor oda arkadaşım. "Onu senin için dövmemi istiyorsan söylemen yeterli."

Kıkırdıyorum. "Neden bugün herkes Sean'ı dövmeyi teklif ediyor?"

Olivia bir kaşını kaldırıyor, yüzü ilgiyle canlanıyor. "Hm? Sean'ı dövmeyi başka kim teklif ediyor?"

"Ah... kimse yok."

Olivia aramızdaki mesafeyi aşp beni yanımdan dürtüyor. "Kim, Summer mı?"

"Sadece İngilizce dersinde yanında oturduğum adam. Sadece şaka yapıyordu."

"İngilizce dersinde yanında oturduğun adam mı? Bir projede ortak olduğun dövmeli, devasa hokey oyuncusu pislikten mi bahsediyorsun?"

Şarabımdan uzun bir yudum daha alıyorum.

Ben cevap vermeyi ertelemeye devam ederken Olivia eğlenerek mırıldanıyor. "İlginç," diye mırıldanıyor. "Çok, çok ilginç."

Bir yudum daha alarak cevap veriyorum.

Birkaç sessizlikten sonra, "Bu Cuma bir partiye gidelim. Biraz stres atmam lazım."

Olivia neyse ki yine telefonunda her ne yapıyorsa onunla meşgul, bu yüzden bana sataşmaktan vazgeçti. Çünkü

Şimdi. "Evet, kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyor.

"Sean'ın kesinlikle olmayacağı bir yerde," diye ekliyorum.

"Hm," diye düşünür Olivia. "Bu Cuma için büyük bir parti planlandığını duydum ki bu kesinlikle Sean'ın tarzı değil."

"Öyle mi?" İlgilenerek sordum. "Kim atıyor?"

Olivia telefonundan başını kaldırıp bakıyor, dudakları alaycı bir sırıtışla bükülmüş. "Hokey takımı."

T Ev insanlarla dolu. Müziğin gürültüsünden bile heyecanlı, hareketli konuşmaların vızıltısını duyabilirsiniz o Blares içindeve yaşamakoda. İnsanlar dans ediyorlar, alarak Çekimler, a az çiftler vardır yapmak Arka bahçede devam eden bira pong turnuvasından gelen bağırışlar açık kapılardan gizlice ya da pek de gizlice olmayan bir şekilde dışarı taşıyor. Herkes gevşiyor, iyi vakit geçiriyor ve dönem başı haftasının stresinden uzaklaşıyor. sınıflar.

Odama gitmek istiyorum.

Ama yapmıyorum. Takım arkadaşlarımla daha fazla zaman geçirmem gerektiğini biliyorum ve bu da anti-sosyal bir pislik olmamak ve herkes partide kaynaşırken odama kapanmamak anlamına geliyor.

Biramdan bir yudum daha alıp gözlerimin odada dolaşmasına izin veriyorum. Bakışlarımın ilgimi çekecek bir kıza takılmasını umuyordum. Son zamanlarda kendimi her zamankinden daha gergin hissediyorum ve belki de ihtiyacım olan şey bu gerginliği karşılıksız bir ilişkiyle -tercihen biraz sert olmasına aldırmayan bir kızla- atmaktır.

Ama şu ana kadar şansımız yok.

Rasyonel olarak, bu partinin, birçoğu hayal gücüne çok az şey bırakan kıyafetler giyen nakavt kızlarla dolu olduğunu biliyorum.

Yine de nedense hiçbiri bende o kıvılcımı yakmıyor. Hiçbiri bana bir şey hissettirmiyor.

Aslında, onlardan birini yatak odama götürme fikri ... kötü bir koku almışım gibi enseme rahatsız edici bir şekilde karıncalandırıyor.

Hiç mantıklı değil ama ben böyle hissediyorum. O zamandan beri böyle hissediyorum.

Kahretsin. İngilizce dersinin ilk gününde başımı sağa çevirip yanımda oturan Summer Andrews'u gördüğümünden beri böyle hissediyorum.

Bir kol omuzlarıma dolanıyor. "İşte benim kankam," diyor Tuck o eşsiz güneyli ses tonuyla.

Kolunun altından sıyrılıyorum. "Kanka mı?" Ses tonum soğuk, soruyorum.

"Evet. En iyi arkadaş olmalıyız."

Cevap olarak sadece bir kaşımı kaldırıyorum.

"Lane ve Rhys en iyi arkadaşlar. Evin bir çift en iyi arkadaşına daha ihtiyacı var. Bu nedenle," işaret parmağını aramızda ileri geri hareket ettiriyor.

"Neden Sebastian ile en iyi arkadaş olmayalım?"

Tuck elini umursamazca sallar. "O çok... çok... kitapsever. Sürekli bir şeyler okuyor ya da kafasına taktığı yeni bir fikir hakkında konuşuyor. İyi adamdır, beni yanlış anlama. Onu kardeşim gibi severim. Ama en iyi arkadaş olacak biri değil."

Kaşlarım daha da yukarı kalkıyor. "Ve ben?"

Tuck'ın bakışları yana kayıyor, yüzünü düşünceli bir ifade kaplıyor. "Pek sayılmaz. Ama bunun üzerinde çalışabiliriz."

İçkimi dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Sanırım ihtiyacım olan kadar arkadaşım var."

"Senin hiç arkadaşın yok," diye yanıtlıyor

Tuck. "Aynen öyle."

Tuck iç çeker. "Bir oda arkadaşı çok inek, bir oda arkadaşı çok huysuz. Sanırım yaşlı Tuck McCoy'un kankasını aramaya devam etmesi gerekecek."

Kaşları çatıldı. "Az önce kendinden üçüncü şahıs olarak mı bahsettin?"

"Bunu çok yapar." Rhys elinde bir içkiyle yaklaşıyor, gözleri odayı tararken bir yudum alıyor. Benimle Tuck'ın arasına girerek memnun bir iç geçirdi ve parti sahnesine baktı. "Bu yıllla ilgili içimde iyi bir his var."

"Kahretsin, evet," diyor Tuck yine. "Ligin geri kalanı neye uğradığını şaşırarak, Buz Adam kalediye olmaz."

Tuck sırtımı sıvazlıyor ama ben ona ters ters bakıyorum.

"Buz Adam?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Buz Adam'a lakap olarak hayır mı diyorsun?"

"Yirmi yedinci kez söylüyorum, bu lakaplara hayır."

"Hadi Rhys, bana destek ol," diye yalvarıyor Tuck aramızda duran defans oyuncusuna. "Takma adlara ihtiyacımız var. Düşündüm de, bu evin bir lakaba ihtiyacı var. Ridley, PA'daki Hot Shots takımını biliyor musun? Oyuncuların yaşadığı eve Buz Kutusu dediklerini duydum. Güzel, değil mi? Bizim de böyle bir şeyimiz olmalı."

Tuck'ın ağzı bir motorbot gibi, ama Rhys'e baktığımda kelimelerin bir kulağından girip diğerinden çıktığını söyleyebilirim. Ve sadece Tuck'ı kasıtlı olarak görmezden geldiği için değil, eminim diğer çocuklar da bu konuda iyi pratik yapmışlardır.

Hayır, Rhys'in gözleri lazer gibi bir şeye odaklanmış. Yüzünde şaşkın bir ifade var. Bakışlarının yönünü odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum ve bir kız görüyorum.

Daha genç. Belki birinci sınıf öğrencisi. Yine de çok tatlı. Siyah bir etek ve uzun kollu beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Sade ama şık bir görünüm. Onun

Koyu renk saçlarını topuz yapmış ve siyah çerçeveli bir gözlük takıyor.

Rhys'e dönüp bakıyorum, yüzünde hâlâ büyülenmiş bir ifade var. Ayakları yere çivilenmiş gibi perçinlenmiş ve ağzı hafifçe açık. Gözünü bile kırpmıyor mu?

Sonra Lane'in Rhys'in gözlerini alamadığı kızın arkasından yürüdüğünü fark ediyorum. Sağına kaymadan önce kızın sol omzuna dokunuyor. Kız soluna bakıyor, hiçbir şey görmüyor, sonra Lane'i buluyor ve bir kahkaha atıyor. Lane onu kucaklıyor.

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıp, o da bana bakan Tuck'a bakıyorum.

Tuck, Rhys'in arkasından yürüyüp yanıma sokuluyor. "Bu Maddie," diyor alçak bir sesle, gerçi şu anda bağırса bile Rhys'in içinde bulunduğu bulanıklıktan kurtulamayacağını düşünüyorum. "Lane'in küçük kız kardeşi."

Rhys'in büyülenmiş ifadesine bir kez daha bakıyorum ve zihnimde her şey yerine oturuyor. Kahretsin der gibi kaşlarımı Tuck'a doğru kaldırıyorum.

Tuck kaşlarını kaldırıyor ve ağzının kenarından uzun bir nefes veriyor. "Bir de bana sor. Olmayı bekleyen bir karmaşa." Birden Tuck'ın gözüne bir şey takılır. "Rhys ilgisinin nesnesinin peşinden gidemeyebilir ama öte yandan ben..." tekrar sırtımı sıvazlıyor. "Sonra görüşürüz, kanka."

"Biz..." Bir kızın peşinden koşarken arkasından bağırmaya başlıyorum ama kendimi durduruyorum. Bu Tuck, bir anlamı yok.

Bir bira daha almak için mutfağa doğru yürüyorum. Oturma odasına geri dönmek için arkamı döndüğümde, bu kez yolumu kaybetme ve gözlerimin kamaşması sırası bana geliyor.

Yaz geldi.

Ve giydiği elbise...

Alt karın kaslarım sertçe geriliyor. Arzu kanımda dolaşıyor. Sikim seğiriyor ve pantolonum çoktan

çok sıkı hissediyorum. Biramdan büyük bir yudum alıyorum çünkü kesinlikle buna ihtiyacım var.

Elbisesi kıvrımlarına yapışıyor. Göğüslerinin ne kadar büyük olduğunu belli edecek kadar mükemmel kesilmiş ama yine de gözlerimin göremediği şeyleri hayal ederek aklımı başımdan alacak kadar da örtüyor. Uzun, altın rengi bacakları ve kolları tam teşhirde.

İçkimi geri atıyorum ve tüm bardağı bir yudumda bitiriyorum; çünkü yine buna ihtiyacım var.

Bardağımı doldurmak için kendimi mutfağa sürüklüyorum. Normalde kendimi bir birayla sınırlardım, ama Summer'ın burada olduğunu ve o lanet elbiseyi giydiğini bilmek, akıl sağlığım için dolu bir bardağa ihtiyacım olduğunu hissettiriyor.

Arkamı döndüğümde gördüğüm şey parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor, solo bardağı o kadar çok buruşturuyorum ki bir bira dalgası kenarından taşıp bileğime sığıyor.

Summer bir adamla konuşuyor.

Gözlerim ona dikiliyor, omuzlarımdaki kaslar geriliyor, göğsümde sıcak ve yakıcı bir his zonkluyor.

Öne doğru eğilir ve Summer'a bir şeyler söyler. O da karşılık olarak gülüyor. Boynum o kadar gergin ki, çevirsem gıcırdayacakmış gibi hissediyorum.

Zihnimde kendimi birayı bırakıp onlara doğru yürürken, elimi adamın omzuna öyle bir koyuyorum ki adam irkiliyor. Ona bembeyaz bir bakışla bakıyorum ve mesajı anında alıp kaçıyor ve Summer'ı bana bırakıyor.

O zaman ben de...

Sonra ne yapardım? "Merhaba Summer, seni odanın öbür ucundan gördüm ve yanına gidip konuştuğun adamı psikopat bir sapık gibi korkutup kaçırmaya mı karar verdim?" mi diyecektim?

Arkamı dönüp arka kapıdan çıkıyorum ve koluma nazlı nazlı sarılmaya çalışan, gözlerinde şehvetle çakırkeyif bir kızıdan kaçıyorum. Bira pongu oynayan büyük grubu atlatıyorum ve neyse ki bahçenin köşesinde boş olan birkaç çim sandalye buluyorum.

Kendimi bir tanesinin içine bırakıyorum ve sinirli bir iç çekiyorum. Gökyüzüne baktığımda vücudumdaki gerginliğin bir kısmı dağılıyor. Burada yaşamamanın en güzel yanlarından biri gece gökyüzünün ne kadar karanlık olduğu, ne kadar çok yıldız görebildiğiniz.

Yıldızlara bakarak biramdan biraz daha içiyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve boynumu kırıyorum. Yanımda oturan kızın bir adamla İngilizce konuştuğunu gördüm diye neden bu kadar gerildim bilmiyorum.

O da benim gibi bir üniversite öğrencisi. Dışarıda partilerde olması, insanlarla konuşması, hayatını yaşaması gerekiyordu.

Sanırım bu benim de öyle olmam gerektiği anlamına geliyor. Ama bu tür şeyler bana hiç doğal gelmedi. Bana doğal gelen tek bir şey var: kalecilik.

Babam, efsanevi NHL defans oyuncusu Ed Voss, başlangıçta bir defans oyuncusu olarak onun izinden gitmem konusunda kararlıydı. Bu konuda iyiydim ama hoşuma gitmiyordu. Doğru gelmiyordu. Yine de ilk kez bir gol attığımda, işte o zaman doğru hissetmişim.

Babam bu durumdan pek memnun değildi - bir şeyler planladığı gibi gitmediğinde asla mutlu olmazdı - ama o bile kalede doğuştan yetenekli olduğumu ve başka bir pozisyonda oynamamın delilik olacağını inkar edemezdi.

Annem öldükten sonra kaleci olmak dışında neredeyse hiçbir şey yapmadım. Babam özel eğitim için en yüksek parayı ödedi ve evdeyken çoğu zaman arka bahçedeydik, ben kalededim ve o benim engellemem için saatlerce şut atıyordu.

Emekli bir defans oyuncusunun her şutunu engelleyemiyorsanız, en iyi dönemlerindeki forvetlere karşı ne şansınız olduğunu düşünüyorsunuz? Sözleri kulağımda yankılanıyor ve bir içki daha alıyorum.

"İşte buradasın." Tanıdık ses düşüncelerimi yarıp geçiyor. Summer yanımdaki sandalyeye otururken nefesim kesiliyor.

Son yirmi dakika içinde içmek zorunda kaldığım biralar yüzünden ona doğru baktığımda bacaklarına hızlıca göz atmaktan kendimi alamıyorum; elbisesinin etekleri yukarı kalkmış, kalçasının nefis kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Dişlerimi sıkarak keskin bir nefes alıyorum ve gözlerimi onunkilerle aynı seviyeye getiriyorum.

"Merhaba Summer," diye başımı sallıyorum, sanki kanım yoğun ve sıcak pompalanmıyormuş, sanki taşaklarım ağrıyacak kadar gergin değilmiş gibi rahat görünmeye çalışıyorum.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Partilerden pek hoşlanmam."

Bir kahkaha attı. "Kitaplarla ilgilenmiyorum. İnsanlarla konuşmayı sevmiyorum. Partilerden hoşlanmıyorum. Sen neyle ilgileniyorsun?"

Bir süre gökyüzüne baktım. "Hokey."

"Başka ne var?"

"Başka bir şeye gerek var mı?"

"Evet," diyor. "Müzikle ilgileniyorum. Her zaman çalışıyorum, her zaman düşünüyorum. Ama başka şeylerle de ilgileniyorum. Dengeli olmak sağlıklı bir şey."

Biramı bir kez daha içmek için dudaklarıma götürüyorum. Muhtemelen haksız değildir.

"Projemizden A aldık," diyor heyecanla. "Ferrara Perşembe günü dersten sonra not verdi. Gördünüz mü?"

Summer'a doğru dönüyorum, ağzımın bir kenarı tembel bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Evet, gördüm. İyi iş, ortak."

Arkada çok fazla ışık yok, bu yüzden söylemek zor ve sadece gözlerim bana oyun oynuyor olabilir, ama yanaklarının biraz kızardığına yemin edebilirim.

"Ferrara'nın bu dönem çok fazla ortaklı proje yapıp yapmayacağını merak ediyorum," diye düşünüyor ve bakışlarını yıldızlara çeviriyor.

Umarım yüksek sesle söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Kahretsin, sadece bunu düşündüğüm için bile rahatsız olmalıyım. Summer benim sevebileceğim türden bir kız değil. Bir gecelik, bağlanma gerektirmeyen bir kız olduğunu sanmıyorum.

stand tipi. Ve piyasadaki tek işim bu. Teklif edebileceğim tek şey.

Değil mi?

İşte bu yüzden bu geceki kadar bile işmiyorum. Sarhoş değilim ama aklım hala gitmemesi gereken yerlere gidiyor. Bundan daha fazla kontrol sahibi olmalıyım. Sahip olamayacağımı bildiğim şeyleri istememe izin vermemeliyim.

Summer sandalyesinden kalktı. "Ben partiye geri dönüyorum. Oda arkadaşım muhtemelen beni arıyordur. O tuvalete giderken ben de hava almak için dışarı ıktım." Başımı salladım. "İyi eğlenceler. Ve unutma, eğer biri pislik gibi davranır ya da komik bir şey yapmaya kalkarsa, teklifim her kim olursa olsun onu dövmek.

dayak yemeniz hâlâ masada."

Gölgelerin arasından bile gülerken yanaklarının pembeleştiğini görebiliyorum. "Anlaşıldı."

"Bir sonraki İngilizce dersinde görüşürüz," diyorum omzumun üzerinden, o uzaklaşırken.

Yaklaşık yirmi dakika sonra tekrar içeri girdim.

Tuck bir kızın suratını emmeye çalışıyor gibi görünüyor. Rhys iki kızla konuşuyor ama konuşmadan pek etkilenmişe benzemiyor. Muhtemelen aklının nerede olduğunu tahmin edebilirim. Sebastian ve Lane dışarıda bira pong oynuyorlar.

Summer'ı arıyorum ama göremiyorum.

Omuz silkip biramı yere bırakıyorum. Bu noktada, geceyi bitirip odama gittiğim için kimsenin bana bir bok vereceğini sanmıyorum.

Kapım arkamdan kapandığında, yanımda otururken Summer'ın açıkta kalan kalçasını bir an için gördüğümü düşündükçe sikim yeniden zonklamaya başlıyor.

Kedi köşesindeki kazaklarımdan birinin altına sokulmuş. Kafamdaki görüntülerden kendimi uzaklaştıracak hiçbir şey bulamayınca ışıkları kapatıyorum, pantolonumu tekmeliyorum ve ağrıyı dindirmek için sağ elimi ve düşünmeden edemediğim kızı kullanıyorum.

"T o kedi gitmek zorunda."
Sırtım tutuldu. "Ama Koç-"

Koç Torres sağ elini kaldırarak sözümü kesti. "Öncelikle, ev üniversiteye ait ve öğrenci sporcular için kullanmamıza izin veriyorlar. Kendi kuralları ve yönetmelikleri var ve evcil hayvan beslemek de bunlardan biri. İkincisi, ki bu gerçekten önemsedğim tek nokta, birinci sıra oyuncularımın birinin alerjisi yüzünden antrenman yapamamasına izin vermeyeceğim."

Kedim odama girdiğinden beri ilk kez odamdan çıkmaya karar vermek için harika bir gün seçti. Bu öğleden sonra bir ara Tuck'ın odasına girdi ve eşyalarının üzerinde gezindi.

Tuck bu konuda sakindi, ancak hepimiz antrenmana gitmeden önce odasında bir saat geçirdikten sonra biraz hapsirmeye başladı. Takımları giydiğimizde burnu akıyor, boğazı kaşınıyor ve gözleri o kadar kaşınıyor ve sulanıyordu ki antrenmana katılamadı.

"Kedi bir buçuk haftadır bizimle ve bugüne kadar hiçbir sorun yaşamadık," diyorum, ondan kurtulma fikrinin içimde yarattığı paniği hissederek.

"Daha dikkatli olacağım ve odamdan bir daha çıkmamasını sağlayacağım."

"Ta ki bir şekilde bunu yapana ve sağ forvetim sadece antrenmandan önce değil, maçtan önce de iş göremez hale gelene kadar. Ya da bir playoff maçından önce." Bu düşünce karşısında gözleri parlıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Asla olmaz. Kedi gidiyor."

"Nereye?" Ben soruyorum.

Benim sorunum değil der gibi avuçlarını açık tutuyor. "Bölgede barınaklar var."

Zaten çok şey yaşamış olan o zavallı kızı sıkışık ve kaotik bir barınağa teslim etme düşüncesi midemi bulandırıyor. Bundan nefret ederdi. Bunun yerine sokaklara dönmeyi tercih ederdi, bunu biliyorum.

Ve onu sokaklara geri göndermek bir seçenek değil.

"Bir hafta," diyor Koç Torres. Sesi, herhangi bir tartışma duymaya hazır olmadığını açıkça ortaya koyuyor. "İstediğiniz düzenlemeleri yapmak için bir haftanız var, ancak ev bir hafta sonra kedisiz olacak. Anlaşıldı mı?"

Dişlerimi sıkıyorum, göğsüm daralıyor. "Temiz," diyorum, kelime ağzımda ekşi bir his uyandırıyor.

"Evcil hayvan arayan bir sürü insan var. El ilanları asın. Facebook'ta falan paylaşımlar yapın. Muhtemelen ona iyi bir yuva bulabilirsin."

"Evet, efendim," diyorum, sönük bir şekilde. "Başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey yok. Yine iyi bir pratik dışında."

Başımı sallıyorum, Koç'un iltifatı karşısında iyi hissetmek bir yana, mekanik bir teşekkür edecek enerjiyi bile toplayamayacak kadar bitkin hissediyorum.

Soyunma odasına geri döndüğümde Tuck boğuk bir sesle "Üzgünüm kardeşim," diyor. Koç'un kararı yüzümden okunuyor olmalı. "Başını belaya sokmak istememiştin."

Başımı sallayarak iç çektim. "Bu senin hatan değil. Alerjiniz olduğunu bilmeme rağmen önlem almayıp dışarıda dolaşmasına izin vermem benim hatam. Özür dilerim."

"Onunla ne yapacaksın?" Sebastian soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve yanaklarımı şişiriyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Zavallı kız," diye iç geçirdi Rhys. "Ona bir isim bile vermedik."

Belki de en iyisi budur, sanırım. Umarım ona yeni bir yuva bulabilirim ve orada ona gerçekten bakabilecek insanlardan bir isim alır.

Daha birkaç hafta önce bana tıslayan ve pençelerini savuran bu tüy yumağına ne kadar bağlandığıma inanamıyorum.

Dün gece ben telefonumda o aptal Hannah Harting kitabını okurken yatağıma zıpladı ve yanıma sokularak uyuyakaldı. O kadar rahat görünüyordu ki hareket bile etmedim, kot pantolonum ve tişörtümle uyuyakaldım.

Lane, "Bu sefer bizimle Kaybedenler'e gel," diyor.

"Hayır," diye iç geçirdim, "eve gidip kediyle ne yapacağıma karar vermeliyim."

Bir kez daha, çocuklardan gelen takılma davetini reddederek muhtemelen bir pislik gibi görünüyorum. Ama bu sefer gerçekten ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Çocuklar bara gitti ve ben eve döndüm. Odama gidip yatağımın üzerinde annemin yıllar önce benim için ördüğü domuzu pençeleyen kediye gördüğümde göğsümde hüzün pathyor.

Masama gidip dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Yerel Cedar Shade Facebook gruplarına iyi bir eve verilebilecek bir kedi olduğunu yazarsam, umarım güzel bir yere gittiğinden emin olmak için bir hafta yeterli olur.

F Avrupa'dan döndüğünden beri ilk kez Sean tüm hafta sonu boyunca mesaj atmadı ya da aramadı. Onu gittiğim hiçbir yerde görmedim; kesinlikle hokey evinde, ama ders çalışmak ve Olivia ile takılmak için gittiğim kafelerin hiçbirinde de yoktu. Kasabada dolaşırken uzaktan bir an bile görmedim.

Pazartesi günü de onu görmedim ya da haber almadım. Salı günü sınıfa yürürken kendimi yenilenmiş hissediyorum.

Belki de sonunda, mucizevi bir şekilde, mesajı almıştır.

Tam bu umut dolu düşünceyi düşünürken, arkamdan onun sesini duyuyorum. Az önce kara tahtaya çivi çakılmış gibi omurgamda nahoş bir ürperti dalgalanıyor.

"Summer, konuşalım."

Dişlerimi gıcırdattığım için bir sonraki dişçi faturamı Sean'a göndermem gerekecekmiş gibi hissediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum. Alışılmadık bir şekilde, keskin sözcüklerin dilimin ucunda hazır beklediğini hissediyorum, ona şimdiye kadar fazlasıyla hak ettiği azarı vermeye hazırım.

Ama ağzımdan çıkmayı bekleyen keskin, ateşli kelimeler onun yüzünü gördüğümde yumuşuyor.

Farklı görünüyor. Daha ciddi. Bir tartışmaya hazırlanıyor gibi görünmüyor, itirazlarımın üstesinden gelmeye ve beni ikna olmaya hiç niyetim olmayan bir şeye ikna etmeye hazır.

"Summer," diye başladı, ismim dudaklarında hafifçe titriyordu, "çok düşündüm..."

Devam etmesini bekliyorum. Aslında gözlerinde düşünceli bir bakış var. Sonunda sonsuza dek ayrıldığımızı kabullenmek üzere mi?

"Çok düşündüm," diye devam ediyor, "ve ..."

Derin bir nefes alıyor. Sonunda bizi geride bırakmaya hazır olduğunu itiraf ettiğini duymak üzere olduğuma, sonunda bunun en iyisi olduğunu anladığına dair göğsümde umut kıvılcımları çıkıyor.

"Bence çift terapisine gitmeliyiz." Sessizce göz kırpiyorum, bir, iki, üç kez. "Summer? Beni duydun mu?"

Duymamış olmalıyım. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Ama duymadığımı biliyorum.

Ona ulaşmak için ne yapmam gerekecek? Dilimin ucundaki keskinliğin geri toplandığını hissediyorum; ama ona bir dil darbesi indirecek enerji hemen sönüyor. Muhtemelen bana mantıksız tepkimin doğru düşünmediğimin kanıtı olduğunu ve ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şeyin çift terapisi olduğunu söyleyecektir.

Bir çift olmasak bile! Ve bir daha asla olmayacağız.

Onun kuruntuları kendi kendine sönene kadar haftalarca, aylarca, bütün bir dönem boyunca, bütün bir yıl boyunca beklemek zorunda mı kalacağım?

Zihnimin arkasında küçük bir düşünce kıvılcımı hissediyorum, tıpkı alevin tutuşmadığı bir çakmağın anlık titreşimi gibi.

Bu sadece bir fikir ipucuydu, ama Sean'a boş boş bakarken, onun inkar düzeyi karşısında hala sessizliğe gömülmüşken, fikir şekillenmeye başladı.

Bu kötü bir fikir. Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü bu bir yalan.

Yalanlar asla sorunları çözmez. Sadece sorunları daha da içinden çıkılmaz hale getirir ve sonunda başa çıkılması daha da zorlaşır.

Ama Sean'la henüz denemediğim tek şey bu. Onu benden uzaklaştırabilecek bir şey.

Yine de buna değmez. Ona karşı kararlı ve dürüst olmalıyım. Silahlarıma sadık kalmalı ve bir daha asla bir araya gelmeyeceğimizin gerçek nedeninin arkasında durmalıyım, korkaklıktan sahte bir neden uydurmamalıyım.

Kendime tüm bunları söylüyorum ama o baştan çıkarıcı fikir beynimdeki tüm rasyonel düşünce merkezlerini atlamanın bir yolunu buluyor ve ağızımdan kayıp gidiyor.

"Başka biriyle görüşüyorum," diyorum.

"Ne?" Sean kaşlarını birbirine kenetleyerek sorar.

Hâlâ geri adım atmak için bir şansım var, sürdüremeyeceğim bir yalana balıklama atlamamak için.

Kendime gelmek yerine "Başka biriyle görüşüyorum," diye tekrarlıyorum.

Sean'ın dudakları birbirine yapışır. "Ne zamandan beri?"

"Bu hafta sonu. Bu yeni." Vay be. Yalan söylemek bana beklediğimden daha doğal geliyor. Belki de endişelenmeliyim.

"Kim o?" Sean soruyor.

"Onu tanımıyorsunuz. Müzik programında değil."

Sean alt dudağını çiğniyor, hayal kırıklığı ve şüphecilik yüz ifadesinde çarpışıyor.

"Şu anda başka biriyle birlikteyim ve buna odaklanıyorum," diyorum göğsümü şişirerek ve blöfümden emin olmak için kendimi zorlayarak. "Lütfen buna saygı göster."

Sean'ın herhangi bir şeye saygı duyma yeteneği olsaydı, artık onunla birlikte olmak istemediğime dair kendi kararına saygı duyabileceğini düşünürdünüz.

Ancak, aptalca bir şekilde, bazı erkekler bir kadın üzerinde başka bir erkeğin "hak iddia etmesine" saygı duymayı, kadının kendi isteklerine saygı duymaktan daha kolay buluyor.

Sean'ın o adamlardan biri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

İçinden geçirdiği mağlup iç çekiş bana haklı olduğumu söylüyor. "Evet, elbette," diyor. Yine de gözlerindeki ve sesindeki şüphe ipucunu kaçırmıyorum.

Sıg bir şekilde başımı sallıyorum, az önce kendime duyduğum güvenin bir kısmı sönüyor. Sınıfa doğru yürümeye devam etmek için döndüm ama Sean tekrar seslendi.

"Onu bu hafta sonu PMA partisine getirmekten çekinmeyin," diyor. Dudaklarında bir meydan okuma gibi nazlı bir gülümseme beliriyor.

PMA, Phi Mu Alpha kardeşliğidir, özellikle müzik bölümleri için bir kardeşliktir. Kampüste derin bir geçmişi vardır ve birçok müzik öğrencisi üyedir. Her yıl sömestr başında bir parti düzenliyorlar ve neredeyse tüm müzik bölümü gidiyor. Sean kardeşlikte olmasına rağmen, ben de gitmeyi planlıyordum, çünkü neredeyse tüm arkadaşlarım ve tanıdıklarım her yıl olduğu gibi orada olacaklar.

"Elbette," diye karşılık verdim. "Gelmek isteyip istemediğine bakacağım." Sean başını sallıyor, gülümsemesi daha da artıyor.

Sınıfa doğru yürümeye devam etmek için arkamı döndüğümde sinirli bir nefes alıyorum. Yalanımı yuttuğunu sanmıyorum.

Oh, neyse. En azından bu onu bir süreliğine sırtımdan atar.

Ancak İngilizce dersine girdiğimde, o küçük rahatlama da uçup gitmişti. Onun yerine hayal kırıklığına uğradım. Hem kolay yolu seçip yalan söylediğim için kendime; hem de beni buna zorladığı için Sean'a.

Hudson çoktan geldi. Bu alışılmadık bir durum. Normalde son dakikaya doğru gelir. Bu, Brumehill'de hokey oyuncularına özgü bir durumdur; personel dahil tüm okul hokey konusunda o kadar çılgındır ki oyuncular her şeyi yapabilirler.

Yine de Hudson burada karşılaştığım pek çok hokey oyuncusu gibi değil. Kendini beğenmiş değil, küstah değil, iğrenç değil, çoğu gibi her zaman ilgi odağı olmaya ihtiyaç duymuyor.

Aslında, Hudson'ın olmak isteyeceği son şeyin ilgi odağı olmak olduğuna eminim.

Sıramıza doğru yürürken telefonuna baktığını fark ediyorum. Kendime ekranını görmemeye çalışmamamı söylüyorum ama meraklı gözlerime engel olamıyorum. Bakışlarım onun ekranına takılıyor.

Bir şey hatırlıyor gibiyim. Tanıdık bir isim.

Gözlerimi çekmem gerekirken daha fazla okumaya odaklanıyorlar. Hudson'ın telefonunda açık bir e-kitap var gibi görünüyor. Kelimeler arasında bir isim tanıyorum. Sonra tam bir cümle okuyacak kadar yaklaşıyorum. O cümleyi kesinlikle tanıyorum.

Koridorda onun yanında dururken "Aman Tanrım," diye haykırmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. "Cidden Asla Senin Değil'i mi okuyorsun?"

Hudson koltuğunda zıplar ve telefonunun yan tarafındaki ekranı karartan düğmeye hızla basar.

"Summer," diye ağzından kaçırıyor. "Uh. Selam."

Dudaklarımda eğlenen bir gülümseme kıvrılıyor. "Bir Hannah Harting kitabı mı okuyorsun?"

Hafif bir kızılık boynundan yukarı tırmanıyor ve yanaklarına yerleşiyor. Sanırım hayatımda gördüğüm en beklenmedik manzara, Hudson utandı. Ayrıca her şey kadar sıcak.

İçimden bir ses Hudson'ın yüzünü böyle kızartacak başka ne olabilir diye merak ediyor ama ben o düşünceleri kovuyorum. Neyse ki, huysuz, aksi kalecinin telefonunda tatlı, baharatlı bir aşk romanı okuduğu gerçeği dışında her şeyi görmezden gelmek kolay.

Geçen hafta hakkında konuştuğum bir yazar tarafından.

Şimdi ikiye ikiye bir araya getirdiğimde yanaklarımda kızarma sırası bende.

Sırf yazarından bahsettim diye kitap mı okuyor? Sadece okumakla kalmıyor, omzunun üzerinden okuduğum cümleyi hatırlayarak neredeyse tüm kitabı bitirdi!

"Geçen gün biraz kurgu okumam gerektiğini söylemiştin," diye başlıyor Hudson, sesinde alışılmadık bir mahcubiyet var. "Ve çok fazla yazar tanımıyorum, bu yüzden bahsettiğin yazarı deneyebileceğimi düşündüm."

Uzun bacaklarını eğiyor, böylece onu geçip koltuğuma oturabiliyorum. "Beğendin mi?" Heyecanla sordum.

Hudson omuz silkiyor ve başını kayıtsızca öne eğiyor; ama bunun sahte bir kayıtsızlık olduğunu anlayabiliyorum. "Sorun değil. Bilirsin, bir kitap için."

Gülümsemem daha da yükseliyor. "Hoşuna gitti," diyorum, sesimde alaycı bir tını.

"Şey. Karşılaştırmak için çok fazla kurgu okumadım. Sanırım bu-"

Sözünü kestim. "Hoşuna gitti."

Belli oluyor. Koca, maço huysuz, kabarık, rahat bir aşk kitabını seviyor. Belki de ben tavsiye ettiğim için seviyordur?

Göğsümde sıcak bir his kıvılcımlanıyor. Ama bu aptalca. Belli ki Hannah Harting harika bir yazar olduğu için seviyor. Herkes onu sever, maço sporcular bile, eğer ona bir şans verirlerse.

Hudson'ın kitaptaki bazı baharatlı sahneleri nasıl sevdiğini merak ediyorum. Yatağında uzandığını, iki ana karakter birbirlerini ilk kez soyduklarında adem elmasının kalın bir kırlangıçta sallandığını, üzerinde yavaşça çadır kurmaya başlayan bir çift gri eşofman altı olduğunu hayal ettiğimde kalçalarımın tepesinde bir ağrı zonkluyor ...

"Başka öneriniz var mı?" diye soruyor.

"Ha?" İrkildim ve o son derece uygunsuz fanteziden sıyrıldım.

"Kitaplar. Başka kitap öneriniz var mı? Belki bu sefer romantizm dışında. Bilirsiniz, ufkumu genişletmek için."

Yüzüm aydınlanıyor. Bütün gün kitap tavsiyesi verebilirim. Hudson'ın benden kitap istemesini bekleyeceğim son kişi olması bunu daha da heyecanlı kılıyor.

"Pachinko adlı bu kitabı dene. Çok üzücü ama çok çok iyi."

Başını salladı. "Yapacağım."

Midem kanat çırpın kelebeklerle doluymuş gibi hissediyorum. "Yine de senden bir okuyucu yaratacağım," diyorum sinsice.

"Belki."

Dudaklarım daha yukarı kıvrılıyor. Daha birkaç dakika önce kendimi berbat hissediyordum ama Hudson'la kitaplar hakkında konuşmak keyfimi yerine getirmeye ve ruhumu hafifletmeye yetiyor. Sanki peşimde beni yalan söylemeye iten iğrenç, hak sahibi bir eski sevgilim yokmuş gibi.

Profesör geldi ve ben derse odaklanarak sınıf oturumunu geçirdim. Ferrara dersi bitirdiğinde Hudson bana döndü.

"Pachinko, değil mi?"

"Doğru," diye cevap veriyorum. "Min Jin Lee tarafından."

Başını sallıyor, ilgileniyor. "Kontrol edeceğim."

Oturduğu yerden kayarak kalkıyor, sırt çantasını büyük, yuvarlak omzuna asıyor ve koridorda yürüyerek amfiden çıkıyor. Arkasından yürürken göğsüm mutlu ve adımlarım hafif hissediyor. Acaba kitabı gerçekten okuyacak mı?

Liberal Sanatlar binasının dışına çıktığımda Sean'ı görüyorum. Birkaç arkadaşıyla birlikte taş yürüyüş yolunun karşısında, öğrencilerin dinlenmesi ya da öğle yemeği yemesi için ayrılmış muhteşem ferforje masa ve sandalyelerin bulunduğu bir alanda oturuyor.

Gözlerimiz kilitlendi.

Bakışlarım yana kayıyor ve Hudson'ın birkaç adım ötede durup telefonuna baktığını görüyorum.

Beynimde bir şeyler yerine oturuyor.

Başka biriyle çıktığım yalanını ortaya atmanın en zor yanı, tabii ki başka biriyle görülme meselesi. Tabii ki başka biriyle çıkmıyorum. Şu anda bir ilişki bulma havasında da değilim.

Sean beni her zaman görecek. Burası küçük bir kampüs, küçük bir kasaba ve aynı bölümdeyiz.

Bir sürü tanıdığımız var ve aynı müzik bölümü etkinliklerine gidiyoruz. Müzik öğrencilerinin verdiği partilere. Her zaman. Belli ki kimseyle görüşmediğimi çok geçmeden fark edecek.

Ama eğer biriyle, doğru biriyle, sadece bir kez görüşüyormuşum gibi görünebilirim, Sean'ı beni geri kazanmayı düşünmekten bile korkutabilirim.

Sean Hudson'la çıktığımı düşünseydi, bizi sık sık birlikte görmese bile, beni takip etmeye devam etmeye cesaret edemezdi.

Beni, el sıkışması muhtemelen kemikleri kırabilecek, dövme, 1.80 boyunda, kas yığını bir hokey oyuncusundan çalmaya çalışmak anlamına geldiğini düşünüyorsa hayır.

Sean kibirli ama aptal değil. Eğer Hudson'la birlikte olduğumu düşünseydi, havlu atardı. Onu tanıdığım kadarıyla, ben aklımdan çıktıktan sonra muhtemelen başka biriyle birlikte olması uzun sürmeyecektir. O zaman artık yalan söyleme konusunda endişelenmeme bile gerek kalmayacak, çünkü sonunda hayatına devam edecek. Umursamayı bırakır.

Bu da daha sakın, daha mantıklı bir benim kesinlikle vermeyeceğim bir karar.

Ama Sean'a bu konuda çoktan yalan söyledim. Bir peni için, bir lanet pound için sanırım. Yalanı da satabilirim.

Hudson'a doğru yürümeye başladım.

Kısa yürüyüş sırasında beynimde yüzlerce düşünce çınlıyor. Tepkisi ne olacak? Ona nasıl soracağım? Kabul edecek mi?

En azından bir şeyden eminim: Ona bunu sorduktan sonra deli olduğumu düşünse bile bunu kampüste yaymayacak kadar ağzı sıkı.

"Hudson," diyorum önünde dururken, boyu yüzünden boynum geriye eğik. Çok, çok, çok uzun boyu.

Telefonunu indiriyor ve aşağı bakıyor. "Summer."

"Bir iyilik isteyebilir miyim?" Sesim kısık, benden ve ondan başka kimsenin duymadığından emin olmak istiyorum. Sean'ın bakışlarını hâlâ birkaç metre ötede üzerimde hissedebiliyorum. "Bu biraz... şey, garip bir iyilik. Ama gerçekten minnettar olurum."

Kaşları ilgiyle kalkıyor. "Ne kadar tuhaf?"

Derin bir nefes alıyorum ve sonra zorla veriyorum. "Sadece bir saniyeliğine, birlikteymişiz gibi davranabilir miyiz?"

Bir süre sessizlik olur, Hudson'ın yüz hatları değişmez, ama sonra gözünde biri parlar. Kaşları gerilir. Adem elması sallanır. "Birlikte," diye tekrarlıyor, sesi alçak.

Başımı sallıyorum, yanaklarım yanıyor. "Doğru. Sadece bir saniyeliğine. Çift gibi davranabilir miyiz? O benim eski sevgilim..."

Çene kaşları patlar. "Eski. Seni ağlatan eski sevgili." Kelimeleri söylerken sesi sertti.

"Evet," diye cevap veriyorum utangaç bir şekilde.

Gözleri üzerimde geziniyor, bakışları Sean'ın hâlâ oturduğunu bildiğim yönü işaret ediyor. Hâlâ beni izlediğini bildiğim yere. Bizi izliyor.

"O mu? Arkadaki uzun siyah saçlı adam mı? Ve mavi tişörtlü?"

Başımı sallıyorum, boğazımdan onaylar gibi bir ses çıkıyor.

Hudson'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Başka biriyle birlikte olduğunu düşünmesini istiyorsun."

"Doğru."

Şimdi gözleri tekrar bana dikildi. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir şey var. Soluk, serin mavi gözleri birden bir fırın gibi ısınıyor. Ilıman havaya ve kampüste esen serin esintiye rağmen, onların altında sıkışmış gibi hissediyorum.

"Benimle birlikte olduğunu düşünmesini istiyorsun." Sesi kalın, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Son kelimeye sahiplenici bir törpü var.

"Evet." Cevap boğazımdan çıkan bir gıcırtı gibi. "İstemiyorsan anlarım. Bu çok aptalca. Sormamalıydım."

İleri doğru bir adım atıyor, aramızdaki boşluğu yok ediyor. Midem altüst oluyor, içimde sıvı bir ısı birikiyor. Vücudum parazitlerle kaplanmış gibi hissediyorum, her şey uğulduyor ve etrafımızdaki hava en ufak bir kıvılcımda alev alacakmış gibi geliyor.

"Ne sorduğunuzu bildiğinizden emin misiniz?" Sesi sert bir fısıltı, yoğun bir şekilde bağlanmış.

"Evet," diye cevap veriyorum. Ama öyle miyim?

"Birlikte olsaydık yapacağım şeyi yapmamı istiyorsun." Eli yukarı kalkıyor ve saçımın bir tutamını yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim olsaydın yapacağım şeyi yapmamı istiyorsun."

Tüylerim diken diken oluyor, gerginlik merkezimin derinliklerinde zonkluyor. Başımı salladım.

"Eğer benim olsaydın," diye başlıyor Hudson, bu kelimeyi söyleyiş şekli meme uçlarımı tişörtümün altında çakıl taşları gibi sıkıyor, "seni öperdim. Hem de hemen şimdi."

Çenemi işaret parmağı ve başparmağı arasında tutuyor. Sert parmaklarının temas ettiği yerde tenim cızırdıyor. Sadece o iki parmağı bile çok güçlü, inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor.

Ağır kalp atışlarımın uyluklarımın arasında gümbürdediğini hissedebiliyorum. Hudson'ın bakışları ağızma kayıyor. Dilimin ucu dudaklarımın iç kısmında geziniyor.

"O zaman beni öpsen iyi olur," diyorum, sözcükler nefes nefese bir yalvarış. Etrafımızdaki dünya kayboldu, Sean bile artık sonradan akla gelen bir şey.

Hudson çenemi kaldırıp ağzı benimkiyle çarpışma rotasına girdiğinde gözlerim kapanıyor.

Dudaklarımı ayırıyorum, onu davet ediyorum. Ağzı benimkine doğru eğiliyor ve birden sanki artık sağlam bir zeminde değilmişim gibi hissediyorum.

Öpüşü sert ve sahiplenici. Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Hava onun kokusuyla doluyor, odunsu, erkeksi ve o kadar baştan çıkarıcı ki vücudumdaki her kas gevşiyor, tamamen onun dokunuşuna teslim oluyorum.

Öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Eli çenemden kalkıyor, parmaklarını sahiplenici bir tavırla boynumun kenarına doluyor, başparmağının sert ucu çenemle kulak memem arasındaki boşluğu kazıyor.

Hassas bölgeye dokunuşu üzerimde dalgalanan bir zevk dalgası gönderiyor. Ağzının içine doğru inliyorum, o da memnun bir iniltiyle yutuyor. Birden ellerimin gömleğine dolandığını, göğsünün önündeki kumaşı kavradığımı, kaslarının sert kesimini parmaklarımın arkasında hissedebildiğimi fark ediyorum.

Boştaki elini kalçama koyuyor, parmak uçları beni nazikçe ama sıkıca kavlıyor. Uyluklarımın yüksekliğinde bir kas çekiştiriyor. Öpücüğün içine daha da bastırıyorum.

Yanıt olarak hırlıyor, dilini dudaklarımın kıvrımına doğru kaydırıyor. Ona erişim izni vermek için açıyorum. Dili ağzımın içine giriyor, benimkine doğru kayıyor ve gözlerimin kapalı kapakların arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

Heyecan kan dolaşımımı hızlandırıyor. Hiç böyle öpülmemiştim. Sean tarafından değil. Hiç kimse tarafından.

Bu öpücük bir yalan. Sahte. Ama hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti.

Geri çekiliyor. Göğsüm hayal kırıklığıyla çöküyor. Sanki biri çok soğuk bir günde pencereyi açmış ve bir zamanlar sıcacık olan odaya dondurucu bir cereyan girmesine izin vermiş gibi hissediyorum. Sağ eli kalçamdan uzaklaşıyor. Sol eli boynumdan uzaklaşıyor.

Gözlerimi açtım. Hudson köşeli yüzünde yazılı arzuyla bana bakıyor. Bakışlarını Sean'a doğru kaldırıyor. Dudaklarında sığ ama kaçırılmayacak bir gülümseme kıvrılıyor, erkeksi bir gururla ışıldıyor ve yöneltildiği adama açık bir mesaj gönderiyor: o benim.

"Mesajı aldı," diyor Hudson.

Sessizce göz kırpyorum, beynim hayatımın en yoğun deneyiminden dolayı hâlâ karmakarışık. "Ha? Ne?"

"Eski sevgilin. Mesajı aldı. Güven bana."

Sözlerinden maço bir tatmin damlıyor. Bu, çekici bulmayı asla beklemediğim bir şey, ama şu anda hiç çekici bulmuyorum.

İçgüdüsel olarak başımı Sean'a doğru çeviriyorum; ama Hudson'ın parmakları tekrar çenemi yakalıyor ve başımı yerinde tutuyor.

"Yapma," diyor. "Sen onun değilsin, bu yüzden ona bakma. Sen benimsin. Bana bak."

Sözleri nefesimi kesiyor. Hâlâ Sean'a doğru bakıyor.

Bu açıdan ne kadar muhteşem görüldüğü gerçek dışı. Çenesi taşı kesecek kadar keskin. Köşeli yüz hatları güneş ışığında daha da belirginleşiyor. Saçları zengin, simsiyah, en çekici şekilde karıştırılmış.

"Kıskanıyor," diyor Hudson, açıkça bundan zevk alıyor.

Küçük bir şey ama ben de bundan zevk alıyorum.

"Teşekkürler," dedim. "Bu onun benim davamdan kurtulmasına yardımcı olacaktır."

Bakışları tekrar bana döndü, gözleri kısıldı. "O senin davanda mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Beni geri kazanmaya çalışıyor. Onu hayatıma devam ettiğime ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğime ikna etmeye çalışıyorum. Beni bir kez olsun başka biriyle görürse vazgeçeceğini umuyorum."

"Hm," diye homurdanıyor Hudson. Bakışları başımın üzerinden Sean'a doğru kayıyor. "O kadar çabuk pes edecek birine benzemiyor."

Midemde bir endişe düğümü sıkılaşıyor. "Belki öyle değildir ama..."

"Bence senin gibi bir kızdan vazgeçmeden önce bizi birden fazla kez birlikte görmesi gerekecek."

Benim gibi bir kız. Bu cümleyi duyunca midem bulandı.

Hudson'ın gözlerinde düşünceli bir şey parlıyor, sanki bir fikir edinmiş gibi. "Rol yapmaya devam edelim. Hayatına devam etmesi ne kadar sürerse o kadar."

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Eski sevgilin pisliğin teki. Onları bir mil öteden tanırım. Onu kızdırma fikri hoşuma gitti. Bu sana yardımcı olur. Ve belki

... belki karşılığında bana yardım etmek için bir şeyler yapabilirsin." Alnım çatladı. "Ne?"

"Kedilere alerjin var mı?"

Land Rover'ımı Summer'ın evinin önündeki kaldırıma park ettim. Arka koltuğa baktığımda, kedimin hiç de hoşnut olmayan yüz ifadesiyle karşılaşıyorum. Yatağında oturuyor, kafası

Etrafta soru sorarcasına dolanıyorlardı.

Onu odamdan arabaya taşıdığım süre boyunca mutsuzca tısladı. Yol boyunca da öyle. Neyse ki, yolculuğun yarısında, güvenilir güvenlik battaniyesi olan örgü domuzu pençelemeye başladı ve bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

Odamda olmayacağını düşündükçe kalbim sıkışıyor. Ama onu rahatlatan şey olmadan, yeni ve yabancı yerleri sevmediğini bildiğim bu tüy yumağını yeni ve yabancı bir yere götürme fikri kalbimi daha da sıkıyor.

Ayrıca kapüşonumu kedi yatağında onun yanına sardım, nedense altına girip sarınmayı çok seviyor.

Umarım, bağlandığı bu iki eşyam sayesinde, bugün Summer'dan ayrıldığımda onu terk ettiğimi düşünmez. Bir anda kendini bensiz yabancı bir evde bulduğunda.

Bu hayvana ne kadar bağlandığıma inanamıyorum. Uzun bir ders gününden, zorlu bir antrenmandan ya da babamla yaptığım boktan bir telefon görüşmesinden sonra eve döndüğümde, odamda beni karşılayacak onu bulamayacağım düşüncesi ...

Ağır bir iç çekiyorum ve göğsümde kaynayan endişeli hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Pekâlâ kızım," diyorum, emniyet kemerimi çözüp kapıdan dışarı kayarak. "Hadi seni geçici evinle tanıştıralım."

İki gün önce kampüsteki o öpücükten sonra - kahretsin, o öpücük; düşündükçe sikim fermuarımın arkasında kalınlaşıyor - Summer ve ben karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma üzerinde resmen anlaştık.

Eski sevgilisi Sean gerçekten hayatına devam edip başka birini bulana kadar onun erkek arkadaşı gibi davranacağım. Bu arada, kedime bakacak ve haftada birkaç kez ziyaret etmeme izin verecek.

Neye kadar? Hâlâ bilmiyorum.

Bu kedi sorununa bir çözüm değil. Sadece işi yokuşa sürüyor. Ama en azından Koç Torres'in koyduğu bir haftalık süreyi hallediyor. Ve hala onu görebileceğim. Ondan tamamen vazgeçmiyorum. Henüz değil.

Belki Summer tüm sömestr boyunca ona bakabilir ve sonra hokey evinden taşınırım ve bir evcil hayvan sahibi olmama izin veren bir yerde tek yatak odalı bir daire veya stüdyo bulurum.

Her iki durumda da Summer ile ilgili bu durum uzun vadeli bir çözüm değil, ancak kısa vadeli bir çözüm hiç çözüm olmamasından daha iyidir.

Yine de, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmem için bu maskaralığın ne kadar sürmesi gerektiğini kim bilebilir? Bu Sean pisliğinin hayatına devam etmesi ne kadar sürecek?

Summer gibi bir kıza sahip olsaydım ve onu kaybetseydim, kesinlikle hemen pes etmezdim. Onu geri kazanmak için her şeyi yaparım. Ben ...

Beynimi bu düşünce zincirini kesmeye zorluyorum. Yaz için cazibemi korumak yeterince zor olacak.

kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Ne kadar seksi olduğunu, kişiliğinin ne kadar harika olduğunu, ne kadar yetenekli olduğunu, nasıl ... üzerinde durarak bunu daha da zorlaştırmama gerek yok.

Kahretsin, yine yapıyorum.

Onu yürüyüş yolundan Summer'ın ön kapısına taşırken kedinin tedirgin olduğu belli. Kapı zilini çaldığımda sorgulayıcı bir şekilde miyavlıyor.

Sonra kapı açılır ve Summer orada durur.

Buna izin vermemeye çalışıyorum ama bakışlarım hemen dudaklarına takılıyor. Günler önce, ağzından çıkan tatlı iniltileri içtiğimde benimkilere bastırıldığı dudaklarına.

Kedimden gelen tedirgin bir miyavlama beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Ee, kimler varmış burada?" Summer kürk demetine bakarak cıvıltıyor.

"Aslında," diye başlıyorum, tanıdık bir suçluluk duygusunun üzerime çöktüğünü hissederek, "henüz bir adı yok."

Summer'ın kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatılır. "İsim yok mu?"

İç yanağımı hafifçe çiğniyorum, çağrıldığımı hissediyorum. "İsimler konusunda kötüyümdür."

Büyük, yeşil gözlerinde heyecan parlıyor. "Ona isim verebilir miyim?"

Summer'ın kedime isim vereceği düşüncesi göğsümü titretiyor. "Elbette. Aklına uygun bir şey gelirse. Yani, gerçekten bir ismi olması gerektiğini biliyorum. Sadece..."

"İsimlerle aran iyi değil," diye düşüncemi tamamlıyor Summer, sesinde alaycı bir tını var.

"Mhm," diye onaylarcasına homurdandım.

"İsimler konusunda çok iyiyimdir," diye yeni bir ses Summer'ın arkasından sohbete katılıyor. Summer'ın boylarında, uzun, kestane rengi saçlı bir kız arkasından bakıyor ve heyecanla kediye süzüyor.

"Bu Olivia, oda arkadaşım," diyor Summer. "Kedileri çok sever."

"Demek Hudson bu, ha?" Olivia soruyor.

Summer'ın yanakları gül renginin soluk bir tonuna bürünüyor. Bu manzara bir an için nefesimi göğsümde hapsediyor. "Evet," diye başını sallıyor.

Olivia bir sır fısıldar gibi elini ağzının yanına komplocu bir şekilde koyuyor. "FBF mi?"

Zihnim bir an düşündü. Sahte erkek arkadaş.

Summer başını sallıyor, yanaklarındaki pembe daha da derinleşiyor. Bu gölgenin daha da koyulaştığını, kızarmış yanaklarının koyu bir kızıla dönüştüğünü görmek için neler vermezdim ki...

Tekrar söylüyorum, düşünmem gereken şeyler değil.

Bu düşüncelere sahip olmamam gerektiği gerçeği, dün gece şişmiş dudaklarının benimkilere doğru kaydığı hissini, kendi dilimi ağzının içine bastırduğım dilinin kadifemsi pürüzsüzlüğünü hatırlarken beni aletimi yumruklamaktan alıkoymadı...

Sağ ayağımı kaldırıyorum ve pantolonumun içinde bir şeylerin sertleştiği gerçeğini gizlemek için kapı pervazına koyuyorum. "İçeri girebilir miyiz?"

Summer başını salladı. O ve oda arkadaşı bir adım geri çekilerek beni içeri alıyorlar. Kapıyı arkamdan itip kapattığında göğsüm tam olarak adlandıramadığım yoğun bir hisle çarpıyor. Birden Summer Andrews'un evinde duruyorum.

Kediye başımı salladım. "O biraz... huysuzdur. Çoğu insanı sevmez. Ama iyi bir kalbi var ve ona iyi davranırsanız eninde sonunda yola gelir. Yani, ilk başta biraz yaramaz olabilir ..."

Kedi aniden yatağından Summer'ın kollarına atlar. Summer nefesini tutarak onu göğsünde yakalıyor. Kedi şimdi onu öpücük yağmuruna tutuyor, göğsüne sokuluyor ve Summer şaşkın kıkırdamalar atıyor.

Ağzım açık kaldı, afalladım.

Bana ısınmaya başlaması için o huysuz kediye haftalarca beslemem gerekti. Etrafında gördüğüm diğer herkese veba taşıyorlarmış gibi davranıyordu. Ama Summer'ın kollarına atladı ve

küçük kedi gözlerini ona diktikten birkaç saniye sonra yüzünü yalamaya başlar.

"Evet," diye cevaplıyor Summer kıkırdayarak. "Görünüşe göre çok iğrenç."

"Genelde böyle değildir."

Summer bana inanmıyormuş gibi alaycı bir tavırla, "Hı hı," diye cevap veriyor.

Summer'ın kedinin sevgisini kazanmak için bana yaşattıklarına kıyasla ne kadar az şey yapması gerektiğine neredeyse güceniyorum. Ağzım kenarda toplanıyor ve suçlayıcı bir bakışla tüy yumağını deliyorum.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?" Summer hayvana cıvıldıyor.

Uh huh, içimden homurdanıyorum, eminim öyledir.

"Onu yukarı çıkarıp odamı gösterelim mi?" Summer sorar.

Summer'ın odası. Karın kaslarım sıkıştı. Sikiimin dibinde nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum.

"Elbette," diye başımı salladım.

"Kapıyı açık tutun, siz ikiniz!" Olivia biz merdivenlerden çıkarken dalga geçiyor.

"Kapa çeneni!" Summer gülerek cevap veriyor ama sesindeki mahcubiyeti de gözden kaçırmıyorum.

Summer bana oda arkadaşıyla çok iyi arkadaş olduklarını, bu yüzden onu kandırmaya çalışmamanın mantıklı olduğunu söyledi. Muhtemelen başaramayız. Öte yandan, bu sahte ilişki olayının inandırıcı olmasını istiyorsak oda arkadaşlarımı kandırmaya çalışmalıyız.

Sahte ilişki olayı. Kendimi bir romantik komedinin ortasında bulduğuma inanamıyorum.

Ama onu öptükten sonra gözlerim Summer'ın eski sevgilisiyle kilitlendiğinde, yüz ifadesindeki meydan okuyan bakışı gördüğümde, bir rakip olarak tanıdığım bir bakış, bana o kadar kolay pes etmeye hazır olmadığını söyleyen bir bakış, Summer'ı geri kazanmaya çalışmasını engellemek için sahte bir öpücükten daha fazlası gerektiğini biliyordum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Summer'la ne kadar sürerse sürsün numara yapmak ve karşılığında onun kedime bakması.

Summer'ın erkek arkadaşı gibi davranma fikrinde herhangi bir çekicilik görmediğimi söyleyebilir miyim? Kolumu omuzlarına atıp onu bedenime yaklaştırmakta bir çekicilik görmediğimi söyleyebilir miyim? Dudaklarımı onunkilere bastırıp dilini tekrar tatmanın? Kısacık da olsa benim olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek?

Bunu söyleyemem. Çünkü cazibesini kesinlikle görüyorum.

Ama sonuçta bu sadece karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma. Bir iş anlaşması.

Kedim hâlâ Summer'ın kollarında, kafasını Summer'ın omzunun üzerinden uzatıp etrafına bakınıyor, artık endişe ve güvensizlikten çok merakla.

Gözlerimi kediye yapışık kalmaya zorluyorum, bakışlarımın aşağıya inmesini ve Summer'ın kıcına kilitlenmesini engelliyorum, ki bu gerçekten gitmek istediği yer, bir mıknaş gibi zıt yüküne çekiliyor.

Summer'ın odasındayım. Kapısından içeri adım attığımızda bu düşünce zihnimde çınlıyor.

Tam da beklediğim gibi. Çok kız gibi, çok temiz ve düzenli. Duvarlarda bir sürü sanat eseri ve süslemeler. Dolu bir kitaplık.

"Bunu nereye koyayım?" Elimdeki kedi yatağını başımla işaret ederek soruyorum. Summer kediyi yatırmak için diz çökerken kitaplığının yanındaki açık bir alanı işaret ediyor. Kedi Summer'dan ayrılıyor ve alçak ve uzun bir miyavlama çıkararak geçici olarak keşfetmeye başlıyor.

"Sevimli oyuncak," diyor Summer, katlanmış kazağımın üstünde duran örgü domuza bakarak.

"Evet," diye cevap veriyorum, buradan onsuz ayrılma düşüncesi göğsümün arkasında bir hassasiyet hissettiriyor. "Bu şey... bunun çok fazla manevi değeri var. Ona iyi bakmaya çalış. Yapmayacağını düşündüğümde değil. Sadece..."

"Yapacağım," diyor Summer, sesi güven verici.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, korkumun bir kısmı kayboluyor. O domuzu çoğu insana emanet etmeyi hayal bile edemeyeceğimi biliyorum. Ama Summer'la birlikte olacağını bilmek... beni rahatlatıyor.

Onu çok az tanımama rağmen. Garip, değil mi?

Summer'ın kitaplığının tepesine yerleştirilmiş bir resim çerçevesi gözüme çarpıyor.

Genç bir kız var - sekiz ya da dokuz yaşlarındaki Summer olmalı - rafta bir tabak browni ile açık bir fırının önünde duruyor. Summer'ın elinde cam bir kase brownie karışımı var; dudaklarına, ellerine ve burnuna koyu renkli karışım bulaşmış. Yaşlı bir kadın - annesi mi? - ona bakıyor, yüzü gülmekten parlıyor.

Nostalji bana çarpıyor. Ben de annemle böyle pişirirdim.

Annem yemek pişirmeyi çok severdi. Diyetine her zaman dikkat eden babam bile, ki ben hokey oynamaya başladıktan sonra benimki de öyle oldu, annem kek, pasta, kurabiye ya da cupcake yaptığında kendini şımartmadan edemezdi.

"Resmi beğendin mi?" Summer'ın arkamdan gelen neşeli sesi beni hayallerimden çekip alıyor. "Ben ve annem," diye onaylıyor.

"Güzel bir resim," diyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama acı tatlı bir gülümseme.

"Kediniz buraya alışmaya başlamış gibi görünüyor," diyor. "Kapüşonlunun olayı ne?"

Summer'ın kitaplığına dönüyorum ve kedinin kapüşonumu yatağın dışına sürüklediğini, açtığını ve şimdi sık sık yaptığı gibi onu mıncıkladığını görüyorum.

Omuz silkiyorum. "Onu çok seviyor. Üzerinde uyuyor, battaniye olarak kullanıyor, içinde sürünüyor. Beni şaşırtıyor ama ona bağlandı. Onu ondan alamazdım."

Summer biraz beceriksizce boğazını temizliyor. "Yani. Bazı şartlar belirleyelim mi?"

"Şartlar," diye tekrarlıyorum, kelimeyi ölçerek.

"Bu, bilirsin, sahte ilişki hakkında." Son iki kelimeyi söylerken sesini alçaltıyor.

Kıkırdıyorum. "Kedinin duymaması için sesini alçaltmaya çalışıyorsan endişelenme, sırlarla arası iyidir."

Summer bir kahkaha atıyor. Sanırım omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissediyorum. "Özür dilerim. Bütün bunlar sadece ..."

"Tuhaf," diye bitiriyorum.

"Doğru," diye cevap veriyor, sanki aradığı kelime tam da buymuş gibi. "Tuhaf."

Omuz silkiyorum, sonra ellerimi rahatça ceplerime daldırıyorum. "Burada bir tartışma yok. Ama bu ikimiz için de bir sorunu çözüyor."

"Yani. Şartlar."

"Aklınızda hangi şartlar vardı?" Ben soruyorum.

"Başka insanlarla görüşmek yok. Açıkçası, alenen değil. Ama özel olarak da değil. İlişki yok."

"Anlaştık," diye başımı salladım.

İngilizce dersinin ilk gününde Summer'ı gördüğümde beri başka hiçbir kadına karşı en ufak bir arzu hissetmediğim düşünülürse, bunu sürdürmek benim için zor olmayacak. Onun yanındayken aletimin canlandığı gerçeği olmasaydı, belden aşağı bir ekipman arızası yaşadığımdan endişelenirdim.

"İkimizin de kendi hayatları olduğunu biliyorum, ama haftada en az üç kez toplum içinde birlikte görünmeye çalışalım."

"Peki," diye tekrar başımı salladım. Haftada otuz kez de diyebilirdi ve ben de kabul ederdim.

"Bir zaman sınırı koyalım mı?" diye soruyor. "Zaman sınırı mı?"

"Bizi bir süre birlikte gördükten sonra Sean'ın hayatına devam etmesinin çok uzun sürmeyeceğini umuyorum. Ama ya görmezse? Senden bunu bir yıl boyunca sürdürmeni isteyecek değilim."

"Şuna ne dersiniz?" diye teklif ettim. "Dönemin sonuna kadar gideceğiz ve sonra karar vereceğiz. Devam edeceğiz"

Birlikteymişiz gibi yapalım, kedim de o zamana kadar burada kalabilir."

"Tamam," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Bu mantıklı."

İçimi bir rahatlama kapladı. Şimdi, en kötü senaryo, ben taşınana ve sömestr arasında onu tutmama izin verecek bir yer bulana kadar kedimin kalacak bir yeri olması.

Koç evden ve diğer çocuklardan bu kadar çabuk uzaklaşmamdan hoşlanmayacak ama bununla yaşayacaktır.

Summer elini uzatıyor. "El sıkışalım mı?"

Elimi onunkinin içine kaydırıp avucunun yumuşaklığını kendi avucumda hissederken ağzım sulanıyor. Parmakları çok kıvrak ve narin, bulutlar kadar yumuşak. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdiğimi, ben onun üzerindeyken ellerini başının üzerine bastırdığını hayal ediyorum.

Sikim pantolonumun içine girmeden önce elimi çekiyorum ve Summer o kadar korkuyor ki her şeyi iptal ediyor.

"Bu Cuma gitmemizi istediğim bir parti var," diyor Summer. "Sean da orada olacak."

Onu ağlatan o pislik eski sevgilisi kıskançlıktan çatlarken ellerimin Summer'ın her yerinde olduğu düşüncesi yüzüme karanlık bir sırıtma getiriyor.

"Bu bir randevu."

M Phi Mu Alpha evinin önünde Hudson'ın yanında dururken midem gergin ve kelebeklerle dolu.

Bu, sahte ilişkimizin zor lansmanı. İlk kez halkın içinde, tanıdığım insanların, arkadaşlarımın yanında bir çift olarak gerçekten birlikte görünüyoruz. Hudson'ın beni herkesin içinde öpmesinden sonra bu haberin hızla yayıldığını biliyorum ama bu gece yalana balıklama atlıyoruz.

O öpücükten bahsetmişken... O zamandan beri başka bir şey düşünemiyorum.

Hudson'ın dudakları ne kadar sıkıydı, dili ağzımda ne kadar doyumsuzdu, elleri kalçamda ve boynumun yanında ne kadar güçlüydü, nasıl ...

"Hazır mısın?" Hudson'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Bu iyi bir şey, çünkü sınırlarım çoktan gerilmişti. İhtiyacım olan son şey, hayatımın en kavurucu öpücüğünün anıları yüzünden sıcak ve rahatsız olmak.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, göğsümü kabartıyorum ve kendime güvenimi toplamaya çalışıyorum. "Hazırım," diye zorluyorum.

Kapı ziline basıyorum.

Kapı açıldığında nefesim kesiliyor çünkü Hudson az önce iri elini sırtımın alt kısmına doğru uzattı. Sahiplenici jest karşısında meme uçlarım tişörtümün altında geriliyor.

Garrett, flüt öğrencisi, açık kapının arkasında duruyor. Beni ve Hudson'ı birlikte görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. İfadesinde bir kıvılcım var, "Demek doğru" gibi bir şey söylüyor.

"Merhaba Garrett," diye selamlıyorum onu.

"Summer. Selam." Gözleri Hudson'a kaydı. Muhtemelen ilk kez bir hokey oyuncusu PMA partisine geliyor. Phi Mu Alpha'nın bir araya geldiği partilerde müzik bölümleri dışında tiyatro bölümleri, resim bölümleri, edebiyat bölümleri ve diğer çeşitli sanat dallarından pek çok kişi bulursunuz ama bir sporcuya nadiren rastlarsınız.

Hudson her yerde göze çarpıyor ama burada özellikle göze çarpacak.

"Hey, Garrett. Hudson." Sahte erkek arkadaşım kendini tanıttı.

"Hey, dostum," diye yanıtlıyor Garret, hâlâ dengesiz görünüyor. Kapı aralığından geri adım atar. "İçeri gelsene."

Hudson'ın elinin sırtıma hafifçe bastırdığını ve beni onun önüne geçmem için yönlendirdiğini hissettiğimde kıvılcımlar tenimde sıcıyor.

İçerideyken bize yönelen meraklı bakışların ağırlığını hissetmemek mümkün değil.

Endişe göğsümü tırmalıyor. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. Yalan söylemekten nefret ederim! Tanımadığım bir adamla sahte bir ilişkiyi nasıl yürüteceğim? Hudson gibi herkesin tanıdığı biriyle, birkaç hafta içinde hokey sezonu başladığında kampüsteki herkes kimi tanıyacak? Ben nasıl ...

Hudson parmaklarını benimkilere geçirdiğinde düşüncelerim durma noktasına geliyor. Tek düşünebildiğim, elimi sıkan elinin sert ve nazik sahipleniciliği. Isı

içime işliyor. Eli nasıl aynı anda hem sert hem de yumuşak olabiliyor?

Hudson bana hızlı bir göz kırptı. "Bir içkiye ne dersin... bebeğim?" Bu evcil hayvan ismini söylerken gözlerinde eğlence ve belki de daha fazlası parlıyor.

Bana bebeğim diyen alçak, gürültülü sesinin titreşimini merkezimin derinliklerinde hissediyorum. Evet, bir içki tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Hudson'a bunu söylüyorum ve o da beni PMA evinin kalabalık oturma odasından mutfığa götürüyor. Meraklı bakışlar hareketimizi izlemeye devam ediyor.

Elimde bir içki ve boğazımda birkaç yudumla, partiye yeniden katıldığımızda kendimi daha dengeli hissediyorum.

Bir sürü müzik dersi aldığım ve arkadaş olduğum çello öğrencisi Jasmine, gözleri ilgiyle parlayarak bize doğru vals yapıyor.

Jasmine'i seviyorum ama onun tam bir dedikoducu olduğunu biliyorum. Hudson'la kampüste öpüştüğümüzü duyduğundan ve bizi sorguya çekmek için sabırsızlıkla beklediğinden hiç şüphem yok.

"Summer!" diye haykırıyor, gözlerini Hudson'a çevirmeden önce beni kucaklayarak selamlıyor. "Beni arkadaşınla tanıştırsana."

"Erkek arkadaş." Hudson hiç vakit kaybetmeden onu düzeltiyor. Elimi sıktığında midemde uçuşan kelebekler boğazıma kadar yükseliyor.

Hudson'dan tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama onu ne kadar suskun biri olarak bilsem de bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. Onu bu sahte ilişkiyi satarken üzerine düşeni yapmamakla suçlayamayacağımdan eminim.

Jasmine'in kaşları sıçrıyor. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"İngilizce dersinde," diyorum.

Neyse ki Hudson ve ben nasıl tanıştığımıza dair tuhaf bir hikâye uydurmak zorunda değiliz. Hikaye şu ki, İngilizce dersinde birlikte otururken giderek daha fazla konuşmaya başladık.

dersini aldım ve o proje üzerinde birlikte çalıştığımızda gerçekten çok iyi anlaştık.

Basit ve gerçeğin süslenmesinden başka bir şey değil. Jasmine'e sahte özeti veriyorum.

Hudson kendini bana doğru çeviriyor, buz mavisi gözleri benimkileri yakalıyor. "Bana verdiği o harika kitap tavsiyelerinden sonra, bir başkası yapmadan önce atışımı yapmam gerektiğini biliyordum."

Boğazım ağır bir yutkunmaya çalışıyor. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi bana bakıyor. Tahmin ettiğimden daha iyi bir aktörmüş.

Jasmine'le biraz daha sohbet ettikten sonra içeri giren başka bir arkadaşına merhaba demek için müsaade istedi. Jasmine ve arkadaşının gözleri benim ve Hudson'ın üzerinde gezinirken, konuştukları konuyu tahmin etmek zor değil.

Hudson başını bana doğru eğiyor ve alçak, gizemli bir sesle "İyi gidiyorsun" diye fısıldıyor.

Bir anda aklımda Hudson'la şu anda içinde bulunduğumuzdan çok farklı bir senaryo canlanıyor, ama Hudson'ın söylediği sözler çok benzer: "Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor, ben onunkini almaya çalışırken...

İçkimi hızla dudaklarıma götürüyorum ve birkaç büyük yudum alıyorum.

Sonra nihayet onu gördüm. Odanın öbür ucunda, iyi tanıdığım bir grup arkadaşının arasında toplanmış, ama onların konuşmalarını açıkça görmezden geliyor, gözleri bana ve Hudson'a bağlı.

Hudson elini benimkinden çözüyor. Dokunuşunun yokluğu soğuk hissettiriyor, ama kalın, kaslı kolunun omuzlarımı sarması ve beni yanına çekmesi sadece bir saniye sürüyor. Koluma değen kaslarının sert kesimi, üzerimde öncekinden daha fazla sıcaklık yaratıyor.

Kulağıma tekrar fısıldamak için eğiliyor ve tarçın kokusunu burnuma gönderiyor. "Onun için başka bir gösteri yapalım mı?" diye soruyor. Sesi rahat ve yumuşak,

Ama sesinde hafif bir heves var gibi görünüyor; kesmek için yeterince keskin bir kenar.

Hudson'ın bu evin ortasında, tanıdığım onca insanın bakışları arasında beni öpücüklerle boğacağı düşüncesi kendimi yerde bir su birikintisi gibi hissetmeme neden oluyor. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum," diyorum, her ne kadar beynimdeki ilkel bir arzu merkezi beni onun teklifini kabul etmeye çağırırsa da. "Bizi burada görmek yeterli olacaktır."

"Hm." Hudson'dan çok iyi tanıdığım o tarafsız onaylama homurtusu. Bu sefer içinde bir hayal kırıklığı mı seziyorum?

Bu soru üzerinde duracak zamanım yok. Sean arkadaş grubundan ayrılıp bize doğru yürüyor. Sinirlerim yıpranıyor. Ama Hudson kolunu açarak beni kendine daha da yaklaştırıyor. Eski erkek arkadaşım bize doğru yürüyor olmasına rağmen hiç gergin hissetmiyor. Kordonlu kasları sert ama rahat ve gevşek.

"Ee," diye başlıyor Sean, karşımızda durduğunda, bakışları Hudson'ın üzerinde, ses tonunda bir meydan okuma var, "sen Hudson'sın."

Hudson cevap vermeden önce içkisinden telaşsız bir yudum alıyor. "Bu doğru. Öyle mi?"

Sean'ın yüzünde bir kaş çatma belirir. "Sean. Summer'ın eski sevgilisi.

Eminim benden bahsetmiştir."

Hudson dudaklarını büzer. "Hm. Hiç sanmıyorum. Steve demiştin, değil mi?"

"Sean," diye bağılıyor eski sevgilim.

Sean, müzik bölümündeki yıldız statüsü sayesinde kampüste gittiği her yerde yaltaklanarak tanınmaya alışkındır. Ama Hudson ona önünde yüzen bir toz zerresi gibi davranıyor.

Belki önemsiz bir şey ama onun bir basamak aşağı indiğini görmekten az da olsa memnuniyet duymaktan kendimi alamıyorum. Özellikle de egosunun son zamanlarda bana yaşattığı onca acıdan sonra.

Hudson telaşsız bir içki daha almadan önce, "Sean, anladım," diye cevap verir. "Senden bahsettiğini hatırlamıyorum. Sen

Summer'la çıktın mı?"

"Bir buçuk yıldır," diye yanıtlıyor Sean, gözleri kısık.

Hudson omuz silkerek "Hm," diye cevap veriyor.

Dudaklarımın sırtımaması için kendimi zor tutuyorum. Sean, Hudson'ı aptalca, maço bir şekilde önce senin kızını elde ettim numarasıyla kandırmaya çalıştı ama Hudson buna yanaşmadı bile.

Sean'ın keskin bakışları Hudson ve benim aramda gidip geliyor. "Genelde senin tipin değil, Summer." Kaşlarının şüpheyile kalkışını fark etmemek imkânsız.

"Biliyor musun, birkaç gün önce Summer bana çok bilgece bir şey söyledi," diyor Hudson. "Bir kitabı kapağına göre yargılama." Gülmemeye çalışıyorum, bunun aslında onun bana söylediği bir şey olduğunu hatırlıyorum. "Görünüşe göre pek çok ortak noktamız var ve birbirimize çok uygunuz. Birden fazla yönden."

Hudson ne önerdiğini açıkça ortaya koyduğunda yanaklarım kızarıyor, gözlerinde çapkın bir bakışla kaşlarını bana doğru oynatıyor.

İçkimden bir yudum daha alma zamanı.

Hudson gerçekten iyi bir aktör. Sahte erkek arkadaş Hudson, yarım düzine kelimeyi zar zor bir araya getirebilen huysuz koltuk komşusu Hudson'dan tamamen farklı bir kişidir.

Sanırım kedisinin güzel bir yuvaya sahip olması için bu anlaşmayı sonuna kadar götürmeye gerçekten motive olmuş. Evet, öyle olmalı.

Sean'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Onu o kadar iyi tanıyorum ki Hudson'la beni yasal bulmadığını anlayabiliyorum. Ama dış görünüşümüzde bu kadar çabuk bir çatlak bulmayı umduysa, hayal kırıklığına uğradı.

Gözlerinde okuyabildiğim meydan okuma parıltısı da bana Hudson'ın haklı olduğunu söylüyor: Kampüste o öpücüğü görmek onu vazgeçirmeye asla yetmeyecekti. Sean'ın peşimi bırakması için Hudson'la olan bu ilişkiyi satmak, pazarlık ettiğimden daha fazlasını gerektirecek.

"Hey, Sean!" diye bağılıyor biri odanın öbür ucundan. "Buraya gel, dostum! Bunu görmelisin!"

Sean arkadaşlarına katılmak için arkasını dönmeden önce Hudson'a şüpheli bir bakış daha atıyor. O uzaklaştığında içimden rahat bir nefes alıyorum.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldıyor Hudson.

Şimdiden tükenmiş hissediyorum. Bitkin. Sanırım yalan söylemek ve aldatmak için yaratılmamışım. Ama artık geri çekilemeyecek kadar derine battım.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," diyorum, yere bakıyorum ve kırmızı solo bardağımın boş olduğunu görüyorum.

Mutfaktan biraz daha içecek alırken, arka bahçede geçen dönem birlikte ders aldığım ve arkadaş olduğum bir kıızı fark ediyorum. Hudson'a merhaba demek istediğimi söylüyorum ve mutfağın sonundaki arka kapıdan dışarı çıkıyoruz.

Çimenliğe çıkan iki ahşap basamağı olan küçük bir arka sundurma var. Aşağıya doğru yürürken beceriksizce adım atıyorum ve takılıyorum. Bir nefes veriyorum ama Hudson'ın kolları beni sarıyor ve aniden ona yaslanıyorum, odunsu, erkeksi kokusu başımı döndürüyor, kalbim hala neredeyse düşmekten dolayı çarpıyor.

Evet, kalbimin böyle davranmasına neden olan kesinlikle Hudson'ın kollarının belime dolanması ya da göğüslerimin onun göğsünün kaya gibi sert düzlemine baskı yapması değil...

"Teşekkürler," diyorum, Hudson beni zahmetsizce tutarken ayaklarım havada sallanıyor. Muhtemelen onun için tutması bir yastıktan daha zor değilim. "Artık beni yere bırakabilirsin."

Pelüş dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Yapabileceğimi biliyorum, ama neden yapayım ki?"

Bacaklarımın arasında ısı zaplıyor. Uyluklarımın yüksekliğinde kayganlık hissediyorum. Meme uçlarım o kadar sert ve sıkı ki ağrıyorlar. Göğüslerim Hudson'la aynı hizadayken, tişörtlerimizden bile göğüs uçlarımın sertliğini hissedebilir mi?

"Eğer benim kız arkadaşım olsaydın," diyor, sesi alçak, gözleri alev alev. "Seni her zaman taşırdım. Seni kollarıma almaya doyamazdım."

Hudson'ın beni taşıdığı görüntüler, yerini Hudson'ın bir ev partisinden çok daha özel yerlerde beni tartakladığı, etrafa fırlattığı görüntülere bırakıyor. Şimdi bacaklarımın arasındaki kayganlık bir zonklamaya dönüşüyor, alevler omurgamı yalarken göbeğimde sıkı bir sıcaklık birikiyor.

Hudson'ın az önce söyledikleri... göstermelik olamazdı. Eski sevgilimi ve arkadaşlarımı kandırmak için maske takan sahte erkek arkadaşım olarak konuşmuyordu. Kendisi olarak konuşuyordu.

Hudson'ın ifadesinde bir şeyler değişiyor. Sanki ayılmış gibi, gözlerinde kaynayan ateş soğuyor.

Boğazını temizledi ve beni yere bıraktı. Sanki az önce içinde bulunduğumuz balon patlamış gibiydi. Arkadaşıma doğru yürümeye başladığımızda Hudson'ın kolu artık üzerimde değildi. O da daha uzakta duruyordu.

Aramızdaki boşluk soğuk geliyor. Bu hoşuma gitmiyor.

Ben arkadaşımınla sohbet ederken Hudson eski, ağzı sıkı haline geri dönmüş gibi görünüyor. Hâlâ kendini tanıtıyor ve kibar görünmek için yeterince konuşuyor ama içten içe biraz önceki kadar sevecen değil.

Bana dokunmuyor, bana eskisi kadar bakmıyor ve sesinde bir şeyler eksik.

Sevecen Hudson'ı özlüyorum. Bunu sadece gösteriş için yapıyor olsa bile. Sahte olsa bile. Kollarındayken, ona yaslanmışken bana söylediklerinin bir tür sınırı aştığından mı endişeleniyor?

Çizgiyi aştı mı?

Yaptıysa bile, umursamadığımdan eminim. Bu endişelenmem gereken bir şey mi?

Fazla düşünüyorum. Kendime bunu yapmayı bırakmamı söylüyorum, ama belki de az önce size neredeyse külotunuzun kalçalarınızdan erimesine neden olacak bir şey söyleyen günahkâr derecede seksi, huysuz bir kaleciyle sahte bir ilişki içindeyken fazla düşünmemek zordur.

Bu senaryoda uygun düşünme miktarının ne olduğundan gerçekten emin değilim.

Arkadaşımla konuştuktan sonra tuvalete gitmem gerekiyor. Ben yukarı çıkarken Hudson oturma odasında takılıyor. Sifonu çektikten sonra aynaya bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Rol yapmak çok yorucu.

Olivia tiyatro öğrencisi. Yeteneğine her zaman saygı duydum ve hayranlık duydum, ancak yaptığı şeyi yapmanın, tüm o gözlerin önünde başka biri gibi davranmanın ne kadar beceri ve sıkı çalışma gerektirdiğini ancak şimdi anlıyorum.

Banyodan çıktığımda Hudson'ı üst kattaki koridorda görüyorum, bir şey arıyormuş gibi kafasını sağa sola çeviriyor.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hudson mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu. Rahatlamış görünüyor. "Sen yukarı çıktıktan birkaç dakika sonra Sean'ı merdivenlerden çıkarken gördüm," diye açıklıyor bana doğru yürüyerek. "Seni köşeye sıkıştırmaya ve seninle yalnız konuşmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm. Bunun olmadığından emin olmak için yukarı geldim." Gözlerinde korumacılık parlıyor. "Ama sanki ortadan kayboldu," diye omuz silkiyor ve ikinci kattaki boş koridoru başıyla işaret ediyor.

"Sean bu evde yaşayan pek çok çocukla arkadaş," diye açıklıyorum. "Muhtemelen bazılarıyla odalarından birine gidip esrar ya da başka bir şey içmek için gelmiştir."

"Hm." Hudson'ın tanıdık mırıltısı. "Her iki durumda da, Sean şu anda bu katta."

"Evet. Sanırım." Hudson'ın gözlerinde nedense alaycı, müstehzi bir bakış var.

Bir adım daha yaklaşıyor. Kokusunu alabilecek kadar yakın olmayı ne kadar özlediğimi ancak şimdi fark ediyorum, o odunsu, tarçın kokusunu.

"Onu gerçekten ne kışkandırır biliyor musun?" Hudson'ın sorusu kısık bir sesle, ağzı aniden sıcak nefesini yüzümün yan tarafında hissedebileceğim kadar yakınlaştı.

"Ne?" Ben soruyorum.

İleri doğru bir adım daha atıyor. Gömleğinin benimkine sürtünmesine yetecek kadar yakın, bu temas kumaşın Şimdi yeniden sıkı çakıl taşlarına dönüşen meme u larıma sürtünmesine yetiyor. Vücudumda sıcak elektrik dalgaları dolaşıyor.

"Bu odalardan birinde olsaydık," diye cevap veriyor, sesi kısık ve boğuk. "Eğer bizi duyabilseydi."

Boğazım sıkılıyor, tahrik kan dolaşımda dörtnala koşıyor. Hudson üzerimde beliriyor, avuç i lerini Şimdi sırtımı dayadığım duvara sıkıca dayıyor. Beni içine hapsediyor ve bir anlık arzuyla dizinin kalçalarımın arasında olduğunu fark ediyorum.

Dünyada kalçalarıma a ı vermekten, merkezimi bacağının  n kısmıyla birleőtirmek için gereken birkaç santimetreyi hareket ettirmekten başa bir Şey istemiyorum. En mahrem yerimle ona baskı yapmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündükçe ağzım kuruyor.

"Gürültülü olurduk," diye homurdanıyor. "Sesini tanırdı. Ama daha önce hiç duymadığı sesler  ıkarırdın. Onunla hiç  ıkarmadığın sesler. Kıskaçlıktan deliye dönerdi. Ellerini kulaklarına kapatsa bile bizi duyardı. Sizi duyardı. O zaman ona asla geri dönmeyeceğini gerçekten anlar."

Nefesim titriyor. Yanaklarım kızarıyor, kalp atışlarım o kadar sert ve çılgınca ki boynumda hissedebiliyorum. Sadece boynumda değil, bacaklarımın arasında, çarpıyor ve zonkluyor, keskin bir arzu ağrısıyla birleŐiyor. İhtiyaç.

Beni yine  pecek mi? Burada kimse görmese bile mi? AŞağıda kolayca yaptığı gibi beni kollarının arasına alıp, odanın kime ait olduğunu umursamadan bu kapalı kapılardan birini açacak ve ...

Hudson aniden geri adım attı. Alaycı kaslarım gevşiyor. Artık vücudunun sıcaklığını hissetmediğim, kokusunu almadığım için hayal kırıklığı ve hüsran içimi kemiriyor.

"Varsayımsal olarak," diyor, düşüncesini tamamlayarak. Sesi cızırtılı. Boğazını temizliyor, yüzünde aniden utangaç bir ifade belirliyor. "Aşağıya dönelim mi?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. Şimdi alnımı kaplayan ter tabakasının farkındayım.

Partide bir süre daha kaynaşıyoruz ve sonra Hudson beni eve bırakıyor. Bu sırada yine mesafesini koruyor.

Geceleri yatağında, kendime yapmamamı söylediğim şeyi yapıyorum: Elimi şortumun içine sokuyorum ve Hudson'ın Phi Mu Alpha evinin ikinci katında bahsettiği şeyleri gerçekten yaptığını hayal ediyorum.

Boktan bir ruh halindeyim.

Carter Prescott'un bana attığı gol yüzünden beni azarlamasından bu yana hiç temas kurmayan babam Bugünkü antrenmanımıza canlı ve şahsen katılabilirsiniz.

Burlington'a habersizce uçtu ve piste bir Uber ile gitti.

Berbat bir antrenman geçirdim. Buzda kayarken onu tribünde görmek beni tamamen alt üst etti. Ona her baktığımda yüzündeki yargılayıcı ve onaylamayan ifadeyi görüyordum. Bu beni gerdi ve gerginlik, kalede olabileceğiniz en kötü şeydir.

Çoğu insan ortaya koyduğum performansa berbat demezdi. Koç sahada sağlam olduğumu ve izin verdiğimden çok daha fazla şutu blokladığımı söyledi.

Ama çoğu insanın standartları benim standartlarım değil. Babamın standartları da değil. Sezon başladığında böyle oynarsam NHL geleceğime veda edebileceğimi söylemekte tereddüt etmedi.

Ve haklı olduğumu biliyorum.

Babam, uzun süredir kalesini koruyan kalecisini birkaç ay içinde değiştirmek isteyen Toronto Maple Leafs ile görüşüyor.

Yıllardır. Uzun süre güvenebilecekleri genç birini arıyorlar.

Ama bu fırsat için yarışan tek kişi ben değilim. Bu, babamın bana hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığı bir şey. Özellikle de ne zaman vasatın altında bir oyun oynasam, hatta ne zaman vasatın altında bir antrenman yapsam bana bu gerçeği hatırlatır. Bugün de bana bunu hatırlattı.

Diğer çocuklar tribünde tek başına oturan ve beyzbol şapkasını kafasına sıkıca geçirmiş olan tuhaf adamın hokey efsanesi Ed Voss'tan başkası olmadığını fark ettiklerinde çılgına döndüler.

Özellikle de Rhys. Sert oyun tarzları onları buzda benzer ruhlar haline getiriyor.

Beni azarladıktan sonra babam birkaç dakikasını halktan biri gibi davranarak ve onu soru bombardımanına tutan ve ne kadar efsane olduğunu anlatan adamlarla dalga geçerek geçirdi.

Sonra da Boston'daki evine dönmek üzere Burlington'daki havaalanına gitmek için bir Uber'e bindi.

Bunu düşünmek beni biraz rahatsız ediyor, sırf boktan bir antrenman hakkında beni azarlamak için uçup geliyor ama akşam yemeği ya da başka bir şey için bile kalmıyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, rahatlamalıyım. Birlikte daha fazla zaman geçirseydik, sohbetin konusunun buzda yaptığım yanlışlardan öteye geçmeyeceğini biliyorum.

Yine de beni rahatsız ediyor.

Takım arkadaşlarım Ed Voss'la tanıştıktan sonra çok heyecanlanmışlardı, bu yüzden bara gittiler ve eminim orada bir hokey efsanesiyle yüz yüze olmanın ne kadar "havalı" olduğu hakkında hararetli bir sohbeta daldılar.

Elbette beni de davet ettiler; ancak bir kez daha reddettim.

Her zamanki uğrak yerleri olan Loser's Luck Tavern'e onlarca kez gitmemi istemelerine rağmen hâlâ gitmedim. Bir kez daha, onları geri çevirdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum, ancak

Ŗu anda içinde bulunduğum ruh halinde insanların babamın ne kadar harika olduğunu vmelerini dinlemek.

Kendimi toparlamam lazım. Neyse ki, sanırım iŖe yarayabilecek bir Ŗey biliyorum.

Kampüsten birkaç blok ötede bir kitapçı-kafe olan Last Word'e giriyorum. Buraya ilk kez geliyorum ve kapıdan içeri girdiğimde hemen etkilendim.

GeniŖ, üç katlı dönüŖtürölmüş bir sıra evdir. Birinci katta tonlarca oturma alanı olan bir kahve dükkanı var. Modern ama yine de rahat olmayı baŖaran havalı bir görünümlü var. Sıcak renk tonları, yuvarlak kenarlı Ŗık masalar, renkli minderli ahŖap çerçeveli rahat sandalyeler.

Üstteki iki kat kitapların stoklandığı yer. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve seçkinin bu kadar geniŖ olması beni ŖaŖırtıyor. Kurgu bölümüne doğru ilerliyorum ve buraya ne için geldiğimi buluyorum: Pachinko, Summer'ın tavsiye ettiği kitap.

Sanırım alt kattaki kafede bir koltuk bulacağım, bir kahve sipariŖ edeceğim ve okumaya baŖlayacađım. Bu düşünceyle göğsümdeki gerginliğin ve hayal kırıklığıının dağılmaya baŖladığını Ŗimdiden hissedebiliyorum.

Kitabı raftan çekmem bile Yaz'a dair düşüncelerin aklıma hücum etmesine neden oluyor.

Phi Mu Alpha partisinin olduğu günü düşününce sikim fermuarımın arkasından seğiriyor.

Hay sikeyim. DıŖarıda ayağı takılıp onu yakaladığımda tamamen çizgiyi aŖtım. Gerçek kız arkadaŖım olsaydı, onu kollarıma almaya doyamayacağımı söyledim.

Ve yukarıda yalnız kaldığımızda, yatak odalarından birine girip Sean'ın bizi duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmakla ilgili söylediklerim? Çizgiyi aŖmayı unut, olimpiyatlarda uzun atlayan biri gibi üzerinden atladım.

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Unut gitsin, düşünmüyordum. düşünmek.

Onun bana bu kadar yakın olması, kollarımı omuzlarına atıp onu vücuduma doğru çekmem, gözlerinin içine benimmiş gibi bakmam, kemiklerimin derinliklerindeki arzuyu o kadar kabarttı ki, dışarı çıkmak zorunda kaldı, tıpkı taşmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yoğun bir şekilde kaynayan dolu bir tencere su gibi.

Yine de, onu üst kattaki duvara kafeslediğimde gözlerindeki o kıvılcım, çıkaracağı seslerden bahsettiğimde dilinin ucunun dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlaması... Aynı arzunun onun kan dolaşımında da dolaştığını söyleyebilirdim. Öyle olduğunu biliyordum.

Yine de yanılttı.

Bu sahte. Ve sahte kalmak zorunda. Özellikle de bugünkü antrenmandaki vasatın altındaki performansından sonra, hokeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

Summer'la numara yapmak bile yeterince dikkat dağıtıcı ama kedimden vazgeçmek istemiyorsam başka seçeneğim yok. Onunla gerçek anlamda bir şeylere başlamak, dikkatimi dağıtmak için çok büyük bir engel olur.

Çünkü Summer söz konusu olduğunda, her şeyin sadece fiziksel olarak kalması konusunda kendime güvenebileceğimi sanmıyorum.

Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremem. Daha fazla çizgiyi aşamam. Sean'ın partide yüzüne kazınan meydan okuyan ifadeye bakılırsa, bu sahte ilişki bir süre daha devam etmek zorunda kalabilir. Kendimi disipline etmeli ve gerçek duygularımın ortaya çıkmasına izin vermemeliyim.

Kitabımın parasını ödedikten sonra bir kahve sipariş etmek için kafenin tezgahına yöneliyorum. Barista içeceğimi doldururken, gözüm kasanın yanındaki unlu mamuller vitrinindeki bir brownie'ye takılıyor.

Ağzım sulandı. Summer'ın odasında annesiyle birlikte browni pişirirken çekilmiş fotoğrafı düşünüyorum. Browni benim de annemle birlikte pişirmeyi en sevdiğim şeydi.

Geçirdiğim boktan günün ardından büyük, nemli bir parça çikolatayı ısırmak eminim çok iyi hissettirecektir.

Ama bu aptalca olurdu. Babamın sesini duyabiliyorum: Yemek vücudunuzu ve beyninizi besler ve iyi bir kaleci olmak için ikisine de ihtiyacınız vardır. Abur cubur yemek şu anda aklımdan bile geçirmemem gereken bir şey.

Neyse ki, unlu mamullerin hemen yanında bir protein bar rafı var. Bir tane alıp siparişe ekliyorum.

Boş bir masa bulup oturuyorum. Kitabı ilk sayfasına kadar açıyorum ama gözlerim ilk kelimeye kilitlenir kilitlenmez donup kalıyorum. Çevresel görüşümde gördüğüm bir şey bilinçaltıma doğru çılglık atıyor.

Başımı kitaptan kaldırıp oturma alanına bakıyorum. Sonra Sean'ı gördüm.

Solumda birkaç masa ötede oturuyor, kulaklık kulağında ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Muhtemelen bir makale ya da onun gibi bir şey üzerinde çalışıyor.

Summer ve benim yaptığımız şeyin tüm amacı, onun bizi birlikte görmesi ve gerçek bir çift gibi doğal davranması.

Telefonumu cebimden çıkarıp Summer'a bir mesaj gönderiyorum.

Son Söz'de. Kafede oturuyorum. Sean burada. Gelip bizi birlikte görmek ister misin?

Ekranın onun tarafında yazdığını gösteren zıplayan baloncukları gördüğümde göğsüm kabarıyor. Dilimi iç yanağıma bastırıyorum, meşgul olduğunu söylerse hayal kırıklığına uğrayacağımı fark ediyorum.

Sonra ekranımda yanıtı beliriyor ve birkaç dakika içinde burada olacağını söylüyor.

Buna karşılık göğsümde çarpan heyecan beni gerçekten endişelendirmeli. Bu sahte ve kendime gerçek duyguların buna sızmasına izin veremeyeceğimi söylemeyi daha yeni bitirdim.

Her neyse. Şu ana kadar çok boktan bir gün geçirdim. İyi bir duyguya teslim olmaya karar verdim.

Summer ön kapıdan içeri girdiğinde, oturduğum yerde kalıp masama gelmesini mi bekleyeceğim?

Asla olmaz. Gösteriş yapıyorum. Bir anda ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm, adımlarımı onunkilere göre ölçerek Sean'ın masasının tam önünde durduğumuzdan emin oldum, kollarımı ona doladım ve kendime çektim.

Çevresel görüşümde başını kaldırdığını görüyorum. Summer'ın başının tepesine bir öpücük kondurmak için eğildiğimde kaşlarını çatıldığını anlamak için yan tarafa bakmama gerek yok.

Saçlarının çilek kokusu burnuma doluyor ve artık kendimi inkar ettiğim o brownie'yi özlemiyorum, çünkü kokusu herhangi bir şekerli ikramdan daha tatlı.

"Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu bebeğim," diyorum, sahnedeki bir aktör gibi solumdaki seyirciye.

Kıkırdıyor. "Birbirimizi bu sabah gördük."

"Aynen öyle. Çok uzun zaman oldu."

Sean'a bir bakış bile atmadan, sanki o burada değilmiş gibi, sanki burası boş olsa bile bir çift olarak birlikte yapacağımız şey buymuş gibi davranarak, kolumu ona doluyorum ve masamıza doğru yönlendiriyorum.

Onun için de sandalyesini çektiğime inansen iyi edersin. "Kahve ister misin?" diye sordum.

"Evet, gidip bir tane alacağım," diyor sandalyesini masadan geriye iterek.

"Dur, dur, dur," diye bağıyorum aceleyle, ayağa kalkmadan onu durduruyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Masaya doğru eğilip fısıldıyorum. "Eski sevgilinin cimri biriyle çıktığını düşünmesini mi istiyorsun? Bana ne istediğini söyle, ben de senin için alayım."

Gözlerini deviriyor. "Erkek arkadaşımın bana her şeyi almasına ihtiyacım yok."

Sesimi alçaltıyorum. "Sana bir şeyler almak isteyen türden bir erkek arkadaş olmam gerekiyor," diyorum sırtarak.

"Peki," diye kabul ediyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bana ne istediğini söylüyor ve ben de gidip sipariş ediyorum. Ama sadece birkaç saniye sonra onu yanımda hissediyorum.

"Ben de onlardan istiyorum," diye haykırıyor ve az önce beni baştan çıkaran brownie'ye bakıyor.

"Tamamdır," diyorum ve baristaya siparişe eklemesini söylüyorum. Summer'ın içkisini ve brownie'sini onun için masamıza geri götürüyorum. Sean izliyorsa, erkek arkadaş olarak tamamen sınıfta kaldığını bilmesini istiyorum. Onu geri kazanmak için hiçbir şansı olmadığını.

Bunun gerçek olmasının ne kadar iyi hissettireceğini merak ediyorum. Summer'ı sadece başka bir erkeğe şov yapmak için değil, istediğim için şımartmak.

Bu düşünceyi aklımdan sildim. Bu tam da kendime düşünmemem gerektiğini söylediğim türden bir şey.

Masamıza dönüp oturduğumuzda Summer'ın gözleri birden irileşiyor ve heyecanla parlıyor. "Oh! Sana söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum!"

"Ne?"

"Bir isim bulmuş olabiliriz!"

Dudaklarımı sorgulayarak büzüyorum.

"İsim?" "Kedi için! Eğer beğenirsen tabii."

"Ne?" Meraklandım. Zavallı kızın zamanı çoktan geçmiş.

"Salsa."

Kaşlarım çatıldı. Beklediğim bir isim değildi. "Salsa mı?"

"Evet," diyor Summer, elini ağzına götürerek bir kahkahayı bastırmak. "Sen mesaj atmadan birkaç dakika önce Olivia tortilla cipsi ve salsa sosu atıştırıyordu. Kavanozu oturma odasına götürdü ve kediniz sürekli tadına bakmaya çalıştı." Biraz daha gülüyor. "Zavallı kız o sosu çok istiyordu. Ama kediler için iyi değil."

Dudaklarım seğiriyor ve Summer'ın oda arkadaşı kaçma-kovalamaca oynarken kedimin ısrarla salsa yemeye çalıştığını hayal ederek göğsümde hafif bir kıkırdama yükseliyor. "Salsa," diye düşünüyorum, ismi deniyorum.

Acı bir öfkesi var, bu yüzden bu konuda ona uyuyor. En azından Summer'dan önce tanıştığı herkese karşı öyleydi.

Kendime Summer'ın etrafındaki ani dostluğunun, ona sahip olduğum iki hafta boyunca sahip olarak çok iyi bir iş çıkardığım için olduğunu söylemeye çalışıyorum. Onun sosyal olarak rehabilite olmasına izin verdim. Ama kendimi buna bile ikna edemiyorum. Muhtemelen bir hayvan bile -belki de özellikle bir hayvan- Summer'ın iyi bir kalbi olduğunu hissedebilir.

"Ne düşünüyorsun?" Summer'ın sesinde bu ismi beğendiğini gösteren bir heyecan var.

Ne var biliyor musun? Ben de sevdim.

"Salsa." Tekrar deniyorum. Sonra başımı sallıyorum.

"Hoşuma gitti."

"Yaşasın!" Summer ellerini çırparak haykırıyor. "Sonunda bir ismi var!" Gülümsemesi buz gibi kalbimi eritecek kadar parlak ve sıcak.

"Hâlâ benimle olsaydı, bir isim bulmam muhtemelen altı ayımı daha alırdı," diye düşünüyorum.

Summer gülüyor. "Eminim en fazla dört buçuk dakikada bir tane bulabilirdin," diye takılıyor ve ağzıma bir gülümseme yerleştiriyor. Brownie'sinden bir parça koparıyor ve bana doğru itiyor. "Kutlama brownie'si mi?" diye soruyor.

"Ben şeker yemem. Hatırladın mı?"

Gözlerini deviriyor. "Sevmediğin için mi yemiyorsun?" Ses tonunda, sebebin bu olmadığını bildiğini söyleyen bir ima var.

"Ondan değil."

"O zaman?"

"Yapamam."

Gözlerini kısar. "Yapamaz mısın? İşte, aslında yapması çok kolay. Dur sana göstereyim." Bir parça brownie'yi ağzına atıyor. Büyük bir çiğneme gösterisi yapıyor, sanki henüz öğrenmediğim bir beceriyi gösteriyormuş gibi çalışan çenesini işaret ediyor. Sonra yutuyor ve yutarken boğazını işaret ediyor. Tüm bu süre boyunca gözleri kocaman ve benimkilere kilitlenmiş, içlerinde alaycı bir parıltı var.

Gösterisinden sonra bir parça daha koparıp tekrar bana doğru itiyor. "Gördün mü? Sakin ol. Sıra sende."

Bir kahkaha attım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum demek istemedim."

"O zaman ne? Küçük bir parça kekin fiziksel kondisyonunuzu mahvedeceğini mi sanıyorsunuz?"

Cevabım sadece donuk bir göz kırpma ve bir sessizlik ritmi. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum.

Summer inliyor. "Gerçekten bu kadar mı? Hadi ama. Bunun ne kadar aptalca olduğunu söylememe gerek yok."

"Ama..."

"Aması yok." Bir parça çikolatayı ağzıma yaklaştırıyor. "Ye," diye emrediyor.

Otoriter Yaz çok ateşli.

Parçayı kopardığı yerde parlayan neme bakıyorum, daha sert, pul pul çikolata kabuğuyla ağız sulandırıcı bir tezat oluşturuyor. "Belki sadece bir ısırıktan zarar gelmez..."

"Belki de yok," diye cıvıldıyor Summer.

Kendime hakim olma duvarları içimde parçalanıyor. Brownie'ye uzanıyorum ama Summer elini geri çekiyor.

"Nuh uh," diye fısıldar. "Sean izliyor. Bana bırak."

Kahretsin, Summer beni beslemek mi istiyor? Aramızda duran masa için şükrediyorum, çünkü sikim şu anda pantolonumun ön tarafına çok sert bir şekilde bastırıyor.

Ağzımı açıyorum ve Summer lokmayı dudaklarımın arasından kaydırıyor. Bu küçük hareket o kadar seksi ki taşaklarım ağrıyor.

Isırdığımda ağzımda lezzet patlaması oluyor. En son ne zaman tatlı yediğimi hatırlamıyorum. Bu brownie çok lezzetli. Tadı beni annemle birlikte yemek pişirdiğim ve sonra da doyana kadar tıka basa yiyip oturma odasında yere uzanıp yemek komasına girdiğim o hafta sonu sabahlarına geri götürüyor.

"Güzel, değil mi?" Summer bana muzaffer bir gülümsemeyle bakıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum ısırıklarımın arasından. "Gerçekten iyi."

"Sana söylemiştim."

"Belki de kız arkadaşımı daha sık dinlemem gerekiyordur." "Bir kez daha söylüyorum, belki diye bir şey yok."

Summer'ın gözleri masada kahvemin yanında duran kitaba kayıyor.

"Ah!" diye heyecanla haykırıyor. "Pachinko almışsın!"

"Evet," diye başımı salladım.

Sonraki birkaç dakikasını kitabı ne kadar çok sevdiğini anlatarak geçirdi ve spoiler vermemek için kendini birkaç kez durdurmak zorunda kaldı. Eve döndüğümde okumaya başlayacağım için heyecanlıyım. Ama ondan önce Summer'ın evine uğramak istiyorum, artık sonunda Salsa diyebileceğim bir isim var.

Birkaç dakika önce içinde bulunduğum boktan ruh halinden milyonlarca kilometre uzakta hissediyorum ve hepsi sahte kız arkadaşım sayesinde.

" olabilir asla olsun ve asmak . bağlama
bunlar şeyler," Sahne arkasında bir aynanın
önünde dururken şikayet ediyorum.

Müzik binasındaki ana oditoryumda papyonumla oynuyordum.

Doğru, papyonum.

Müzik bölümü, bizleri sahnede performans sergileme sanatında eğitmek için yıl boyunca düzenli konserler veriyor. Konserlere katılım genellikle oldukça iyi oluyor; öğrenciler, yerel halk ve Burlington'a kısa bir yolculuk mesafesinde yaşayan çok sayıda klasik müzik sever katılıyor. Burası üst düzey bir müzik bölümü ve konserler ücretsiz, bu nedenle seyirci çekmekte zorlanmıyoruz.

Keşke güzel bir elbise falan giyebilseydim. Ne yazık ki, bölümün performanslar için kıyafet konusunda katı kuralları var. Herkes smokin giymek zorunda, bunun tek istisnası bir konçertoda yıldız sanatçı -eğer kızs- elbise giyebiliyor.

Aksi takdirde, her yerde smokin var.

En büyük hayranınız olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum.

Bu gece Debussy'nin Sol Majör Piyano Konçertosu'nda keman çalacağım. Birlikte birkaç ders aldığım Darius Keller piyanoda gösterinin yıldızı.

Dönemin performans programı çoktan açıklandı ve bu dönem Sean ile aynı sahneyi paylaşmayacağım için şükrediyorum.

Sırf onun performansını bozmak ve onu kötü göstermek için kasıtlı olarak kötü oynar ya da zamanlamamı bozar mıydım? Asla yapmam. Bunun için fazla profesyonelim.

Ama beni cezbeder miydi? Şey...

Tanrım, kime dönüştüm ben? Böyle bir düşünce yakın zamana kadar aklımın ucundan bile geçmezdi. Belki de sahte bir erkek arkadaş bana bulaşmıştır.

"Summer."

Tüylerim diken diken oluyor. Alçak sesin o sahte erkek arkadaşına ait olduğu çok açık.

Hudson'a döndüm ve lanet olsun.

Üzerinde toprak tonlarında kahverengi, soluk maviler ve yeşillerle bezeli, düğmeli ekose bir gömlek var. Kolları kıvrılmış, ağız sulandıracak kadar kalın ön kollarını ve onları kaplayan dövmeleri gösteriyor. Üstteki iki düğme açık, bu da görünümüne gündelik bir seksilik katıyor.

Gömleğini içine sokmuş, geniş omuzları ve kalın göğsünün ince beliyle olan kontrastını vurguluyor. Koyu mavi kot pantolon kaslı kalçalarını sarıyor. Tek eksiği bir kovboy şapkası ve muhtemelen hokeyi bırakıp küçük kasaba aşk romanları için kapak modeli olarak da iyi bir yaşam sürebilir.

Elinde ne olduğunu ancak gözlerimle onu büyük bir yudumla içime çektikten sonra fark ediyorum. Canlı renkleriyle göz kamaştıran muhteşem bir çiçek buketi. Kokusunun ilk notalarını burnumda yakalıyorum ve kalbim bayılıyor.

Hudson'ın bu geceki gösteriye gelmesini bile beklemiyordum. Ona söyledim ama burada olmasını istediğimi söylemedim.

Yine de geldi. Gelmekle kalmadı, giyinip kuşandı ve kocaman bir buket çiçekle geldi. Göğsüm sıkışıyor.

Hudson buketi bana uzattı. Alıp yaklaşıyorum, burnum daha da fazla kokuyla doluyor. Birkaç saniye önce sahne arkası koşuşturan insanlarla doluydu -sahne ekibi, performansın kaydından sorumlu öğrenciler ve etrafta takılan diğer müzik bölümleri arasında burası oldukça yoğun oluyor- ama şimdi herkes hareketsiz, gözleri bana ve az önce bana çiçek uzatan dövmeli kaleciye dikilmiş durumda.

"Müzisyenler bacak kırma şeyini yapar mı?" Hudson bir adım öne çıkıp varlığıyla duyularımı doldurarak soruyor.

"İyi şans iyidir," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

Başını sallıyor, ağzında tembel bir gülümseme. "İyi şanslar o zaman."

Birdenbire keşke bu ucuz ve garip smokin yerine güzel bir elbise giyseydim diye düşünmeye başladım.

"Güzel smokin," diyor Hudson, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Kötü bir koku almışım gibi burnumu kıvırıyorum. "Bize bunu giydiriyorlar."

"Sana çok yakışmış."

Yalancı. "Lanet bir penguene benziyorum."

Hudson kıkırdıyor, karnımda hissettiğim alçak ve ağır bir ses. "Benim küçük penguenim."

Evcil hayvan ismine ve Hudson'ın dudaklarında beliren alaycı havaya neredeyse gülüyordum. Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma, en ucuz evcil hayvan ismi olmalı. Peki neden midem bir roller coaster'a bağlanmış gibi hissediyor?

"Şu andan itibaren bana öyle hitap etmeyeceksin." Ben de öyle diyorum ama bu fikirden gerçekten nefret ediyor muyum?

Hudson sadece göz kırpmıyor. "Alışırısın."

Etrafımızda bizi izleyen herkes yeniden hareket etmeye başlıyor ve ben birkaç dakika içinde sahnede olmam gerektiğini fark ediyorum. "Gösteriye kalacak mısınız?" diye soruyorum.

"Hayatta kaçırmazdım. Orada iyi şanslar." Ve sonra gözlerinde muzip bir parıltıyla ekliyor, "Benim küçük penguenim."

Başımı sallayarak şaşkın bir kahkaha patlatıyorum. Ne aptal bir evcil hayvan ismi. Neden bunu duymaya devam etmek istiyorum ki?

S Summer'ın odasına girer girmez Alsa kollarıma atlıyor. "Hey, kızım." Patilerini heyecanla göğsüme vururken gülümsemem ona doğru yayılıyor. "Bugünlerde çok enerjiksın."

Onu sevmeme bile izin vermediği o pis sokakta ilk karşılaştığımızdan bu yana çok yol kat etti. Odamda kaldığı, çoğunlukla kendi köşesine çekildiği, arada sırada yatağıma sürünüp ben uzanırken yanıma sokulduğu o ilk haftadan bu yana çok yol kat etti.

Summer arkamdan, "Artık büyük bir atlayıcı oldu," diyor. Mutfakta bir şeyler yaparken bana önden gitmemi söyledi. Salsa hâlâ göğsüme yapışmış halde arkamı döndüğümde, elinde folyoya sarılı bir tepsi tuttuğunu görüyorum.

Zihnim birkaç gün önceki performansıyla ilgili anılarla dolup taşıyor. Sadece sahnedeki görüntüleri değil, kemanıyla yaptığı güzel melodiler de. Piyanistin o parçanın yıldızı olması gerektiğini biliyorum ama Summer ve kemanı gösteriyi çaldı ve onunla birlikte kaçtı. O kadar yetenekli ki gerçek dışı.

Gösteriden sonra onu kuliste tekrar görmek zorunda kaldım. Ona doğru yürüdüm, avuçlarımı iki yanına koydum ve sahnede ne kadar muhteşem olduğunu söylemeden önce alnına bir öpücük kondurdum.

Beni rahatsız etmesi gereken şey ne? Bunu gösteriş için yapmadım. Hiç hesaplanmamıştı. Arkadaşları ve tanıdıkları görsün, onlar da konuşsun ve Sean'ın kulağına gitsin diye mi? Bu düşünce aklımdan bile geçmedi. Tamamen içgüdüsel. İstedğim için yaptım.

"Tepsiye ne var?" diye sordum. "Salsa için bir şey mi?"

"Hayır," diye neşeyle yanıtlıyor Summer. "Çok daha huysuz bir hayvan için bir şey." Bana bir sırtış fırlatıyor ve eğer bu kalbimi sızlatmazsa lanetleneceğim.

"İster inanın ister inanmayın, Salsa eskiden benden bile daha huysuzdu."

"Bu konuda hayır diyeceğim."

"Cidden," diye cevap veriyorum, kediye bakıp ensesini okşuyorum. "Huysuz bir canavardı."

Summer'ın nefesi kesilir. "Salsa'ya huysuz deme! Ya da bir canavar. Çok tatlı bir kız."

"Burada yaşamaya başladıktan sonra, belki."

"Bir kedi için iki temiz kızla yaşamak, beş hokey oyuncusu pasaklıyla neredeyse bir öğrenci yurdunda yaşamaktan daha mı iyi? Kim tahmin edebilirdi ki?"

Burası muhtemelen Salsa için takım evinden daha iyi. Gittikçe daha fazla taşınmayı ve kedilere izin veren kendime ait bir yer almayı düşünüyorum. Onun için iyi bir ortam olacağına eminim.

"Yani bu benim için mi?" Summer'ın elindekine geri dönerek soruyorum.

Folyoyu sıyırıp farklı renklerde kremalarla süslenmiş bir tepsi çikolatalı keki ortaya çıkarıyor. "Atıştırmalık."

"I ..."

Summer daha ilk heceden sonra sözümü kesti. "Yapamayacağını söyleme. Bunu konuşmuştuk."

Ağzımdan mağlup bir iç çekiş dökülüyor. "Peki. Ama kondisyonum boka sararsa ve kaleci beklentilerim düşerse, bundan seni sorumlu tutarım."

Summer artık benim soğukkanlı konuşmalarına aşinadır. "Şartlar kabul edildi."

Yerde oturuyoruz. Salsa kayarak kitaplığın yanındaki yatağına gidiyor ve bakmaya doyamadığı domuzla oynamaya başlıyor.

Dışlerimi bir kekin ilk ısırığına batırıyorum, parlak pembe kremalı olanı seçiyorum. Bir inlemenin kaçmasını engellemek için boğazımı sıkmak zorunda kalıyorum. "Bu çok güzel."

İçimde bir öz-bilinç sancısı patlıyor. Bunlar gerçekten Summer'ın odasında söylememem gereken kelimeler. Bazı senaryoları akla getiriyorlar.

Summer bakışlarını bir an için kaçırıyor ve sanki pembe bir domuzla yerde yuvarlanması dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi Salsa'ya bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, oldukça sevimli. Ama neden başka tarafa baktığını biliyorum.

Sözlerim onun zihninde de benimkilerle aynı imgeleri yarattı ve o da tıpkı benim gibi bunları dışarı atmaya çalışıyor.

"Hep böyle şeker fobin var mıydı?" Summer konuşmayı yeniden başlatır.

"Pek sayılmaz." Az önce yediğim cupcake damak tadımı o kadar güzel baştan çıkarmıştı ki hiç düşünmeden bir tane daha alıyorum. Bu sefer neon yeşili kreması olan bir tane alıyorum. "Eskiden annemle hep kek yapardık."

"Eskiden mi?" Summer'ın sesi narin ama araştırmacı.

Az önce yuttuğum kek lokmasının inmesi daha uzun sürdü, çünkü boğazım biraz daha daraldı. "Vefat etti."

Summer'ın yüzünde kederli bir ifade belirir. "Özür dilerim."

"Teşekkürler." Bu kelime ağzımda garip duruyor. Bu konu açıldığında ne söylemem gerektiğini asla bilemiyorum.

Sohbet. Bu konu hakkında konuşmayı pek sevmememin nedenlerinden biri de bu. "Ondan sonra hokey konusunda giderek daha ciddi olmaya başladım, bu yüzden kondisyonum daha önemli hale geldi. Bu da diyetimin daha önemli hale geldiği anlamına geliyordu."

"Yani bundan sonra sadece havuç çubukları ve çok pişmiş tavuk göğsü," diye dalga geçiyor Summer.

Bir kahkaha patlattım. "Onun gibi bir şey."

"Büyükbabamı on beş yaşımdayken kaybettim." Konuyu aniden değiştirmesi beni hazırlıksız yakaladı. "Birlikte yemek programları izlerdik." Gülüyor, sesine nostalji karışıyor. "Berbat bir aşçıydı ama o programları izlemeyi çok severdi. Ben de onunla birlikte izlemeye bayılırdım. Ne zaman büyükannemleri ziyaret etsem televizyona yapışır, bir şefin yıldırım hızıyla soğan doğramasını izlerdik. Her zaman derdi ki, ben denediğimde neden böyle olmuyor?"

Dudaklarım yukarı doğru çekiliyor. Kulağa hoş bir anı gibi geliyor.

"O öldükten sonra uzun süre bir başkasını izleyemedim. Sonra bir şey fark ettim. O bunu hiç istemezdi. Birlikte keyif aldığımız şeyin tadını çıkarmaya devam etmemi isterdi. Bunun bir anı, bir mutluluk kaynağı olmasını isterdi. İsteyeceği son şey, o öldükten sonra keyif alacağım bir şeyin daha azalması olurdu."

Sözleri göğsüme batıyor ve doğrudan kalbime gidiyor.

Bu hikayenin devamını getirmesini, ona az önce anlattıklarımın açık bir bağlantı kurmasını bekliyorum. Ama yapmadı. Sadece havada asılı bırakıyor, kendi sonuçlarımı çıkarmam için bana izin veriyor.

Diyetim gerçekten çok önemli. Vücudum, kondisyonum, her şeyim. Hayatımı böyle kazanacağım.

Bu yüzden annem öldüğünden beri tatlılardan uzak duruyorum. Çünkü ara sıra bile olsa öz disiplini gevşetirsem, farkına varmadan alışkanlık haline geliyor. Farkına bile varmadan, formumu kaybettim. Farkına varmadan, artık bir

ve sonra hayatım boyunca uğruna çalıştığım geleceği unutabilirim.

Sebebi bu. Değil mi?

Elbette, takımdaki diğer çocuklar diyetlerinde her zaman hile yapıyorlar. Ama bunu göze alabilirler. Kaleci kadar zorlu pozisyonlarda oynamıyorlar, hepimiz daha az fırsat için mücadele ediyoruz.

"Kalanını eve götür," diyor Summer, ben folyoyu kek tepsisinin üzerine geri koyarken.

"I ..."

Bu sefer sözümü kesmesine gerek yok. Kendimi durduruyorum. Zümrüt gözlerindeki bakış, ağzımdan çıkmak üzere olan kelimeyi tam olarak bildiğini söylüyor.

Ben de farklı bir şey söylemeyi seçtim. "Pekala."

"KIZ ARKADAŞIN ÇOK SEKSI."

Eve döndüğümde duyduğum ilk kelimeler. Kimin söylediğini söylememe gerek var mı?

"Kahretsin, Tuck. Az önce senin daha iyi bir filtreye ihtiyacın olduğu hakkında konuşmamış mıydık?" Lane yakınıyor.

"Hadi ama, bu doğru! Onu gördün, değil mi?"

Sebastian yavaşça başını sallayarak konuyu kabul ediyor. "Bunu yüksek sesle söyleyecek kişi ben olmazdım. Ama artık ortada olduğuna göre, ben de aynı fikirdeyim. Yaz cehennem gibi sıcak."

Gerçeklerden başka bir şey konuşulmuyor ve çalışan bir aleti olan herhangi bir erkeğin bunu görmemesi için kör olması gerekir. Yine de içimde korumacı, sahiplenici bir his titreşirken çenem geriliyor.

Rhys çenesini bana doğru eğiyor. "Orada ne var?"

"Cupcake'ler," diyorum, mutfak tezgahına doğru yürüyüp tepsiyi yere bırakırken.

Tuck, Sebastian ve Rhys'in bana doğru koşması için söylemem gereken tek şey bu.

"Hepimize yetecek kadar mı?" Rhys hevesle soruyor, folyoyu çıkarıyor.

"Kahretsin, çok güzel görünüyorlar," diye yaltaklanıyor Sebastian.

"Oh, bekle. Bunları seksi kız arkadaşın mı yaptı?" Tuck soruyor.

Ona soğuk bir bakış fırlatırken göz kapaklarını kesilecek kadar daralıyor.

Tuck her zamanki gibi hiç rahatsız olmuyor. Eline aldığı kekin kaplamasını sıyrıyor ve hepsini kocaman ağzına atıyor. "Bunu evet olarak mı kabul ediyorsun?" diye mırıldanıyor çiğnemeleri arasında, henüz hiçbir terbiye almamış bir çocuk gibi.

Lane gelip ikramlara bakıyor ve benim çok iyi bildiğim türden bir sitemle kendini suçluyor. Sonra omuz silkti. "Ne olacak ki?" diye soruyor retorik bir şekilde, bir tane de kendisi için kaparak. "Nasıl oldu da onunla birlikte oldun?" Tuck ağzındaki kek lokmasını yuttuktan sonra soruyor. "Tekrar söylüyorum, bunu kendim sormayacaktım," diyor Sebastian içinde. "Ama merak ediyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, dudaklarımı inceliyor. "Ne var Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım Summer Andrews'un dünyanın en tatlı kızı olduğunu ve senin de korkunç bir huysuz olduğunu kastediyor," dedi Rhys mutlulukla.

Omuz silkiyorum. "Zıt kutuplar birbirini çeker."

"Sanırım öyle," diyor Lane, kaşlarını kaldırarak. "Eğer bu, böyle kekler almaya devam edeceğimiz anlamına geliyorsa, iyi ki varlar."

Tuck'ın nefesi kesildi. "Peki ya diyetlerimiz, kaptan?"

Lane parlak kırmızı kreması olan kekinden büyük bir ısırık alıyor. "Kekler bu kadar güzel olunca, uğruna hile yapmaya değer."

Sanırım Summer's baking insanların kışındaki çubuğu çıkarmanın bir yolunu buluyor.

"Sadece söylüyorum," Tucker önceki düşüncesini devam ettirerek bana döndü, "Summer Andrews öyle bir kız değil.

Seni birlikte hayal ederdim."

"O zaman beni ne tür bir kızla hayal ederdin?"

Tuck işaret parmağıyla çenesine vurarak düşünüyor. "Gotik bir piliç belki. Koyu renk göz kalemi. Her zaman siyah giyer. Soluk tenli, sanki hiç güneşe çıkmamış gibi, ama kan kırmızısı ruj... Kahretsin, o da çok ateşli olurdu."

"Hayali gotik kız arkadaşım bu geceki fantezilerinde başrolde olsa bile, Tuck, lütfen beni onlardan uzak tutacağına söz ver."

Diğerleri gülmekten kırılıyor. Biliyor musun, bu adamlarla takılmak o kadar da kötü değil. Bir dahaki sefere Kaybedenler'e gittiklerinde onlarla takılmayı gerçekten bir noktaya getirmeliyim. Özellikle de bu dönemin sonunda Salsa ile birlikte taşınacağım için.

Summer ve ben birlikteymişiz gibi davranmayı bıraktıktan sonra.

Bu düşünce midemi rahatsız edici bir şekilde bulandırıyor.

İlk defa, Summer ve benim sahte ilişkimizi çok geçmeden bir kenara bırakacağımız düşüncesi bana kendimi ...

Belki de bana hissettirdiği duyguya bir isim koymasam daha iyi olur.

Tİki hafta sonra, Brumehill hokey arenasında vızıldayan öğrenciler ve hokey hayranlarından oluşan bir kalabalığın ortasındayım. Hudson bana Black Bears'ın sezon öncesi ilk maçının

Maç yaklaşıyordu ve kendi evlerinde oynayacaklardı, orada olmam gerektiğini biliyordum.

Ne tür bir kız arkadaş, sezon öncesi olsun ya da olmasın, erkek arkadaşının yılın ilk maçını kaçırmaz?

Sean bir şekilde burada olmadığımı öğrenirse, muhtemelen bir açık yakalayacaktır. Benim ve Hudson'ın ilişkisinin hava geçirmez olduğunu düşünmesini istiyorum, içinden geçebileceği tek bir çatlak bile yok.

"Bunlardan birine daha önce hiç gelmediğimize inanamıyorum!" Yerimize oturduğumuzda, tribünleri doldurmuş olan ve havayı tezahüratlar, bağırışlar, zafer şarkıları ve aklınıza gelebilecek her türlü gürültüyle dolduran kalabalığın arasından sesimi duyurabilmek için Olivia'ya bağırarak zorunda kalıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman sporla ilgilenen bir kız olmadım. Yıllar boyunca birkaç futbol maçına gittim ama hiç hokey maçına gitmedim. Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum, çünkü Brumehill'de hokey futboldan daha popüler.

Atmosferin ne kadar heyecanlı ve coşkulu olduğunu bilseydim, ilk maçıma gitmek için sahte bir ilişkiye ihtiyaç duymazdım.

"Yapabilirim!" Olivia bağırarak karşılık verir. "Çünkü hokey oyuncuları pisliktir!"

Gözlerimi deviriyorum ve en iyi arkadaşımın omzuna şakacı bir şekilde vuruyorum. Eski sevgilisi sayesinde geliştirdiği kinini sıkı sıkıya tuttuğu kesin.

"Erkek arkadaşımın bir pislik olduğunu ima etmemelisin," diyorum göz kırparak. Neyse ki hava o kadar çok gürültü ve konuşmayla uğulduyor ki kulak misafiri olma konusunda endişelenmemize gerek kalmıyor.

Olivia bana alaycı bir gülümsemeyle, "Sahte olduğunu bilmeseydim senin için bir müdahale düzenlerdim" der gibi bakıyor.

Olivia'yı maç için forma almaya ikna edemedim. Yapabildiğim en iyi şey Brumehill Koleji kazaklarından birini giymesini sağlamak oldu, böylece vücudunu hokeyle ilgili herhangi bir şeyle kirletmeyecek olsa bile en azından genel bir okul ruhu göstermiş oldu.

Bana gelince, tabii ki Hudson'ın formasını giyiyorum. Daha birkaç gün önce satışa sunuldu. Hudson, ilk maçında onu giymemin doğal olacağını düşünerek evime bir tane getirdi.

Kendime bunun önemsiz olduğunu söylüyorum. Bu formayı giymenin herhangi bir sporsever olmaktan ve ürün masasından popüler bir oyuncunun formasını almaktan hiçbir farkı olmadığını.

Ama hiçbir şey gibi hissettirmediği kesin. Hudson'ın soyadı sırtımda yanıyor. Giydiğim şeyin onun olduğu gerçeği kafamın içinde durmadan çınlıyor.

White Stripes'ın Seven Nations Army'sinin ikonik riff'i arenanın hoparlörlerinden yükseliyor ve eğer daha önce buranın gürültülü olduğunu düşündüysem, gürültünün tanımını bilmiyormuşum.

Salonda yer yerinden oynar, tezahürat o kadar yüksektir ki zemin titrer. Neredeyse aynı anda tüm arenanın ayağa kalkışını görmek bir filmde fırlamış gibi,

özel bir efekt. Gerçek gibi görünmüyor. Kendimi kaptırdığımda kanım heyecanla pompalanıyor.

Yan tarafıma baktığımda, ortama fazla girmemek için gerçekten çaba sarf ettiğine şüphe olmayan Olivia'nın bile ayağa kalktığını ve bir tezahürat çıkardığını görüyorum.

Takım buzda kayıyor ve kaleci maskesiyle Hudson'ı gördüğümde kalabalığa sesimi duyurmak için sesimi yükseltiyorum.

"Gidelim Hudson!" Uzaktan beni duyma ihtimalinin sıfır olduğunu bilsem de bağıriyorum.

Hudson kaleci maskesinin kafesini kaldırıyor ve benim oturduğumu bildiği bölümü tarıyor. Ellerimi başımın üzerinde sallayarak bir aşağı bir yukarı zıplayıp dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Sonra gözleri üzerime düşüyor ve kalp atışlarım boğazıma kaçıyor.

Eldivenini ağzına götürüyor ve bana doğru bir öpücük gönderiyor.

Sahte. Sahte. Sahte.

Kalbimin göğsümde sıkışmasını engellemek için bunu kendime üç kez söylemem gerekiyor. Kafamda herhangi bir mantrayı kaç kez tekrar edersem edeyim, uyluklarımın kenetlenmesini engelleyemiyorum, o sıcak, yapışkan hissin içime yerleşmesini önleyemiyorum.

Takım buzda kaymaya ve gevşemeye başladığında Olivia'nın yan gözünün beni delip geçtiğini hissediyorum.

"Ne?" Ona doğru bile bakmadan soruyorum.

"Senden oyunculuk dersleri almaya başlamalıyım," diyor bana seslendiğini hissettiren bir tonda.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Erkek arkadaşını gördüğündeki heyecanın çok ikna edici."

İfadesine yanıt vererek onurlandırmayı reddediyorum.

Hiç sporcu bir kız olmadığımı söylemiştim ya? Evet, ilk hokey maçımdan sonra sanırım bu değişti.

Ev sahibi takımın attığı golün sevincini bir arena dolusu insanla paylaşmak, rakip oyuncu pakı Hudson'a doğru bıraktığında yaşanan nefes kesici gerilim, kendimden daha büyük bir şeyin içinde olma hissi. İnanılmazdı.

Sonuç her şeyi daha da güzelleştirdi. Black Bears 3-0 kazandı. Hudson tek bir pakın bile onu geçmesine izin vermedi.

Maçtan sonra kalabalığın konuşmaları bana bu galibiyetin ne kadar büyük bir olay olduğunu anlattı. Karşı oynadığımız takım, New Hampshire'dan Grizzwood College, görünüşe göre Brumehill'in uzun süredir rakiplerinden biri. Her ne kadar sezon öncesi maçlar genellikle daha çok hazırlık maçı olarak görülse de, Brumehill ve Grizzwood'un bunu her paylaştıklarında ellerinden geleni yaptıkları söyleniyor.

Buna rağmen, yeni kalecimiz sayesinde onları dışarıda bıraktık. Benim sahte erkek arkadaşım.

Olivia ve ben arenadan ayrılırken heyecanım hâlâ üzerimdeydi. Hudson ve ben numara yapmayı bıraktıktan sonra bile kesinlikle hokey maçlarına gitmeye devam edeceğim.

Hudson ve ben numara yapmayı bıraktıktan sonra.

İçimde dans eden mutlu vızıltı aniden kesiliyor, tıpkı oksijeni çekildiğinde bir anda sönen bir alev gibi. Sanki göğsümde ağır bir kurşun parçası varmış da beni aşağı çekiyoymuş gibi hissediyorum.

Neyse ki telefonum titriyor ve dikkatimi ani ruh hali değişimimden uzaklaştırıyor. Bu iyi bir şey, çünkü şu anda onu inceleyecek havada değilim.

Hudson'dan. Şimdi tam tersi yönde başka bir ruh hali salınımı var. Mesajını okurken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

HUDSON

Ben ve çocuklar kutlama için Loser's'a gidiyoruz. Var mısın?

Hudson'ın kız arkadaşı olsaydım, Black Bear olarak çıktığı ilk maçta aldığı galibiyeti kutlamak için onun yanında olurdum,

değil mi?

Ona orada olacağımı mesaj attım. Biraz ikna etmek gerekti ama Olivia'yı peşime taktım.

Oraya çocuklardan önce varıyoruz. Kendimize içki sipariş ettikten sonra bir masa buluyoruz.

Loser's Luck Tavern, Cedar Shade kasabesindeki en popüler üniversite barıdır. Sıcak ahşap panelli duvarları, karo zeminleri ve ahşap masa ve sandalyeleriyle rahat bir iç mekana sahiptir ve iyi kullanıldığı açıktır. Duvarlar spor hatıraları ve bira şirketlerinin sıcak, neon ışık saçan tabelalarıyla kaplı. Hiç de gösterişli değil. İkinci ziyaretinizde kendinizi evinizde gibi hissedeceğiniz türden bir yer.

Hudson mesaj atıyor, adamlarıyla birlikte birkaç dakika uzaklıkta olduklarını söylüyor.

Bu sırada iki adam daha masamıza doğru geliyor. İçlerinden birinin açık kahverengi saçları kırpılmış ve tavırlarından çoktan birkaç kadeh içki içtiği anlaşılıyor. Kollarını masamızın kenarına dayıyor ve bakışlarını bana dikiyor.

"Darren," diye kendini tanıtıyor. "Senin adın ne?"

Ona kibarca ilgilenmediğimi söylemek üzereydim ama ben bir şey söyleyemeden çok daha alçak ve soğuk bir ses Darren'a yöneldi.

"Hey, dostum."

Bu sözlerin tonu Darren'ın sırtını bir anda bir çubuk gibi dikleştirmeye yetiyor. Arkasını döndüğünde kendini iki metre boyunda, dövmeli bir kas yığınınla yüz yüze bulur.

Hudson sert bir kayayı kesecek kadar keskin bir bakışla onu delip geçer. "Benim kızımınla konuşuyorsun."

■ Muhtemelen o zavallı adama kafasını omuzlarından ısırmama saniyeler kaldığını düşündürtmek zorunda değildim. Ama elimde değildi.

Summer'ı Black Bears formasıyla görmek ve onun benim formam olduğunu bilmek içimde öyle bir sahiplenme duygusu uyandırdı ki, onunla konuşan başka bir adamı görünce boynundan tutup ön kapıdan dışarı değil, kapıdan içeri atasım geldi.

Neyse ki herkes için, özellikle de o için, ona kan donduracak bir bakış fırlatmakla yetindim. Mesajı alacak kadar akıllıydı ve arkadaşıyla birlikte şu anda barın diğer tarafındalar.

Bana gelince, sahte kız arkadaşımın yanında duruyorum, kolum onun omuzlarında. Bunun sahte olduğunu bilsem de, çok doğru hissettiriyor.

Olivia tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde Summer arkadaşına peşinden geleceğini söylüyor. Ama benden birkaç adım uzaklaştığında ilk kez bir şey görüyorum: Sırtında benim adım yazıyor.

Eğer onu göğsünde benim numaramla görmek beni sahiplenici hissettirdiyse

Adımı onun sırtında görmenin bana ne yaptığını anlatmak için yeni bir kelime.

Yoğun bir his vücudumdaki tüm kasları sarsıyor, kemiklerimin derinliklerine işliyor. Onu hemen öpmem gerekiyor, tıpkı yanan bir adamın en yakın su kütlesine atlaması gerektiği gibi.

Beynimin mantıklı kısımlarının hiçbiri beni içkimi bırakıp ona doğru yürümekten alıkoyamaz. Yanımdan ayrıldığı yerden sadece birkaç adım ötede ona yetişiyorum, onu döndürüyorum ve önümde tutmak için kalçalarını kavıyorum.

"Hudson?" diye sorar, şaşırmış bir halde. "Nesin sen..." "Bana henüz bir öpücük vermedin."

Dili alt dudağına sürtünüyor. "Oh?"

Başka kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Takımdaki ilk galibiyetim ve tebrik öpücüğü yok mu?" Sırıtişım alaycı. "Nasıl bir kız arkadaşsın sen?"

"Şimdi inisiyatifi ele alan ben mi olacağım?" Sesinde müzikal bir alay var.

Ağzımı ağızla onunkine yapıştırarak, onun öyle olmadığından emin olduğumu gösteriyorum. Dudaklarımı öpücüğün derinliklerine doğru eğiyorum ve o inlediğinde sanki hayatımda tattığım en tatlı şeymiş gibi içiyorum, çünkü öyle.

Sadece şov yapıyoruz. Takım arkadaşlarım için bunu gerçekmiş gibi gösteriyoruz.

Ben de kendime bunu söylüyorum. Ama kafamın içinde bir ses gittikçe yükseliyor, bir fısıltının üzerine çıkıyor ve Summer'ı istediğim için öptüğümünden başka herhangi bir nedenle öptüğüme kendimi ikna etmeye çalışırsam aptal olduğumu bilmemi sağlıyor.

Dudaklarımı Summer'ın kilerden çekiyorum ve bunu yapar yapmaz, onu tatmak için bulacağım bir sonraki fırsatı şimdiden beklemeye başlıyorum.

"Tebrikler o zaman," diye cıvıladı. Şişmiş dudakları, bakan herkese onu benimmiş gibi öptüğümü söyleyebilir. Gözlerindeki parıltı bakan herkese hoşuna gittiğini söyleyebilirdi ama o parıltıyı benden başka görecekti kimse yoktu.

Summer, Olivia'yla birlikte tuvalete giderken ben de çocuklara katıldım. Tabii ki hepsi maç hakkında konuşuyor. Onların konuşmalarına ayak uydurmakta zorlanıyorum. Aklımı kurcalayan bir şey var. Bir endişe.

Bunu çok sevdim.

Summer'ı öpmeyi çok seviyorum. Summer'la vakit geçirmeyi çok seviyorum. Kahretsin, Summer'ı düşünmeyi çok seviyorum.

Sezon başlamak üzere. Dikkatimin dağılmasına izin veremem. Ve Summer Andrews kesinlikle dikkatimi dağıtabilecek bir kız.

Sadece gardımı almam gerekiyor. Sahte erkek arkadaş rolümü oynamaya devam etmeli, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmeli, izleyenlere olabildiğince gerçek görünmeye devam etmeli; ama aramızda duygusal bir mesafe bırakmak için daha çok çalışmalıyım.

Summer ve Olivia banyodan çıktıklarında birbirleriyle konuşup gülüşüyorlar. Masamıza geri dönmek yerine, biraz daha içki almak için bara gidiyorlar.

Summer ne zaman sırtını bana dönse, sırtında adımı görmeme izin verse, sikim seğiriyor ve içimde saf bir tatmin duygusu mırıldanıyor.

Gözlerini onlara diken tek kişi ben değilim. Tuck da bakıyor. Neyse ki benim kıza bakmıyor. Olivia'ya bakıyor.

Benim kızım. O öyle biri değil. Gerçekten değil. Bunu kendime hatırlatmalıyım.

"Seksi kız arkadaşının seksi bir arkadaşı var," diyor Tuck. Sesindeki ilgiyi yanlış anlamak mümkün değil. Hedefine kilitlenmiş ve sadece doğru anı bekleyen bir adam gibi konuşuyor.

Neredeyse ona geri çekilmesini söyleyecek gibi hissediyorum. İhtiyacım olan son şey, oda arkadaşlarımdan birinin sahte kız arkadaşımın en iyi arkadaşına aşık olması. Bu olmadan da yapabileceğim bir karışıklık.

Ama Olivia'yı çok iyi tanımasam da, kendi başının çaresine bakabileceğine güvenecek kadar iyi tanıdığımı düşünüyorum. Summer bana hokey oyuncularına karşı uzun süredir devam eden bir önyargısı olduğunu söyledi, bu yüzden Tuck'ın girişimlerini geri çevirmekte zorlanacağını sanmıyorum.

Tuck'a "Hokey oyuncularını sevmiyor," diyorum.

Tuck alçak sesle ve merakla mırıldandı. "Meydan okumayı severim."

Summer ve Olivia içkileriyle masamıza döndüklerinde, Tuck'ın saldırması uzun sürmüyor.

"Afişler sana haksızlık etmiş, sevgilim." Tuck'ın sözlerinden güneyli cazibesi damlıyor; ya da en azından niyetinin bu olduğu kesin.

Ama Olivia'nın Tuck'a baktığında ağzının ve gözlerinin daralmasına bakılırsa, onların BS türünden başka bir şeye damladığını düşünüyor gibi görünüyor. "Affedersiniz?" diye sorar, şaşkınlıkla.

"Geçen dönem oynadığın oyun. Kampüsün her yerinde afişlerin vardı. Onlarda iyi görünüyordun ama şahsen çok daha iyi görünüyorsun." Tuck, anlaşmanın eşiğinde olduğunu bilen bir adam gibi kendinden emin bir şekilde konuşuyor.

Ancak Olivia'nın soğuk tavrı, kendini daha az beğenmiş herhangi bir adama hedeften çok uzakta olduğunu söyleyecektir. "Hı hı," Olivia onun sözlerini zar zor kabul eder.

Tuck, "Biliyor musun, her zaman iyi bir aktör olacağımı düşünmüşümdür," diyor.

Olivia küçümseyen bir kahkaha atar. "Güzel yüzlü her ukala aktör olabileceğini sanıyor. Flaş haber, bu gerçekten yetenek ve sıkı çalışma gerektirir."

Tuck'ın gözleri parlıyor, ağzında bir sırıtış beliriyor. "Sence güzel bir yüzüm mü var?"

"Ah, kardeşim," diye homurdanıyor Olivia. İçkisinden uzun bir yudum alır ve masaya geri koyar. "Sanırım bir gece için hokeyle ilgili yeterince şey yaşadım."

Summer, sen istediğın kadar kal, ben eve gidip biraz dinleneceğım."

Summer onu kalması için ikna etmeye çalışır ama Olivia eve dönmesi gerektiğini çünkü ertelediğı bir makalesi olduğunu söyler. Tuck ona eve kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde, karşılığında bir erkeğın taşaklarını pörsütecek bir bakışla karşılaşır.

Kadın bardan çıkarken Tuck'ın gözleri onu takip eder. İçkisinden bir yudum alır. "Evet. Sadece an meselesi."

Summer güler. "Kendini kalp kırıklığından kurtar, Tuck. Olivia hokey oyuncularına tövbe etti. Bu geceki maça gelmesini sağlamak bile büyük bir mücadeleydi."

"Güzel bir yüzüm olduğunu söyledi. Buradan kaçtı çünkü benim yanımda bir dakika bile kendine güvenemedi. Tuck McCoy deneyimini yaşamak istiyor ve çok yakında artık kendine yalan söyleyemeyecek."

Summer homurdanır. "Kendi mezarını kendin kaz o zaman."

Brumehill Black Bear olarak çıktığım ilk maçtan galibiyetle ayrıldım. Sezon öncesini atlatmayı ve gerçekten önemli maçlar oynamayı dört gözle bekliyorum. Ama en az bunun kadar sabırsızlandığım başka bir şey daha var.

Sahte kız arkadaşımın daha fazla tebrik öpücüğü alıyorum.

C Açıkçası Sean'ı hafife almışım. Hudson haklıydı: Bizi sadece bir kez öpüşürken görmesi asla vazgeçmesi için yeterli olmazdı.

İyi tarafından bakarsak, yüz yüze mesafesini koruyor. Hudson ve benim numara yapmaya başladığımız o günden beri kampüste bana yaklaşmadı ve benimle konuşmaya çalışmadı. Ama son bir haftadır telefonuma mesaj yağdırıyor.

Bana çift olduğumuz zamanlara ait özlü anılar gönderiyor. Eskiden benim için bir anlamı olan şeylerin resimleri - konser biletleri, doğum gününde ona verdiğim bir şey, ilk çıkmaya başladığımızda birlikte okuduğumuz bir kitap, bu tür şeyler.

Sanırım tüm bunların kalbime dokunması gerektiğini düşünüyor. Ama öyle değil.

Sean ve bir buçuk yıllık ilişkimiz hakkındaki tüm duygularımı yaz boyunca ağlayarak anlattım, o Avrupa'da Don Freaking Juan gibi dünyayı umursamadan yaşarken, geri döndüğü anda onu itaatkâr bir şekilde bekleyeceğimi varsayarak.

Telefonumda en son mesajı belirlediğinde gözlerimi deviriyorum. Birlikte dans ettiğimiz ilk şarkı olan Angel Olsen'ın Shut Up Kiss Me şarkısını duyduğunu bana bildirmek zorundaydı.

Yine, tek bir kalp telinde en ufak bir çekişme yok. Onu aştım, bizi aştım ve geriye dönüp bakmak için en ufak bir eğilimim yok.

Duygusuz bir insan değilim ve elbette bir yanıma hala Sean'la her şey yolundayken yaşadıklarına değer veriyor. Nasıl bittiğine rağmen. Ama o benim sistemimden tamamen çıktı.

Sean cevap vermemi bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak.

Telefonumu yüzüstü yatağımın üzerine bırakıp aşağıya iniyorum. Bir fincan çay içebilirim.

"Sean burada değil, biliyorsun." Mutfığa gitmek için merdivenlerin altındaki tırabzanı dönerken Olivia'nın tuhaf sözleri beni yolumda durduruyor.

"Ha?" Sorgulayarak ona döndüm. Bizim koltukta uzanıyordu.

"Eski sevgilin. O burada değil."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Uh. Evet. Umarım değildir. Sen ne-"

"Forma."

"Ne?"

Olivia'nın yüzünde sinsî bir sırıtma belirliyor. "Sahte erkek arkadaşının formasını giyiyorsun. Burada onu görecektim kimse olmamasına rağmen."

Allık boynuma tırmanıyor ve yanaklarıma dağılıyor. "Çok rahat."

Sesimdeki savunmacı tonu ben bile fark etmediysem, kendi iyiliği için fazla keskin olan oda arkadaşımın fark etmesine imkân yok.

"Uh huh. Rahat." Cevabı alaycılıkla kaplı. "Kapa çenenin," diye mırıldanıyorum. Olivia'nın kıkırdadığını hâlâ duyabiliyorum. çaydanlığımızı doldurup çayım için kaynamaya bıraktığımda.

Dolaptan en sevdiğim kupayı seçiyorum, üzerinde Shiba Inu köpeklerinin yürek burkan sevimli çizimlerinin olduğu bir seramik. Geçen yıl Olivia ile birlikte yerel bir el sanatları fuarından almıştık. Oda arkadaşşımdan bahsetmişken, bana bakmaktan ve kendi kendine kısı kısı gülmekten vazgeçmiyor.

"Gerçekten bu kadar komik bir şey var mı?" Sonunda sormaya karar verdim.

"Hokey formalarının ne kadar rahat olduğunu birden keşfetmen çok ilginç," diyor en iyi arkadaşım, sesi sanki sıradan bir gözlem yapıyormuş gibi hafif, oysa ikimiz de biliyoruz ki öyle bir şey yapmıyor.

"Sana bir tane almalıyım," diye cevap veriyorum neşeyle, kendimden emin olmayan en iyi ses tonumu takınarak. "Göreceksin. Son derece rahatlar."

"Pas."

"Belki sana Tuck'ın formasını bile alırım."

"Ha! Birkaç dakika içinde çöp tenekesinde olacak. Hayır!" diye kendini düzeltmek için atılıyor. "Sokağın ortasında yakılacak."

"Tiyatroya oldukça aşinasınız," diye düşünüyorum, az önce ısıklık çalan çaydanlıktaki suyu çay poşetimin üzerine dökerken. "Bir oyunda çok fazla itiraz eden bir kadınla ilgili ünlü bir replik yok muydu?"

Olivia'nın homurdanması dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

Bu formayı gerçekten rahat olduğu için giyiyorum. Değil mi?

Tabii ki! Başka neden takayım ki? Hudson'ın numarasının göğsümde, adının da sırtımda olmasını sevdiğim için mi? Garip bir şekilde ona ait olan bir şeyin içinde yutulmayı sevdiğim için mi? Evet, doğru. Bu çok saçma.

Büyük boy formalar evde rahatça giyilebiliyor ve ben bunu daha önce fark etmemiştim çünkü daha önce hiç forma giymemişim, çünkü sporla hiç ilgilenmemiştim.

Rahat, tembel kıyafetlerin yepyeni bir türünü keşfettim ve bunun tadını çıkarıyorum. Ben olsam bile bir forma giyerdim.

farklı bir spor dalından başka birine aitti.

Buna hiç şüphe yok.

Odama geri döndüğümde, çayımın bir yudum alırken neredeyse tükürüyordum. Salsa odanın ortasında, kendi kuyruğunu kovalayan vahşi bir kadın gibi daire çizerek koşuyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki bulanıklaşıyor ve başının nerede başlayıp kuyruğunun nerede bittiğini zorlukla söyleyebiliyorum.

"Salsa! Ne yapıyorsun?" Kahkahalar arasında haykırıyorum.

Salsa bir anlığına duruyor ve adının söylenmesi üzerine küçük kedi gözlerini bana diyor. Sonra, küçük bir kedi kasırgası olmaya geri dönüyor.

"Hudson bunu görmeli," diyorum kendi kendime, hâlâ gülerek. Telefonumu kapıyorum ve video çekimini açıyorum. Kamerayı önce kendime doğru çeviriyorum. "Hey, Hudson. Salsa'nın şu anda nasıl aptal bir kaz gibi davrandığını sana göstermek istedim. Şuna bir bak."

Sonra kamerayı Salsa'ya çeviriyorum. Tam otuz saniye çekim yapıyorum çünkü çılgın kız durmak bilmiyor. O sırada gülüyorum, özellikle de o sinir bozucu kuyruğunu yakalayamamanın hayal kırıklığıyla miyavlamaya başladığında.

"Umarım er ya da geç yıpranır. Ya da kuyruğunu yakalarsa, umarım onu ısırtıp koparmaz." Kameraya doğru gülerek onu kendime doğru çeviriyorum. "Sonra görüşürüz."

Sonra videoyu Hudson'a gönderiyorum.

Bunu fark ettiğim anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kamerayı kendime doğrulttuğumda, Hudson'ın şu anda ne giydiğimi tam olarak görebilmesi için kadrajda fazlasıyla ben vardım.

Utançtan karnıma ağırlar giriyor. Hudson rastgele bir Çarşamba gecesi, onun formasını giyerek evimde takıldığımı görecektir.

S Benim lanet formamı giyiyor.
Geçen Cuma maça bunu giymek bir şeydi. Bunun **sergilediğimiz** gösterinin bir parçası olduğunu biliyorum.

Toplum içindeyken yaptığımız diğer her şey gibi sahte.

Onu bu kıyafetin içinde görmek hâlâ vücudumun her santimetre küpünde bir sahiplenme, katıksız bir şehvet duygusu uyandırıyordu; ama beynimin mantıklı kısmı onun gerçekten neden bu kıyafeti giydiğini her zaman biliyordu.

Ama hafta içi bir akşam evinde takılırken, etrafta kimse yokken onu hala benim formamı giyerken görmek ...

Kan dolaşımında alevler dolaşıyor gibi hissediyorum. Göbeğimin altındaki karın kasları sert bir kayaya dönüştü. Kısa bir süre içinde, aletim atletik şortumun arkasında titreşiyor, ince ve gevşek kumaşın altında, kalp atışıyla mükemmel bir ritim içinde yukarı ve aşağı sallanıyor.

Genellikle Summer bana Salsa'nın sevimli ya da aptalca bir şey yaptığı bir video ya da fotoğraf gönderdiğinde, ona yaltaklanıyorum. Ve hayatımda hiç bu kadar yaltaklanmamıştım. Nedense bu kedi kalbimin nadiren dokunduğu bir parçasına dokunuyor.

dokundu. Onu ara sokakta ilk gördüğüm andan beri.

Ancak bu kez, kendi kuyruğunun peşinde döne döne koşan çılgın kediye pek dikkat etmiyorum.

Videonun Summer'ı formamın içinde gösteren kısmını tekrar tekrar izliyorum ve sikim her saniye daha da sertleşiyor.

Taşaklarım o kadar sıkı ki ağrıyor. Sağ elimin şortumun altına dalmasını ve sert, nabız gibi atan uzunluğa sarılmasını engellememin hiçbir yolu yok.

Avuçlarım aletimi kavrarken ağzımdan bir küfür çıkıyor. Keskin, zevkli bir ağrı şaftımı yukarı ve aşağı itiyor, nefeslerimi düzensiz hale getiriyor.

Sol elimle Summer'a hızlıca bir cevap yazıyorum. Sadece haha, şirin.

Keşke yazabilseydim, benim formamı giymen hayatımda gördüğüm en seksi şey, hemen geliyorum, altına giydiğin her şeyi çıkar.

Ama bunu gerçek bir kız arkadaşşıma yazardım, sahte bir kız arkadaşşıma değil.

Tek yapabildiğim bu senaryoyu kafamda canlandırmak. Buna direnmek istesem bile, kan dolaşımdaki şehvet başka bir şeye odaklanmama izin vermezdi. Ve lanet olsun, şu anda buna direnmek istemiyorum.

Şortumu kalçalarımın altına aşağı itiyorum. Aletimin havada dikleşmesine izin verildiğinde dudaklarımdan rahat bir nefes fısıldanıyor.

Mantar kafam şişmiş. Yumruğumu şaftıma doğru kaydırıyorum. Pembe sinir uçlarının kenarını sıyırmak bile kaslarımdan zevkten gerilmesine neden oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kirli zihnimin gitmek istediği yere gitmesine izin veriyorum.

Gitmek istediği yer Summer'ın evine girmem, odasına kadar yürümem ve onu yatağında otururken bulmam. Benim formamı giyiyor tabii ki. Açıkta kalan kalçaları bir mil uzunluğunda görünüyor, çünkü onları nazlı bir şekilde kıvrımış.

Altında. Kazağımın etekleri o kadar düşük ki, altına bir şey giyip giymediğini tam olarak anlayamıyorum.

Yatak odasının kapısını arkamdan tekmeleyerek kapattım ve ne olduğunu öğrenmek için yanına gittim.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, yumruğum uzunluğumda yukarı ve aşağı çalışmaya başlarken. Kavrayışımı hafif tutmaya çalışıyorum. Çok hızlı boşalmak istemiyorum. Summer'ın bu görüntülerinin, genellikle kendimi kaptırmadığım bu fantezilerin tadını çıkarmak istiyorum, zevk içimde yılan gibi kıvrılırken.

Summer'ın sevimli yüzü benim şu anda hissettiğim türden bir zevkle kızardığında nasıl görünürdü? Yanakları ne kadar kızarırdı? Gözleri geri mi döner? Göz kapakları kapanır mıydı, yoksa göz teması kurmak ister miydi?

Ne tür sesler çıkarırdı? Düşük inlemeler mi? Kesik kesik nefesler mi? Çığlık atar mıydı? Daha hızlı gitmem için yalvarır mıydı?

Her olasılığı hayal ederken dişlerim birbirine çarpıyor. Çene kaslarım patlıyor, boyun kaslarım gerginlikten şişiyor, yüzüm yanıyor.

Kadifemsi kalçaları belime sarıldığında nasıl hissederdi? Tırnaklarını sırtımın kalın kaslarına geçirir miydi? Yatak odasında kötü bir kıza dönüşen iyi bir kız mı?

Alevler omurgamın tabanını yalıyor ve taşaklarımdaki gerilim patlamama dakikalar kaldığını söylüyor.

Kendimi daha hızlı yumrukluyorum, zevk içimin derinliklerinde kabarıyor. Tam dudaklarımı Summer'ın dudaklarına bastırıp onun coşku dolu inlemelerini içtiğimi hayal ederken, orgazmım beni yakalıyor.

Nefesimi kesecek kadar yoğun bir doruğa ulaştığımda göğsüm bir iniltiyle inliyor. Erimiş zevk vücuduma yayılıyor. Sikimden kalın sperm ipleri akarken gözlerim kenetleniyor. Gömleğim serbest bırakılmamla kaplandı, elim hala şaftımı hafifçe yukarı ve aşağı pompalıyor, mutluluk artçı şokları içimde yuvarlanırken her damlayı çekiyor.

"Lanet olsun." Kelimeler kısa ve kesik nefeslerle çıkıyor. İki saatlik bir antrenmandan sonra olduğumdan daha bitkinim. Gömleğim darmadağın olsa da, ayağa kalkacak gücü toplamayı düşünmem bile dakikalar alıyor.

Yaptığımda, dizlerim hala titriyor.

Şortumu tekmeleyip gömleğimi çıkarıyorum ve giyecek temiz bir şeyler bulmak için dolabımı açıyorum.

Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Yakınından bile geçmedim. Yatağımda uzanmak ve kendi elimi kullanmak sadece Summer'ı düşünmek bile şimdiye kadar yaşadığım tüm gerçek cinsel deneyimlerden daha yoğundu.

Bu beni endişelendirmeli. Neyse ki şu anda hiçbir şey için endişelenemeyecek kadar bitkinim. Düpedüz sersemlemiş durumdayım.

Summer beni parmağında oynatabilecek türden bir kız; benim de parmağında oynatmak isteyeceğim türden bir kız.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oluyor.

Bunun sahte olduğunu kendime kaç kez hatırlatmak zorunda kaldığımın sayısını unuttum, kafamın içindeki ses sert ve yüksek. Çeteleye bir kez daha ekliyorum.

Ayrıca, nasıl hissedersen hissedeyim, Summer gibi bir kızın isteyeceği son erkek benim.

Sean gibi kibirli, kendini beğenmiş bir pisliğe ihtiyacı olmadığı kesin; ama benim gibi içine kapanık, hokey takıntılı bir huysuza da ihtiyacı yok.

Onu hak eden birine ihtiyacı var. Gerçi böyle birini hayal edemiyorum ve eminim ki edebilseydim, hemen boynunu sıkmayı hayal ederdim.

"KAHRETSİN, BU KADAR GÜZEL KOKAN NE?" Tuck'ın burnu, ön kapıdan girer girmez onu mutfağa doğru sürükler.

Fırının önünde durmuş, sabırsızlıkla zamanlayıcının çalışmasını bekliyorum. "Bir şeyler pişiriyorum," diye cevap veriyorum.

Tuck'ın gözleri patlar. "Sen. Sen mi pişiriyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İnanması çok mu zor?"

"Sayılır," diye omuz silkiyor Tuck. Sonra mutfağın ortasındaki ada ünitesinin tezgahına bakıyor. Üzerinde, şu anda fırında pişmekte olan bir tepsi brownie'yi pişirmek için gösterdiğim beceriksiz çabanın dağınık malzemeleri duruyor. "Kahretsin, yine mi browni? Ateşli kız arkadaşının tarifi mi?"

Tuck, Summer'a birkaç düzine kez ateşli kız arkadaşım dedi ve yine kimse bu tanıma itiraz edemedi

-Ama o her yaptığında kıskançlık dalgaları üzerime geliyor.

Başka bir erkeğin Summer'a benim baktığım gibi bakmasını istemiyorum. Başka bir erkeğin Summer hakkında benim düşündüğüm gibi düşünmesini istemiyorum.

Ama erkeklerin Summer kadar muhteşem bir kıza bakmamalarını ve onu düşünmemelerini beklemenin, suyu Michael Angelo'nun David'inin bir kopyası haline getirmeye çalışmak kadar beyhude olduğunu biliyorum. Bu yüzden kıskançlığımı yutuyorum, boğazımdan aşağı inen asit gibi aşındırıcı hissetmeme rağmen.

Bugün Perşembe. Dün Salsa'yı ziyaret etmek için Summer'ın evine gittim ve Sean'ın son zamanlarda ona mesaj attığından bahsetti.

Evine gidip kapısını kırmak ve yüzünü yeniden düzenlemek için çok güçlü bir dürtüyle savaştım. Bunun yerine, Summer-Hudson cennetinde hiçbir sorun olmadığını ona hatırlatmak için herkesin görebileceği bir şey yapmayı önerdim. Onunla tekrar bir araya gelme umudu olmadığı gerçeğini.

Eninde sonunda, bardağı taşıran bir damla olacaktır. O samanları biriktirmeye devam etmeliyiz.

Kampüsün yeşil alanında, tam da onun bana söylediği binanın önünde halka açık bir piknik yapmayı önerdim.

Sınıf. Bizi kaçırmaması mümkün değil.

Bu piknik için Summer'a bir tepsi browni ile sürpriz yapmaya karar verdim. Annemle son pişirdiğimden beri ilk kez pişiriyorum.

Kalbimde keskin bir burkulma ve gözlerimin arkasında bir şeylerin çırpındığını hissediyorum. O anılar şeridine girmek yerine kendimi zihinsel bir sapma yapmaya zorluyorum.

Sonunda zil çalıyor, ben de hemen tepsiyi çıkarmak için acele ediyorum. Bu brownie'lerin iyi olmasını istiyorum, bu yüzden fırında fazladan zaman geçirip kurumalarını istemiyorum.

Zilin sesi ön kapının açılmasını örtbas etmiş olmalı, çünkü artık pişirme maceralarım için iki seyircim var. Sebastian şimdi Tuck'ın yanında duruyor.

"Biraz alabilir miyiz?" Sebastian hevesle sorar.

"Hayır."

"Hadi ama!" Tuck inliyor. "Eğer kek pişirseydim, seninle paylaşırdım!"

Sebastian kıs kıs güler. "Tuck, eğer bir şey pişirseydin kimse sormazdı."

"Bunlar Yaz için," diyorum. "Yarın pikniğe gidiyoruz."

Tuck kollarını Sebastian'ın boynuna doluyor ve bayılma sesleri çıkarıyor. "Aman Tanrım! Sebastian, hiç bu kadar sevimli bir şey duymuş muydun? Burada eriyeceğim."

Sebastian Tuck'ın elinden kurtulmak için çaballıyor ama Tuck inatla tutuyor. "Bırak beni, kardeşim."

Tepsinin üzerine folyo kapatıp yarına kadar saklamak üzere buzdolabına koyarken başımı sallıyorum. "Keklerime dokunma," diyorum yasaklayıcı bir ifadeyle ve Tuck'ı ters ters bakarak deliyorum.

"Ben mi? Browni mi? Brownie'ye dayanamıyorum. Yarın sabah gitmiş olurlarsa, Sebastian'dı."

Sebastian, Tuck'ı kaburgalarından dürtüyor ve birden okul çocukları gibi kavga etmeye başlıyorlar. Yanlarından geçiyorum, yuvarlanıyorum

Gözlerim. Ama aynı anda dudaklarım da hafifçe seğiriyor. Bu adamlar zamanın yarısında - aslında yarısından fazlasında - gülünç olabiliyorlar ama o kadar da kötü değiller.

Saate baktım. Altı kırk yedi. Summer'la yarın yapacağımız pikniğe kadar geri saymaya başladım bile.

gerçekten bunu söyleyen kişi olmak istemiyorum.

"Bu kekler berbat." Hudson beni bağısladı.

Dudaklarımdan kahkahalar dökölüyor. "Hayır," diyorum ama pek çok kişinin itirazıma inanacağını sanmıyorum. "Onlar sadece biraz ... biraz ..."

"Berbat mı?" Hudson tedarik ediyor. Ağzının kenarındaki minik kabarıklık, en azından ... diyelim ki, pek de harika olmayan bir browni partisi pişirdiği gerçeğini kabul ettiğini anlamamı sağlıyor.

Kendimi bir ısırık daha almaya zorluyorum, çok kuru, çok tuzlu, tuhaf aromalı karışımı düşünceli bir şekilde çiğniyorum. "Sanırım biraz fazla kullandın..." Tam olarak anlayamıyorum.

Hudson brownie'den geriye kalanları elimden kapıyor ve tepsinin içine bırakıyor. Daha sonra onu en yakındaki çöp kutusuna taşıyor, cam tepsiyi ve her şeyi kararsızca içine atıyor ve sonra kampüsün çimlerine serdiğimiz battaniyeye geri dönüyor.

Tekrar otururken ellerinin tozunu alıyor. "Bir daha asla onlardan bahsetmeyelim."

"Pekala," diye kıkırdarak kabul ediyorum.

Hudson'ın yemek pişirmeyi denemiş olmasıyla gerçekten gurur duyuyorum. Annemle birlikte yemek pişirirken çekilmiş fotoğrafıma bakışı ve aynı şeyi annesiyle nasıl yaptığını anlatışı, bu anıların onun için bir anlam ifade ettiğini gösteriyor. Her ne kadar onları olması gerekenden daha derinlere gömdüğünden emin olsam da.

Kusurlu ilk partisinden bahsetmeyi şimdilik bir kenara bırakıyoruz, ancak onu pişirmeye devam etmesi için kesinlikle teşvik edeceğim. Belki bir ara birlikte pişiririz. Bu düşünce bile göğsümün kabarmasına ve ısınmasına neden oluyor.

Konuyu değiştirmek için aklıma gelen bir soruyu soruyorum. "Paten kaymayı ne zaman öğrendin?"

Hudson nefes nefese kalıyor. "Kendimi bildim bileli paten kayabiliyorum. Babam güvenli olduğu anda beni patenlere bindirdi. Aslında muhtemelen o noktadan önce," diye ekliyor gülerek.

Küçük Hudson'ın ilk kez paten kayması fikri ile babasının bencilce nedenlerle onu buna zorlaması olasılığını karşılaştırdığımda garip bir duygu karmaşası yaşıyorum -Sadece paten kaymayı öğretmek değil, onu zorlamak.

Hudson, özellikle hokeyle ilgili olarak babası hakkında ara sıra yorumlarda bulunuyor ve hokeyin ilişkilerinde oynadığı rolün, ikisinin de sevdiği bir şey üzerinden bağ kurmaktan ziyade, babasının Hudson'ı kendi egosunu tatmin etmeye yönlendirmesi olduğunu anladım.

"Sanırım zorlanıp zorlanmadığını hatırlamıyorsun?" diye sordum.

Hudson omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Hatırlayabildiğim kadarıyla yürüyor gibi paten kayıyordum. Neden?"

"Bilmiyorum. Paten kaymayı öğrenmeyi düşünüyordum." Hudson'ın göz kapakları açıldı.

"Nasıl yapılacağını bilmiyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Sana öğretiyorum," diyor.

Bu düşünce omurgamda bir heyecan yaratıyor. Ama ondan bunu yapmasını isteyemem. "Yapmak zorunda değilsin-"

Hudson hızla sözümü kesti. "Tabii ki biliyorum. Buz pateni yapmayı bilmeyen bir hokey kız arkadaşı mı? Eğer sana öğretmeseydim, anında gezegendeki en kötü erkek arkadaş olarak damgalanırdım. Bunu istemezsin, değil mi?"

Bana gülümsemesi benim de aynı şeyi yapmamamı imkansız kılıyor. "Eğer herkes gezegendeki en kötü erkek arkadaşına sahip olduğumu bilseydi, Sean bir fırsat yakaladığını düşünebilirdi."

"Aynen öyle. Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Pek bir şey yok."

Hudson'ın mavi gözleri donmuş bir gölün yüzeyinde parlayan güneş ışığı gibi ışıltıyor. "Düzelتيyorum o zaman: Bu hafta sonu paten kaymayı öğreniyorsun."

Aynı anda aklıma iki şey geliyor: Hudson'ın bana paten kaymayı öğretmesini dört gözle bekliyorum; ve burada piknik yaptığımız bunca zaman boyunca Sean'ın bizi gördüğünden emin olmak için ona bakma zahmetine bile girmedim.

"O Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım..."
Burada hayatım için savaşıyorum ve Hudson
arkamda gülüyor.

"İyi gidiyorsun Summer," diyor, sesi sakın ve yatıştırıcı. En azından öyle olması gerekiyordu ama kalbim hâlâ dört nala atıyor. Dalgalı sularda bir teknenin içinde ileri geri savruluyormuşum gibi hissediyorum.

Dizlerim beni yere yaklaştırmak için bükülmüş durumda ama yine de kendimi tamamen dengesiz hissediyorum. Kollarımı iki yana tamamen açmış durumdayım ve patenlerimin altında hissettiğim her minik kaymada, dengemi sağlamak için onları bir kuş gibi cırpıyorum.

Birden, sol patenim kendi aklını geliştirmiş gibi görünüyor, buzda kayıyor ve yörüngemi değiştiriyor. Buzun merkezine doğru kaymaya başladığımda bir alarm çığlığı atıyorum: dev, esneyen, korkunç merkez, kesici tahtaların güvenliğinden çok uzakta.

"Hudson! Yardım edin!"

Ahmak yine gülüyor.

"Dizlerinizi biraz düzleştirin," diyor koç, "sol pateninizi hafifçe ileri itin ve ..."

"Dizlerimi mi düzelteyim?" Nefes nefese kaldım.
"Düşeceğim! Öleceğim!"

Normal bir insan gibi sağlam zeminde yürümeye alışkınım. Sürtünmesiz, dondurucu bir yüzeyde jilet inceliğindeki çelik bıçaklar üzerinde kayma fikrini kim bulmuş olabilir? Ben sirk sanatçısı değilim!

Hiçbir zaman iyi bir atlet olmadığımı ve vücudumun kontrolünün tamamen bende olmadığını hissettiğimde bazen biraz korktuğumu söylemiş miydim?

Yükseklik konusunda ben de böyle oluyorum. Eminim Hudson'a şu anda bunu söylesem, bana biraz daha gülebilmek için kaya tırmanışına gitmemizi önerirdi.

"Düşmeyeceksin ve kesinlikle ölmeyeceksin, Summer." Hudson'ın ses tonu dünyanın tüm sabrını taşıyor, ama içindeki eğlence kırıntısını karıştırmak da mümkün değil.

"Düşeceğim ve öleceğim," diye ısrar ediyorum, sesimin inatçı ve şımarık çıktığını çok iyi biliyorum.

Hudson'ın yanlarımı kavrayan ellerinin sabit baskısını hissettiğimde düşüp ölme endişem bir anda buharlaşıyor.

"Bacaklarını düzelt," diyor, emri sert ama sakinleştirici.

Bazı buz dışı senaryolarda bacaklarımla ne yapmam gerektiğine dair emirlerinde kararlı olup olmayacağını merak ediyorum...

Karnım dönüyor ve bugün ilk kez bu hareketin buzda kayıp kafamı kırmaktan bir milisaniye uzakta olduğumu düşünmemle kesinlikle bir ilgisi yok.

Söylediğini yapıyorum, elleri beni güvenli bir şekilde tuttuğu için kendimi daha rahat hissediyorum. Buz aniden kanatlarımın altından düşse bile Hudson'ın beni güvende tutmak için zahmetsizce kollarına saracağını biliyorum.

"Kollarını da indir," diye ikna ediyor.

"İyi," diye huzursuzca nefes alıyorum. Sonunda kaslarımı dinlendirip kollarımı doğal bir şekilde yanlarıma bıraktığımda omuzlarım rahatlamış bir şekilde inliyor.

"Sol bıçağınla it," diyor. "Merak etme. Ben hemen arkada olacağım." Yan tarafımı hafifçe sıkıyor, parmak uçları kısa bir süreliğine içime giriyor. Bu küçük hareketin vücudumun her yerinde ne tür kıvılcımlar çıkardığı hakkında bir fikri var mı?

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çekerek Hudson'ın dediğini yapıyorum. Sol bıçağımla ileri doğru itiyorum ve kendimi ileriye doğru kaymaya gönderiyorum.

Hudson, "Şimdi aynısını sağ bıçağınızla yapın" diyor.

Yapıyorum. Sonra tekrar solumla itiyorum. Sonra tekrar sağımla. Birden paten kaymaya başlıyorum ve aslında düşüp öleceğimi sanmıyorum.

"Gördün mü? Doğuştan yeteneklisin."

Omzumun üzerinden sahte erkek arkadaşına keskin bir bakış gönderiyorum. "Bana patronluk taslama."

Hudson'ın derin kahkahası içime işliyor. "İyi," diye kabul ediyor. "Tamamen umutsuz değilsin. Daha iyi misin?"

"Ne yapıyorsun?" Hudson'ın ellerini yanlarımdan çektiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Sen iyisin, Summer. Ben hala arkada olacağım."

Boğazımdan kısıp, sıkıntılı bir ses çıkıyor ama Hudson haklı. Ben iyiyim. Paten kaymaya devam edebilirim.

"Bu biraz eğlenceli," diyorum midemde uçuşan gergin kelebekler biraz yatıştığında.

Hudson patenleriyle yanıma yanaşıyor. Artık tam arkamda olmadığını, dengemi kaybedersem kollarının beni toparlamak için beklediğini fark ettiğimde o kelebekler yeniden uçuşmaya başlıyor.

Bana gülümseyip gözlerinin içinden gururlu bir bakış fırlattığında, gerginliğim azalıyor ve yerini çok farklı bir duygu alıyor.

"Antrenman nasıl gidiyor?" Yan yana kayarken Hudson soruyor.

Cevabım "İyi," ama Hudson'ın kaçırmadığı düz bir notayla söylüyorum.

"Sorun nedir?"

Gülmeye zorladım. "İyi dedim, değil mi?"

"Benim tanıdığım Summer, bir şeylerin iyi gittiğini söylerken bunu gerçekten kastetmez." Gözlerindeki bilmiş kıvılcım yalan söyleme yeteneğimin sonu oldu.

Dürüstçe içimi çektim. "Yani, gerçekten, pratik iyi gidiyor. Parçayı avucumuzun içi gibi biliyoruz. İkili olarak iyi bir kimyamız var. Ama sadece ..." Bir iç çekiş daha. "Yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Bu gerçekten zorlu bir yarışma ve her oynadığımda bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyorum, böyle yarışmaları kazanmak için gereken bir şey, nasıl kanalize edeceğimi ve kullanacağımı bilmediğim bir şey. Sean gibi insanların sahip olduğu bir şey."

Vay canına. Zihnimden büyük bir yük kalktı. Bu duyguyu içimde tutarak ne kadar büyük bir yük taşıdığımı ancak sonunda dışarı vurduğumda fark ediyorum.

"Seni oynarken gördüm Summer," diyor Hudson. "Herhangi bir seviyede yarışmayı kazanmak için ne gerekiyorsa sende var, hem de fazlasıyla."

Hudson'ın bunu söylediğini duymak iyi hissettiriyor. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten iyi hissettiriyor. Ama bunun bir anlamı var mı?

Hudson arada sırada klasik müzik dinlemekten hoşlanıyor olabilir ama Jeremy'yle gittiğimiz yarışmadaki gibi jürilerin yarışmaları nasıl değerlendirdiğini bilmiyor.

Ben yanıt vermeden birkaç vuruş geçtiğinde Hudson patenlerini iterek önümde dönüyor ve ellerini omuzlarıma koyarak ilerlememi durduruyor.

"Ciddiyim," diyor gözleriyle beni kendine kilitleyerek. "Sen inanılmazsın. İzlediğim ilk videondan beri. Hiç müzik dersi almadım, hiçbir enstrümanı çalamıyorum, terminolojileri falan bilmiyorum... ama lanet olsun Summer, müzikle öyle bir şey yapıyorsun ki sadece kulaklara değil, kalbe de dokunuyor. Sence Sean'da sende olmayan bir şey mi var?"

Sean'ın adını söylerken Hudson'ın keskin yüz hatları tiksintiyle birbirine çarpıyor. Sanki ağzına kaçan küçük bir böceği tükürüyormuş gibi.

"Sean'ın müziği kulağa neredeyse hiç dokunmuyor bile," diye devam ediyor. "Onun için her şey bir performans. Hoparlörlerden bir şarkı çalsanız ve önünde piyano olmadan bir sandalyede oturup garip surat ifadeleriyle el kol hareketleri yapsa da olur."

İçimden kahkahalar yükseliyor. Tüm Brumehill müzik departmanı Sean'a o kadar yaltaklanıyor ki onun tutkulu çalma tarzı hakkında en ufak bir olumsuzluk duymuyorsunuz. Acaba benim dışımda kaç kişinin beyinde Hudson'ın düşünceleri dolaşıyor?

"Ama bugünlerde yargıçlar böyle şeyleri seviyor," diyorum kahkahalarım dindikten sonra. "Drama. Performans. Kişilik."

"Saçmalık. Bunlar koltuk değneği. Sean'da tutku yok, tek sahip olduğu sahte bir taklit. Kemanınızla sahnedeysen tutkunuz vardır. Seni izleyen herkesin duyduğu ve daha da önemlisi müziğin aracılığıyla hissettiği türden bir tutku. Siz çalarken diğer insanların ne gördüğünü görebilseydiniz, ne duyduklarını duyabilseydiniz, ne hissettiklerini hissedebilseydiniz... kahretsin, bir daha asla kendinizden şüphe etmezsiniz."

Göğsüm baş döndürücü bir duygu karışımıyla kabarıyor. Hudson bana bu kadar güveniyorsa... belki ben de kendime daha çok güvenmeliyim. Belki Jeremy ve ben Mozart yarışmasını kazanabiliriz.

Belki kazanırız.

"Belki de motivasyon konuşmacısı olmalısın," diye şaka yaparak etrafımızda aniden yoğunlaşan havayı hafifletiyorum.

Alçak sesle kıkırdıyor. "Sana inandığım kadar inandığım şeyler bulmak kolay olmazdı."

Pistin etrafında bir süre sessizce kayıyoruz. Hudson'ın kendinden emin sözleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor; duruldukça içime işlediklerini hissediyorum. Sadece kendim olmalıyım

sahne. Bana doğru geldiği şekilde müzik çalmak. Bir şekilde kaçırdığım tarif edilemez bir şey var mı diye kendi kendime endişelenmemek. Sadece sevdiğim müziği sevdiğim şekilde çalmak.

Sağ bıçağım altımdan biraz kayıyor ve hızlı bir çığlık atıyorum. Dengemi kaybetmem bir saniyeyi bile bulmuyor ama Hudson beni tutmak için kollarını bana dolamış bile.

Ona aynı hizada bastırılmış durumdayım, üst üste yığılmış vücudundan yayılan sıcaklık dalgalarının pistin soğuşunu kestiğini hissediyorum. İkimiz de kapüşon giyiyoruz ama ona yakın durduğum yerde kaslarının sertliğini hissedebiliyorum.

"Ben... Ben düşeceğimi sanmıyordum," diyorum.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Dudakları çapkın bir sırtışı dönüşüyor. "Biliyorum."

Beni PMA partisinin dışında yakaladığı, bana sarıldığı ve gerçek kız arkadaşı olsaydım bunu her zaman yapacağını söylediği zamana geri dönüyorum. Beni taşıyor, kaldırıyor, kollarına almak için her türlü bahaneyi buluyordu.

Şimdi patenlerimden düşüp buzun üzerine değil de Hudson'ın soluk mavi gözlerinin içine düşecekmişim gibi hissediyorum. Ben onlara baktıkça parlayan havuzlara dönüşüyorlar, bakışlarının etkisinden kurtulamıyorum. Etrafımı saran kolları da gevşemiyor.

Alt dudağına bastıran dilinin girintisini fark ettiğimde midemde sıcak, uğultulu bir gerilim oluşuyor.

Beni öptüğünde dudaklarının benimkiler üzerindeki sert baskısını hâlâ hatırlıyorum. Beni başkalarının görmesi için öptüğünde. Beni sadece bizim için öpseydi nasıl hissederdim? Benim için mi? Onun için mi? O istediği için, ben istediğim için?

Hudson'dan gerçek bir öpücük nasıl hissettirirdi?

Kıvılcımlar, sıcak bir tavada cızırdayan su damlacıkları gibi vücudumun her yerinde dans ediyor. Kalın, elektrik yüklü bir dantel

Etrafımızdaki hava buzun soğukluğunu alıp götürüyordu.

Bu sorunun cevabını bilmek istiyorum.

"Summer." Hudson'ın sesi aniden boğuklaştı, adım dudaklarında bir yakarışa dönüştü. "Bir şey yapmak üzereymişim gibi hissediyorum. Yapmamam gereken bir şey. Öyle bir şey ki..."

"Sadece öp beni, lanet olsun."

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve dudakları dudaklarımda.

Bu öpücük farklı. Dudaklarının benimkilere dokunuşu nazik ve yumuşak. Beni herkesin görebileceği şekilde sahipleniyormuş gibi öpmüyor; beni el üstünde tutuyormuş gibi öpüyor. Ama öpücüğü derinleştirirken ağzının hareketinde hala bir sertlik, sahiplenici bir kenar var.

Hudson başını eğerek öpücüğü daha da derinleştiriyor ve ben onun içinde kayboluyorum. Dokunuşunda, tadında, duyularımı dolduran odunsu ve erkeksi kokusunda.

Eli boynumun yan tarafını kavıyor, parmağının sert yüzeyi nabzımın dört nala attığı yeri kazıyor. Kendimi öpücüğe bırakıyorum, kollarımı boynunun kordonlu sütununa doluyorum. Dili dudaklarımda kenarında geziniyor ve ben açılarak içime girmesine izin veriyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve aniden bu öpücüğün yumuşak bir yanı kalmıyor. Açık ağzına doğru inliyorum; göğsüne sıkıca bastırıldığımda, iniltisinin gürültülü titreşimini hissediyorum. Kaslarının dış hatlarını hissetmek için açgözlülükle kendimi ona doğru itiyorum.

Dün gece onu düşünerek uyudum. Yatak odamın zemininde buruşturulmuş formasını gördüm ve anında o formanın vücudundan sıyrılışını görmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Dövme kaplı kaslarının keskin hatlarını parmak uçlarımla izlediğimi düşünerek kendimi boşalttım.

Hudson dünyaya gösterdiği huysuz dış görünüşünün altında çok farklı biri. Nazik, özverili, komik. Destekleyici. İçten. Sean'ın olmadığı pek çok şey. Neden tüm bunları saklıyor? Gerçekte ne kadar iyi bir adam olduğunu öğrenmek için neden sahte bir ilişki gerekti?

Bu öpücüğün bitmesini istemiyorum. Hudson'ın onu götürmek istediği yere kadar gitmesini istiyorum. Ben istiyorum ...

Tam dilimi onun dilinin etrafında döndürmek üzereyken Hudson aniden geri çekilince hayal kırıklığıyla göğsüm çöküyor.

"Kahretsin," diye iç geçiriyor, kelime kendini suçluyor.

Gözlerindeki pişmanlığı okuyabiliyorum ve bu beni baştan aşağı üşütüyor, buzun soğuğu tekrar içeri girip üzerime yapışıyor.

Aramızda mesafe yaratmak için gözlerimi patenlerime indirip kendimi geri çekiyorum. Hudson'ın açıkça istediği mesafe.

"Bunu yapmamalıydım," diyor. Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu anlamak zor.

Gözlerimi tekrar ona kaldırıyorum. "Sana söyledim." "Sanırım ikimiz de... kendimizi kaptırdık."

Dudaklarım aşağı doğru seğiriyor. Taşındı. Elbette.

Hudson'ın hokey sezonu yaklaşıyor. Brumehill'deki ilk sezonu. Benim de Jeremy ile büyük yarışım yaklaşıyor. İkimizin de gerçek bir ilişkiye atlamaması için iki iyi neden sanırım.

Ama Hudson Voss'un beni gerçekten öpmesinin nasıl bir his olduğunu az önce tattım. Bu, kendime yapmamam gerektiğini söylemek için ne kadar neden olursa olsun, tekrar hissetmek istediğim bir şey.

Hudson ve ben pistten ayrıldıktan sonra, eve döndüğümde, o gece yatakta uzanırken, elim şortumun içine girdiğinde düşündüğüm şey tam olarak o öpücüğü tekrar hissetmek.

F ya da bininci kez, dudaklarım Summer'ın tadının anısıyla karıncalanıyor ve o pistte yalnız olduğumuz zamana geri dönüyorum, o zaman ...

Bir anda kendime geliyorum ve New Hampshire'in oyuncularından birinin pakı Rhys'ten çaldığını ve bana doğru kaydığını fark ediyorum, gözleri bir avcı gibi bana kilitlenmiş, pakı yanımdan geçirip gol atmak için mükemmel anı bekliyor.

Omuzları seğiriyor ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum, pakı nereye fırlatacağını tahmin etmek için yılların deneyiminden yararlanıyorum.

Ama beni kandırıyor. Tek bir yöne doğru çok fazla hamle yaptığımda, pakı havaya gönderiyor ve sol omzumun üstündeki boşluğa sığdırıyor. Arka Ayı olarak ilk golümü böyle yedim.

"Kahretsin!" Maskemin arkasından küfrediyorum.

Hâlâ 2-1 öndeyiz ve üçüncü periyodun sonlarındayız. Hala zafere sıkı sıkıya sarılmış durumdayız. Ve tabii ki New Hampshire bu golün devamını getiremiyor ve maç sonu zili deplasman stadyumunda çaldığında bir galibiyet daha alıyoruz.

Ama o pakın beni geçmesine asla izin vermemeliydim.

Sağlam bir taktikti ama daha iyilerini engelledim. O golün bana atılmasının tek bir sebebi var. Aklım olması gereken yerde değildi.

Maça odaklanmıyordum. Summer'ı öpmeyi düşünüyordum. İşte tam da bu yüzden hiç olmamalıydı.

Summer'la öpüşmelerimizin hepsi sahteyken, onları bölümlere ayırmak kolaydı. Başka bir şeye odaklanmam gerektiğinde onları zihnimin arkasına kilitlemek ve sadece istediğimde o anılara ulaşmak.

Ama gerçek bir öpücük? Onu hiçbir zihinsel parmaklığın ardında tutamıyorum. Zihnimde özgürce dolaşıyor, mümkün olan en kötü anlarda bile kendi isteğine göre dikkatimi çekiyor. Buzun üzerindeyken, dünyada başka hiçbir şeyin önemli olmaması gerekirken bile.

Bu yüzden Summer ve benim yaptığımız şey sahte kalmalı.

Arka tarafta üstümüzü değiştirirken herkes yeni bir galibiyetten dolayı mutluydu. Hatta çocuklar bana harika bir maç çıkardığımı söylüyorlar. Ben sadece başımı sallayabiliyorum. Babamın gol yediğim için beni azarlayan sesini şimdiden duyabiliyorum. Bunu yapmak için araması an meselesi.

"Hadi ama kardeşim. Sakın bana o kurtarışı kaçırdığın için üzüldüğünü söyleme," diyor Tuck, ben duştan çıkarken, yüzümde asık bir ifadeyle.

"Kitaptaki en basit sahtekârlıktı," diye homurdanıyorum, sırtımda kendime karşı bir öfke hissediyorum. "Böyle bir şeye asla izin vermemeliydim."

"İyi şuttu Hudson," diyor Lane bir çift koşucuya adım atarken. "Böyle bir şut kaleciyi on defadan dokuzunda geçer, kalede ne kadar iyi olursa olsun."

Evet, ama o 10 kişiden biri olmam lazım. Yoksa patenlerimi hemen asabilirim.

Otobüste yerime oturduğumda etrafımdaki konuşmaları bastırmak için AirPods'umu takıyorum. Gözlerimin kamaşmasına izin veriyorum

Başımı cama yasladığımda, bulanık manzara otobüsün dışında yanımdan hızla geçiyor. Hafızam, geldiğini görmem gereken o sahtekârlığı tekrarlamayı bırakmıyor. Zihnim olması gereken yerde olsaydı, geldiğini göreceğim sahte çıkış.

Belki de Summer'dan biraz uzaklaşmalıyım. Tabii ki bu sahte ilişkide üzerime düşeni yapacağım, çünkü Salsa'nın kalacak bir yere ihtiyacı var. Ama ona açıldığım gibi açılmayı bırakmalıyım.

Artık onunla paylaşmak için bir şeyler pişirmek yok. Geçmişlerimiz hakkında konuşmak yok. Artık kitap önerileri yok. Formamla çekilmiş videoları yok artık.

Ticari bir işlem gibi davranın. Kibar olun ama mesafeyi de koruyun.

Bu düşünce neden göğsümde kırıklar varmış gibi hissetmeme neden oluyor?

Yine de böyle olmak zorunda. Aksi takdirde, çok geçmeden başım gerçekten belaya girecek.

"H Son zamanlarda ağzını bıçak açmıyor," diyor Olivia, Salsa ile ziyaretinden ayrıldıktan sonra Hudson hakkında konuşurken.

"Ve bu Hudson için alışılmadık bir şey mi?"

Olivia sırtıyor. "Senin yanıdayken öyle."

Oda arkadaşımın sözlerindeki gerçek, göğsümün arkasında hüznün patlamasına neden oluyor. Geçen hafta pistte öpüştüğümüzden beri Hudson onunla ilk tanıştığım zamanlardaki gibi suskun. O zamandan beri bu konudan hiç bahsetmedik ama Hudson'ın ruh halindeki ani soğukluk ve konuşmasındaki sertlik olayla ilgili hislerini açıkça ortaya koyuyor.

Sadece tekrarlanmasını istememekle kalmıyor, aynı zamanda bunun ilk etapta gerçekleşmiş olmasından dolayı pişmanlık duyuyor.

Olivia'nın bacaklarını her zamanki koltuğumun minderinden uzaklaştırıp kendimi yere bırakıyorum. "Hudson ve ben öpüştük," diye itiraf ediyorum sonunda. "Gerçekten."

Bir anda kanepenin kendi tarafında dik bir pozisyona geçti. "Ne zaman? Şimdi mi?"

"Geçen hafta," diye iç geçirdim.

En yakın arkadaşımın bana öfkeyle baktığını anlamak için sağıma bakmama bile gerek yok. "Ve ben bunu daha yeni mi duyuyorum?"

"Biliyorum," diye inledim özür dileyerek. "Sadece..." Hiçbir kelime bulamadığım boşluğu doldurmak için başımı sallayarak denemeye devam ediyorum.

"Dur tahmin edeyim. Öpüştüğümüzden beri..."

Düşüncesini ben tamamlıyorum. "Ağzı sıkı," diye kendi sözlerini tekrarlıyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Olivia sadece "Vay canına" der. "Vay canına mı?" Kaşlarımı ona doğru kaldırarak yankıladım. "Senden gerçekten hoşlanıyor."

Şüphe içinde iç dudağımı çiğniyorum. "Normalde bir erkek bir kızdan hoşlandığında ve sonra öpüştüklerinde, bunun tekrar olmasını ister. Birdenbire buzdan bir heykel kadar soğuk olmaz."

"Tabii," diye karşı çıkıyor Olivia, "kızdan ne kadar hoşlandığından korkmuyorsa."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok melodramatik."

"Ve sen ondan hoşlanıyorsun," diye alay ediyor, bana doğru eğilip işaret parmağını yanlarıma sokuyor. "İtiraf et. İtiraf et. İtiraf et."

Onun çocuksu parmak darbelerini savuşturmaya çalışıyorum ama savunmamı aşmaya devam ediyor. "İyi!" kelimesi, onun dürtüklemelerinin yol açtığı kahkaha nöbetleri arasında nihayet ağzımdan çıkıyor. "Tabii ki ondan hoşlanıyorum! Nasıl hoşlanmayayım? Ona uzaktan bakan hiç kimse bunu anlayamayacak olsa da seksi, komik ve tatlı biri. Evinde hayvan beslemesine bile izin verilmediği halde bir kediye sokaklardaki hayatından kurtardı ve sonra da bir evi olsun diye saçma sapan sahte bir ilişkiyi kabul etti! Bahsettiğim her kitabı okumak istiyor, beni çalarken dinlemekten bahsederken kendi yeteneğime inanmamı sağlıyor ve bizi birlikte gördüğünde boktan eski sevgilimin güvensizlikten kudurmasına neden oluyor. Ondan nasıl hoşlanmam!"

Tüm bu kelimeleri söyledikten sonra içimden binlerce kiloluk bir iç çekiş geçiyor. Olivia'nın alnında

Alnını her zamankinden daha yukarı kaldırarak benden bu kadar dürüst olmamı beklemediğini söyledi.

"Ama," diyorum, kelimeye oda arkadaşımından çok kendime yönelik bir vurgu ekleyerek, "o ilişki tipi değil."

"Bunu o mu söyledi?" Olivia başını eğerek araştırır gibi bir hareketle sorar.

"Buna ihtiyacı yok. O ... Hudson. Hayatında sadece hokeye yer var." Bu sözler karşısında gözlerimi deviriyorum, Hudson'ın tam olarak böyle hissettiğini biliyorum. Onun hakkında yaptığı birkaç yoruma bakılırsa, bu muhtemelen babasının küçük yaştan beri kafasına kazıdığı bir şey.

"Ya sana yer açsaydı? Eğer istediğinin bu olduğunu bilseydi?"

Karnım belirsizlikle eğiliyor.

Ya ona istediğimin bu olduğunu söylesem bile yapmazsa?

Düşünmeye değmez. Bu duyguları bir kenara itmeliyim. Sahte bir ilişki yeterince kötü, bunu gerçek duygularla karmaşıktırmak daha da kötü.

Bu dönemi daha fazla drama ya da kalp kırıklığı yaşamadan atlatmam gerekiyor ve umarım Sean'ın hayatına devam etmesi için yeterli zaman olur, böylece yeni yıla tamamen temiz bir sayfa açarak başlayabilirim.

Keskin, ekşi bir nota çalışma odasında çınlıyor ve beni irkiltiyor. Suçlu mu? Kendim.

Jeremy'nin de yüzünü buruşturması, piyano tuşlarına kendi notasını vurmasına neden oluyor. Çatışan uyumsuzluğun ardından odayı sessizlik doldurur.

Jeremy birkaç dakika sonra, "Belki de bugünlük bu kadar yeter," diye söze giriyor.

Mağlup bir iç çekişle göğsüm sıkışıyor. "Muhtemelen iyi bir fikir."

Hiç bu kadar kötü bir antrenman yapmamıştım. Hayatımın en büyük yarışmasının bir yarı kamyon gibi üzerime doğru geldiğini hissettiğim için mi bilmiyorum ama bugün çalmamla ilgili hiçbir şey doğru gelmedi.

Parmaklarım o kadar çevik değildi, zamanlamam tamamen yanlıştı ve notaları yanlış çalmadığım zamanlarda bile enstrümanımdan gelen müziğin hiçbirisi doğru gelmiyordu.

Büyük gün yaklaştıkça kendime daha fazla güvenmem, kendimi daha hazır hissetmem gerekiyormuş gibi geliyor. Bunun tam tersinin olması beni endişelendiriyor ve bu da muhtemelen çalgıma hiç iyi gelmiyor.

Son iki haftadır hissettiklerim yanlıştı. Hudson hala bana soğuk davranıyor, benimle neredeyse hiç göz teması kurmuyor. Tam da hayatımın en önemli performansı yaklaşmışken müziğime olan güvenimi kaybediyorum. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, matematik mezuniyet şartımı yerine getirmek için aldığım İstatistik dersi aniden tamamen anlaşılabilir hale gelmeye karar verdi. Ödevlerdeki problem setlerini bir kenara bırakın, geçen hafta boyunca anlatılanlar Mandarin Çincesi bile olabilir.

Her şey olabilecek en kötü zamanda ters gidiyor.

En azından Sean bir süredir bana mesaj atmıyor. Şu anda her şeyin üstüne bir de eski sevgilime katlanmak zorunda kalsaydım ne yapardım bilmiyorum. Zaten kendimi son ayakları üzerinde sallanan harap bir yapı gibi hissediyorum; Sean şu anda istenmeyen varlığını bu karışımın içine atmaya karar verseydi, sanırım yıkılırdım.

Ayrılırken Jeremy ikimize de iyimserlik aşıyor ve bir sonraki provanın daha iyi geçeceğinden emin olduğunu söylüyor. Bu tahminin yanlış çıkması için ne kadar kötü olması gerektiğini düşündükçe ürperiyorum.

Kendimi dinliyorum! Kötümser olmaya başladım! Bu ben değilim. Ama her zaman elimin altında olan o pozitiflik rezervuarına bir türlü ulaşamıyorum.

Hudson'la buzda oynadığımız o geceyi düşünüyorum, gözlerimin içine bakıp yeteneğime inandığını söylediğinde, sözleri o kadar saf bir dürüstlikle doluydu ki şüphelerim buharlaştı.

Bana tekrar öyle bakabilseydi, benimle öyle konuşabilseydi.

...

Ama yapmayacak.

Kendime karşı bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Yapmamalıydım

Kendime güvenmek için bir adamın sözlerine ihtiyacım var. Kendi başarılarımın özgüvenimi artırmasına izin vermeliyim.

Ama size inanılmasını istemek çok mu kötü? Yanınızda, size olan güveni asla sarsılmayacak, kendi özgüveniniz sarsıldığında boşluğu dolduracak birinin olduğunu bilmek?

Olivia Siyaset Bilimi dersi için bir çalışma seansında, bu yüzden eve geldiğimde ev boştu. Tabii ki odamdaki Salsa dışında.

Yatağıma uzanıp endişe dolu uzun bir iç çektüğimde, kedi yatağıma atlıyor ve başını göğsüme koyuyor.

Elimi ceketinde gezdiriyorum. "Baban son zamanlarda beni üzüyor, kızım," diye itiraf ediyorum.

Bana bakıyor ve kısık bir mırıltı çıkarıyor.

"Teşekkürler kızım," diyorum, az önce çok bilge ve destekleyici bir şey söylediğini hayal ederek. "Haklısın. Eminim her şey yoluna girecek."

"D o sen düşünmek o Hudson bulma dışarıunun en sinir bozucu oda arkadaşının öldürülmesi iyi olurdu.

doğum günü hediyesi?" Olivia soruyor, tiz neşesi sıkıntısını örten ince bir maske.

Gülüyorum. "Seni şimdiden cinayete mi sürüklüyor?"

Olivia geriye, atıştırmalıkların yanında duran Tuck'a doğru bakıyor. Olivia'nın ona baktığını fark edince kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor ve en iyi arkadaşımın başını bana doğru çevirmesine neden oluyor.

Cevabı basit. "Evet."

Gözlerimi deviriyorum. Olivia ve Tuck en azından karnımda çalkalanan endişeden biraz olsun uzaklaşmamı sağlıyor.

Bugün Hudson'ın doğum günü ve ona sürpriz bir parti veriyorum.

Birkaç gün önce Hudson doğum gününün yaklaştığından üstünkörü bir şekilde bahsetti. Ona planlarının ne olduğunu sorduğumda cevabı tahmin edilebilirdi: "Hiçbir şey" ve ardından umursamaz bir omuz silkme.

Hudson bana karşı hâlâ mesafeli ama doğum gününde hiçbir şey yapmaması düşüncesine katlanamazdım. Hudson ne derse desin, biliyorum ki anti-sosyal

Dünyaya gösterdiği huysuz yüz ifadesi gerçekte olduğu kişi değildir. Hiç kimse doğum gününün kabul edilmeden geçip gitmesini istemez.

Ayrıca, hala sahte bir ilişkimiz var ve bunun için görünüşü korumamız gerekiyor. Summer Andrews'un herhangi bir erkek arkadaşının doğum gününün ben büyük bir prodüksiyon yapmadan gelip geçmesine imkan yok. Hudson paçayı kurtaramayacak.

Yine de gerginim. Ya kapıdan içeri girdiğinde evini onun için toplanmış insanlarla dolu bulduğunda mutlu olmazsa?

Sonra oturma odası ile mutfak arasındaki küçük yemek alanındaki hediyelerle kaplı masaya bakıyorum.

Birkaç gün önce Hudson'ın takım arkadaşlarına ona sürpriz bir parti düzenlemek istediğimi söylediğimde, onun için bir şey almalarını bile önermedim ama yine de hepsi aldı. Düşük çabalı hediye kartlarına da benzemiyorlar. Tüm takım arkadaşları ona gerçek hediyeler almak için gerçekten kafa yormuşlar.

Hudson'ın hayatında iyi insanlar var. Onların içeri girmesine izin vermeyi hak ediyor. Kalbinin etrafına ördüğü duvarlardan bazılarını yıkmasına izin vermeyi hak ediyor. Bunu yapması için sahte kız arkadaşının küçük bir dürtmesi gerekiyorsa, çizgiyi aşmayı ve onun kızgınlığına maruz kalmayı memnuniyetle göze alırım.

Dört oda arkadaşının yanı sıra hokey takımındaki diğer çocukların çoğu, Olivia ve Lane'in kız kardeşi Maddie de burada. Takımdaki diğer çocuklardan bazıları kız arkadaşlarını ya da birlikte takıldıkları kızları getirdiler. Hudson'ın oda arkadaşlarına takımdaki diğer çocuklara partiye daha fazla katılım göstereceğimizi duyurmalarını söyledim. Hudson'ın kaç kişinin onun için gelmeye istekli olduğunu görmesini istiyorum.

Dışarıda bir arabanın kapısının çarptığını duyduğumda göğsümün arkasındaki gerginlikle heyecan birbirine karışıyor. Dışarı bakıyorum

Hudson'ın içeriyi göremeyeceğinden emin olmak için ön pencerenin üzerine çektiğimiz panjurlar, onun olduğunu görüyorum.

Arkamı dönüyorum ve başımı sallayarak bekleyen konuklara saklanmalarını işaret ediyorum. Herkes arkasına saklanacak bir şeyler bulmak için çabalıyor; kanepe, mutfak tezgahı ya da mutfağın ortasındaki ada gibi.

Rhys'in yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle Maddie'yi elinden tutup saklanması için bir dolaba çektiğini fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Tam kapı kapanırken yanaklarındaki gül rengini fark ediyorum. Kanepenin arkasında garip bir şekilde toplanmış hokey oyuncularına katılıyorum.

Kapı açıldı. Hudson'ın anahtarlarını ön kapının yanındaki kaseye bırakırken çıkardığı sesi duyuyorum.

Sonra hepimiz dışarı fırlıyoruz. Tezgahların arkasından, mutfak adalarından, kanepelerden ve dolap kapaklarından herkes Hudson'ı selamlamak için fırlıyor ve "İyi ki doğdun!" diye bağırıyor.

Bir anda oturma odam loş ve boş bir halden, evdeki her nesnenin arkasından fırlayan ve avazları çıktığı kadar bağırarak iki düzine bedene dönüşüyor. Eğer bu olmasaydı Elit kardiyovasküler kondisyonum olsaydı, muhtemelen kalbimi tutup yere düşerdim.

"Bu da ne..." diye sorarken gözlerim sorumlu olduğunu bildiğim kıza kilitleniyor.

Beynim az önce evi dolduran kelimeleri özümseyecek kadar şoktan ancak şimdi kurtuldu: Doğum günün kutlu olsun.

Summer kanepenin arkasında duruyor, devasa takım arkadaşları arasında küçük ve komik bir şekilde sevimli görünüyor. Gülümseyerek beni izliyor ama gözlerindeki endişeyi kaçırmak mümkün değil. Güzel olduğunu düşündüğü ama beklenmedik olduğunu bildiği bir şeyi yapmak için riske giren ve bunun nasıl karşılanacağından emin olmayan birinin bakışı bu.

Son iki haftadır ona karşı nasıl bir pislik olduğumu bir tsunami gibi hissediyorum. Kendimi geri çektim, onunla neredeyse hiç konuşmadım. Öyle bir pislik oldum ki, bu partiyi benim için düzenlemiş olmasından hoşlanmayacağımdan korkuyor.

Şimdi bu endişeleri aklımdan silmem gerekiyor.

Oturma odasını adımlayarak geçip kanepenin etrafından dolaniyorum. Summer'a yaklaşıp elimi ensesine koyuyorum ve bir öpücükle ona ne kadar minnettar olduğumu söylüyorum.

Dudaklarım onunkilere değerken tüm vücudum şarkı söylüyor. Sanki son iki haftadır siyah beyaz görüyordum, ama aniden dünya yeniden renklendi.

Dudaklarını tatmak için başımı ilk eğdiğimde, bunun bir gagalamadan biraz daha fazlası olmasını planlamıştım. Ama şimdi onun tadında, kokusunda, yumuşaklığında yüzdüğüm için daha derine inmek zorundayım. Dudaklarımın kadifemsi yumuşaklığında kendimi kaybederek ağzımı eğiyorum. Summer da beni öpüyor, benim coşkuma karşılık veriyor ve kendimi ondan uzak tuttuğum için ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Neredeyse nerede olduğumu unutuyordum; ta ki Tuck kulağımın hemen dibinde keskin ve sivri bir öksürükle beni gerçekliğe geri çekene kadar.

"Kız arkadaşının yüzünü yemeyi bitirdiğinde açman gereken hediyeler var."

Geri çekilip gözlerimi açtığımda Summer'ın şişmiş ağzına kilitleniyorum. Bakışlarımı hızla hediyelerle dolu masaya kaydırıyorum, çünkü Summer'ın dudaklarına bir saniye daha bakarsam, doğum günü partimin ortasında ereksiyon halinde olacağım.

Kolumu Summer'a dolayarak yemek masasına doğru yürüyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum. "Kahretsin, çocuklar. Bana bir şey almak zorunda değildiniz."

"Belki de değil," diyor Rhys, "ama artık doğum günlerimiz geldiğinde bize bir şeyler almak zorundasın." Bir de göz kırpmıyor.

Herkes gülüyor, ben de katılıyorum.

"Önce benimki, önce benimki!" Tuck cıvıldıyor.

Şaşırtıcı derecede iyi paketlenmiş hediyesini bana doğru iterken gözlerimi deviriyorum. Kâğıdı yırtıp attığımda, elimdekini görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Vay anasını, Tuck! Bu sana kaç patladı?" Bana bozulmamış kalitede eski bir Toronto Maple Leafs ceketini aldı.

Tuck yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sırtımı sıvazlıyor. "Bırak da dolar rakamını babamın kredi kartı şirketi düşünsün, kardeşim" diyor.

Lane bana çok güzel bir boyun yastığı aldı ve sezon başladığında uzun otobüs yolculuklarında dirseklerimize kadar battığımızda tıpkı onun gibi ona küfredeceğimi söyledi. Sebastian bana bir süre önce bahsettiği yazar Jorge Luis Borges'in kısa öykülerinden oluşan bir kitap aldı. Yaz beni hiç olmadığım kadar okumaya yönelttiğine göre, kitabı açmak için heyecanlanıyorum. Rhys bana masa sandalyem için ısıtılmalı bir masaj yastığı aldı. Paketi açtıktan sonra, "Sezonun ortasında vücudun ağrıyana kadar bekle ama yine de bir makale yazmak için masanda dik oturmak zorundasın," dedi. "O zaman bana teşekkür edeceksin."

Sonra Summer bana hediyesini uzattı. Paketi açtığımda, kalbim kendi ayaklarının üzerinde duramıyormuş gibi hissediyorum. Kalplerin ayakları olmaması gerekir, ama bu kız benimkinin bir çift büyümesini ve onların üzerinde tökezlemesini sağladı.

"Vay anasını," diye hayret ediyorum Salsa ile oynarken resmedilmiş suluboya tabloya.

"Beğendin mi?" Summer hevesle yanıma yaklaşarak soruyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bayıldım!"

Summer boğazından mutlu bir ses çıkararak yanımda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Kollarını pazuma doluyor. "İnternette bir sanatçıya yaptırдыm. İkizinin birlikte oynarken çektiğim gerçek bir fotoğrafını kullandım."

Daha önce Summer'a eşeklik ettiğimin farkına varmam beni bir tsunami gibi vurmuştu. Bu sefer, uzaydan dünyaya fırlayan bir meteor gibi çarptı. Ben ona soğuk davranırken ve bir pislik gibi davranırken, o benim ve kedimin güzel, orijinal sanat eserlerini sipariş ediyordu.

"Bunu duvarıma asmak için sabırsızlanıyorum," diyorum.

"Oraya bir şeyler koymanın zamanı gelmişti. Lanet bir hapisane hücreesine benziyor," diye mırıldanıyor Tuck. Bu yorumuna bir orta parmakla karşılık vermek isterdim ama Summer'ın güzel kahverengi ahşap çerçeveye koyduğu resme hayranlıkla bakmakla meşgulüm.

Parti oturma odasına dağılır. İçecekler hazırdır ve insanların atıştırması için et ve peynir çeşitleri vardır, insanların kendilerine yardım ettiği dev bir pastadan bahsetmiyorum bile.

Ondan uzak duruyorum. Normal sezon yaklaşıyor ve diyetim konusunda daha dikkatli olmam gerekiyor, ancak yazın kendime kocaman bir dilim ayırmama izin vermeyeceğini söylemeye gerek yok.

Gelen herkese teşekkür etmek için etrafı dolaştıktan sonra -bir partide etrafı dolaşmak benim için bir ilk olmalı- Summer'ı buluyorum. Çoğunlukla tahrip olmuş pastanın yanında kendimize biraz yer bulduk.

"Her şey için teşekkürler Summer," diyorum. Kelimelere kalbimi koyuyorum, çünkü onları kastediyorum.

Gülümsüyor, tatlı bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor. "Önemli bir şey değil."

"Saçmalık. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey. Hem de iki hafta boyunca sana tam bir pislik gibi davrandıktan sonra."

Bu beni güldürüyor ama aynı zamanda başını sallıyor. "Sen bir pislik değildin."

"Yine saçmalık." Bu kadar kolay paçayı kurtarmak istemiyorum.

"Kendi alanına ihtiyacın vardı. Anlıyorum."

Bu kız onu öptükten sonra suratsız bir huysuz olmama katlanıyor, bana sürpriz bir doğum günü partisi planlıyor ve sonra söz konusu suratsız huysuz dönem hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şey boşluktu. Kendimi Summer'a aşık olmaktan alıkoymak için, ki kendimi tehlikeli bir risk altında hissediyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse? Hâlâ risk altında hissediyorum. Sanki parmak uçlarımla bir uçuşumun kenarında asılı duruyormuşum, ayaklarım Yaz Duyguları Kanyonu'nun uçsuz bucaksız genişliğinde sallanıyormuş, parmaklarımla bir kayması ya da kaymasıyla içine düşecekmişim gibi hissediyorum.

Ama Summer'a benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak bir daha yapmayacağım bir şey.

Duygularımı sorumlu bir yetişkin gibi uzak tutabilirim. Sırf kendimi kontrol etmek için sevdiğim ve değer verdiğim birini kendimden uzaklaştırmama gerek yok.

Maddie'yle konuşan Rhys'e bir bakış atıyorum. Ona baktığında gözlerindeki özlem kıvılcımını fark etmemek zor ama yine de ona iyi bir arkadaş gibi davranıyor. Lane ile olan arkadaşlığı sayesinde duygularını dizginleyebiliyor.

Yapmam gereken şey bu. Summer'a iyi bir arkadaş gibi davranmalıyım. Kendi duygularımı dizginlemeliyim çünkü bir gerçek hala değişmedi: Aklımın, bedenimin ve kalbimin her zerresinin hokeye odaklanmasına ihtiyacım var ve gerçek bir ilişkinin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Sohbete dalıp hayatlarımızın son iki haftasını konuşurken, bunu ne kadar özlediğime inanamıyorum. Sadece onunla konuşmayı.

İkimiz için de işler çok yoğun. Bu Cuma günü hokey sezonunun açılış maçını oynayacağız ve deplasman maçı için New York'a gideceğiz. Cumartesi günü Summer için daha da büyük bir gün - nihayet New York'ta kışını yırtarak prova yaptığı Mozart yarışmasının günü.

Son zamanlarda başının belası olan bir İstatistik dersinden bahsediyor ve ben de canlanıyorum.

"İstatistik mi? Boston'da o dersi almıştım. Çok başarılıydım. İstersen sana özel ders verebilirim?"

Heyecanla nefesini tutuyor. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımla kıvrıldığını hissederek başımı sallıyorum. Dünyada Summer'ı heyecanlandırmak kadar güzel bir duygu yok. "Perşembe günü sana uğrarım."

Sonra kalbimi yerinden hoplatan üç kelime söylüyor. "Bu bir randevu."

A çakan şimşek evdeki tüm pencereleri bembeyaz yapar ve bir saniye sonra korkunç bir gök gürültüsü duvarları titretir.

İstatistik dersine çalışmasına yardım ettiğim Summer'ın evinin çatısına vuran yağmur damlalarını duyabileceğimiz kadar şiddetli yağıyordu zaten, ama gökyüzü yarılmış olmalı, çünkü şimdi o kadar sert ve hızlı yağıyor ki daha çok makineli tüfek sesi gibi geliyor.

Sandalyeden kalkıyorum ve dışarı bakmak için en yakın pencereye doğru yürüyorum. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki pencere camlarına çarpıyor. Yağmurla kaplanmış pencereden her şey bulanık görünüyor, düşük çözünürlüklü bir resim gibi, ama büyük bir ağaç dalının plastik bir torba gibi havada süzüldüğünü görebiliyorum.

Summer bir nefes verdi. Dönüp telefonuna baktığını görüyorum. "Olivia, Cranberry Caddesi'ni kapatan bir ağacın devrildiğini söylüyor," diyor. Olivia da bir arkadaşının evinde onun dersine çalışıyormuş. Sonra Summer daha yüksek sesle nefes alıyor. "Ve az önce Mariah'nın evinin önündeki kavşakta bir araba kazası olduğunu söylüyor."

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, eve gitmeyi düşünüyorum.

Summer aklımı okumuş olmalı. "Burada kalmalısın."

Hâlâ ona arkamı dönmüş, pencereden dışarı bakıyor olmam iyi bir şey, çünkü Summer'da bir gece kalma düşüncesi bile aletimi fermuarımın arkasında kıpırdatıyor.

Summer'ın yatak odasının görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Summer'ın yatağının görüntüsü. Ama zihnimdeki resim, Salsa'yı orada her ziyaret ettiğimde olduğu gibi üzerine katlanmış bir battaniye ile düzgünce yapılmış bir resim değil. Bu kez çarşafklar karmakarışık, çünkü içlerine dolanmışız, yumuşak, soluk mavi pamuğa sarılmış kollar ve bacaklardan oluşan bir yığın ve ben ...

"Bütün gece böyle olacak." Summer'ın sesi beni fanteziden çekip çıkarıyor. Bu iyi bir şey, çünkü aşağıya baktığımda sikimin kot pantolonumun üzerinde zonklayan bir hat olduğunu görüyorum.

"Eve bununla gitmene izin verirsem nasıl bir kız arkadaş olurum?" Summer devam ediyor, sesinde iyi niyetli bir dürtme var. "İnsanlar şüphelenirdi."

Tam bu sırada, uzaktan gelen patinaj sesleri eşliğinde üç yüksek sesli araba kornası havaya yükselir. Dışarısı kötü, tamam.

"Haklısın," diyorum Summer'ın yanındaki koltuğuma oturarak. "Bu kıyafetle dışarı çıkmamalıyım."

Summer hâlâ telefonunu okuyor. "Olivia da bu gece Mariah'larda kalıyor."

Göbeğim geriliyor. Summer'ın yanında oturmak, sadece ikimiz, bütün gece gergindim. Bakışlarımın onda oyalanmasına izin veriyor, kokusunu içime çekiyor, vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyordum. Ama Olivia'nın her an ön kapıdan içeri girebileceğini bilmek düşüncelerimin kontrolden çıkmasını engelledi.

Şimdi mi? Bütün gece burada yalnız olacağımızı bilerek mi? Aklımdan geçmemesi gereken düşünceler geçiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp bu masanın altında Summer'ı yemek gibi.

Dudaklarım onun ağzının tadını hatırladıkça karıncalanıyor. Onun kaygan uyarılmasının tadı nasıl olurdu? Muhtemelen hayatımın geri kalanında anılarıyla mastürbasyon yapacağım kadar güzel.

Düşüncesi bile taşaklarımı ağrıtıyor. Onu kovalıyorum, ama geri gelmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

Herkülvari bir çabayla dikkatimi tekrar Summer'a yardım ettiğim İstatistik materyaline odaklamayı başarıyorum. İyi bir seans geçirdik ve çok ilerleme kaydetti. Sevimli yüzü, özellikle zor bir kavramı anlamaya çalışırken zihinsel çabayla her buruştuğunda, kalbim gururla çarpıyordu. Onun kararlılığı çok seksi.

Zor bir alıştırma sorusunu doğru cevapladığını söylediğimde muzaffer bir şekilde masanın yüzeyini tokatlıyor.

Ona bir gülümseme gönderiyorum. "Bir gece için yeterli istatistik var mı?" Ondan ağır bir nefes geliyor. "Bir ömür boyu."

Gerinmek için ayağa kalktım. "Bu dersi A ile bitireceksin, kaleci maskem üzerine bahse girerim."

"Bu baskıya ihtiyacım yok Hudson," diyor, gerinirken bana katılıyor. "Dişlerini kaybetmenden ben sorumlu olmak istemiyorum."

Kıkırdıyorum ve ona bakıyorum - tam da yanlış zamanda, çünkü sırtını germek için geriye doğru eğiliyor ve gömleğinin yukarı kalkmasına neden oluyor, karnının altın rengini ve sevimli küçük göbek deliğini ortaya çıkarıyor.

Birdenbire mutfak dolaplarının tasarımıyla çok ama çok ilgilenmeye karar verdim.

Summer esnemesini bitirdiğinde bir inilti çıkardı. Bu ses şu anda aletimin ihtiyacı olan son şeydi. Kan akışımın çoğu bacaklarımın arasına çarpıyor ve ne zaman başım dönmeye başlayacak diye merak ediyorum.

"İstatistiklerin seni acıktırması mı gerekiyor?" Summer soruyor.

"Pizza sipariş etmek ister misin?" Şaka yapıyorum.

Summer gülüyor. "Senin dişlerini kaybetmenden ya da zavallı bir pizzacının erkenden mezara girmesinden sorumlu olmak istemem."

Elinde ne var diye bakmak için mutfağına gidiyorum. Buzdolabında kıyma. Dolapta domates konservesi. Bir soğan, bir yeşil biber, bazı basit baharatlar. "Spagettiye ne dersin?" Summer'a soruyorum, bir paket makarna görüyorum.

"Hiç sosumuz yok," diyor.

Ezilmiş domates ve küp küp doğranmış domates konservelerini ellerimin arasında hokkabazlık yaparak alıyorum. "Biraz yaparız."

"Ev yapımı makarna sosu, çok süslü."

Summer soğanı ve yeşil biberi doğrarken ben bifteği kızartıyorum. İkimiz de bu küçük alanı paylaşıyoruz, o kadar yakınız ki arada bir birlikte fırçalıyoruz ve sonra sessizce basit bir akşam yemeği hazırlayarak görevlerimizi yerine getiriyoruz... Kahretsin, güzel bir his. Gerçekten güzel.

Çok hoş.

Ne var biliyor musunuz? Bu düşüncenin canı cehenneme.

Kendime sürekli Summer'la vakit geçirmekten keyif almamam gerektiğini söylemekten yoruldum. Şu anda, bu duygunun tadını çıkarmama izin vereceğim. Onunla basit, basit... evcil bir şey yapıyor olmak ne kadar doğru bir his.

Summer'la tüm bunları yapmamızın nedenini düşünüyorum: eski sevgilisi Sean'ın yakasından düşmek. Onu kaybetmek için ne yaptığını merak etmeden duramıyorum. Bir erkeğin Summer gibi bir kızla ilişkisini mahvetmesi için ne kadar aptal olması gerekir? Eğer o benim olsaydı, gerçekten benim olsaydı, kesinlikle bunu riske atacak bir şey yapmazdım.

Onu aldattı mı? Düşüncesi bile o güzel çocuk yüzünü yeniden düzenlemek istememe neden oluyor.

Tüm malzemeler tencereye konduktan sonra spagettiye kaynatmadan önce bir süre kaynamaya bırakıyoruz. Summer üstünü değiştirmek için yukarı çıkıyor, ben de kanepeye oturuyorum ve onun dar kot pantolonunu uzun bacaklarından sıyırdığını hayal etmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Üzerinde bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişörtle geri geliyor. Giydiklerine bakarken yüz ifadem kararıyor. "Bu... büyük bir kapüşon," diyorum. Sesimdeki kıskanç tonu duyunca hayal kırıklığına uğradım ama elimde değil.

"Oh," diyor, giydiği şeye bilinçsizce bakarak. "Bu, şey... Sean'ındı."

Çenem sıkıca kenetlendi. Sikerim böyle işi.

"Çıkar şunu." Summer'ın güzel dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

"Onun hiçbir şeyini giymeni istemiyorum." Kelimelerin kulağa nasıl geldiğini fark edemededen ağzımdan çıktılar. Ayağa kalktım ve ön kapının yanındaki portmantoya doğru yürüdüm. Üstüme fermuarlı bir kapüşonlu giymiştim. Onu alıp Summer'a doğru yürüdüm ve ona uzattım. "Üşürsen bunu giy."

Gözlerinde okunamayan bir ifadeyle bana sessizce baktıktan bir süre sonra başını salladı. "Haklısın. Ona ait hiçbir şeyi hala yanımda bulundurmamalıyım. Geri vermeliyim."

"Hayır," diye karşı çıktım. "At onu."

Gülüyor, ortamı yumuşatıyor. Kapüşonunu çıkarıyor ve bir an için kalbim sıkışıyor, giysiyi başının üzerinden çektiğinde pürüzsüz, parlak tenini ve diri göğüslerini tamamen açıkta gördüğümü hayal ediyorum; ama tabii ki altında bir tişört var. Boktan eski sevgilisinin kapüşonlusunu kendiminkiyle değiştiriyorum ve kollarını kazağımın içine sokup fermuarını çektiğinde erkek egom uğulduyor.

"Buna gelince." Siyah kapüşonluyu gösterişli bir şekilde havaya kaldırıyorum, sonra mutfaktaki çöp kutusuna doğru yürüyüp onu derinlere itiyorum. Memnuniyetle ellerimin tozunu alıyorum.

"Hm," diye mırıldanıyor Summer, ellerini kapüşonumun kollarına sürtmek için kollarını çaprazlıyor. "Bu çok rahat."

Göğsümde parlak bir his atıyor. Summer benim kapüşonlumu giyerek rahat ediyor. Bahse girerim Sean'dan aldığı o kumaş parçasından çok daha rahattır. O şeyi ait olduğu yere ittiğim için mutluyum.

Makarnanın kaynaması uzun sürmez. Masaya oturup birlikte yiyoruz. Yemek yerken sohbetimiz durgunlaşıyor ama bu rahat bir durgunluk. Hoş bir sessizlik. Yemek

Summer ile böyle, yalnız, evinde rahat, rüzgar ve yağmur dışarıdan duvarlara ve çatıya vururken
... Hoşuma gitti.

Keşke böyle gecelerimiz daha çok olsa. Ama yapamayız. Geçirmemeliyiz. Ama keşke.

İşimiz bittikten sonra Summer tabağıma uzanmaya çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum. "Bırak bulaşıkları ben yıkayayım." Tabağını kaptığım gibi ayağa kalkıyorum ve o itiraz edemeden mutfak lavabosuna doğru yürüyorum.

"Yardım edeceğim," diyor, hemen arkamdan.

"Hayır," diye ısrar ediyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Gerçekten çok iyi bir düşünce. Lavabonun önünde dönüp ona bakıyorum. "Ben temizlenirken benim için oyna."

"Çalmak mı?"

"Kemanını."

Dudakları isteğim üzerine kıvrıldı. Eğer bir gülümsemeyi duyabilseydiniz, Summer Andrews'un sesinin de kemanının tellerinde hayat verdiği melodiler kadar güzel çıkacağını biliyorum.

Summer kanepede oturuyor ve ben bulaşıkları yıkarken basit, neşeli bir melodi çalıyor. İşte bu iyi hissettiriyor. Ben mutfakta temizlik yaparken Summer oturma odasında güzel müzik yapıyor.

Bu anın bitmesini istemiyorum. Yavaşça fırçalıyorum. Hatta her bir tabağı fazladan fırçalayıp durulayabilirim. Özellikle de tencereyi. Dibinde bir yerlerde küçük bir sos lekesinin saklanması çok kolay. Bir santimetrekareyi bile gözden kaçırmıyorum ve bitirdiğimde, bunlar hiç şüphesiz tüm Cedar Shade, Vermont'taki en temiz bulaşıklar oluyor.

"Bulaşık yıkarken hep böyle titiz misin?" Summer gözlerinde bilmiş bir bakışla bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "Titizimdir."

Kıkırdıyor. "Tavsiye ettiğim kitaplar bu kelime dağarcığıyla işe yarıyor olmalı."

Onun yanındaki kanepeye oturdum. Bana biraz daha yaklaşıyor, ama bu aramızdaki havayı yumuşatmaya yetiyor.

ısı ile çatırdıyor.

Ona yorgun olduğumu söylemeliyim. Yalan söyle ve yarın akşam deplasmanda oynayacağımız maçla başlayacak sezonda her zaman akşam sekizde uyumaya çalıştığımı söyle. O odasına gidecek ve ben de bacaklarımı kanepeye sarkıtarak yatacağım. Ben de öyle yapmalıyım.

Onun yerine önümüzde duran sehpanın üzerindeki kumandaya uzanıyorum. "Bir şeyler izlemek ister misin?"

"Tabii. Aslında hiç izlemediğim ne var biliyor musun?"

"Neyi?"

"Arkadaşlar."

"Ben de öyle."

Beni yanımdan dürterek dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. "Bu ne sürpriz," diye alay ediyor.

"Arkadaş bekaretimizi birlikte mi kaybedelim?" Ben soruyorum.

Summer kahkahayı patlatmadan önce sessizce iki kez göz kırpmıyor. Yanımda titrediğini hissedebiliyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. "Hadi yapalım şunu."

İlk bölüme odaklanmaya çalışıyorum ama bu çok zor, çünkü Summer'ı güldüren bir espri olduğunda, sadece büyüleyici sese odaklanmak için gözlerimi kapatmakla kalmıyorum, aynı zamanda kahkahasının sarsıntıları kanepedeki dolabını bana doğru hareket ettiriyor gibi görünüyor.

İlk bölüm bittiğinde ve ikinci bölümü oynatmak için tıkladığımda, daha da yaklaşıyor.

Kesinlikle kolumu omuzlarına dolayıp onu kendime doğru çekmemeliyim.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Burnumu onun parlak sarı saçlarından sadece santimetre uzağa götürmek ve şampuanının narenciye kokusunu içime çekmek için başımı eğmemeliydim.

Ben de öyle yapıyorum.

Kalçalarını eğiyor ve kıcının yumuşak yuvarlaklığının bana süründüğünü hissediyorum. Çenem sertleşiyor, dişlerim birbirine çarpıyor. Lanet olsun.

Kolumu kesinlikle daha aşıya indirmemeliyim, omuzları yerine beline dolamalıyım, onu daha da yakına çekmeli ve elimin tam kucağında durmasına izin vermeliyim, amına o kadar yakın ki başparmağımın klitorisinin etrafında daireler çizdiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Evet. Öyle yapıyorum.

Tamamen kaçırdığım bir şakaya tekrar gülüyor. Vücudunun bana karşı yumuşak titreşimi, onu sıkıca tutmanın ve boşalmasını sağlarken vücudunun titremesini hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Summer bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. Gözleri aniden benimkilere kilitlendiğinde, şu anda zihnimde canlanan görüntüler göz önüne alındığında bir utanç hissediyorum.

"Beğenmedin mi?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Hm?"

"Gösteri. Gülmüyorsun."

"Ah. Özür dilerim. Sanırım dikkatim dağıldı."

Dönerek bana doğru yaklaşıyor. Sol göğsünün yan tarafı göğüs kafesime değiyor ve sadece o küçük hayalet hissi bile ne kadar mükemmel yuvarlak, sıkı ve yumuşak olduğunu anlamam için fazlasıyla yeterli. Avucumun içine bir rüya gibi sığacağından hiç şüphem yok.

"Neye dikkatin dağıldı? Bu Cuma oynayacağın maç için mi endişeleniyorsun?"

Bana, aslında dikkatimi dağıtan şeyin ne olduğunu itiraf etmekten kaçmam için mükemmel bir fırsat verdi: o.

Ama ben kabul etmiyorum.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Ne o zaman?"

Nabzım hızlanıyor. "Düşünmemem gereken şeyler."

Dudakları birbirine yapışmış, gözleri benimkilere takılı. "Son zamanlarda ben de bunu yapıyorum. Olmamam gereken şeyler hakkında düşünüyorum."

Evin sıcaklığı yükseliyor. Boğazımda sıkı bir düğüm var. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

Boynuna. Bakışlarım Summer'ın altın benekli zümrüt gözlerinden dudaklarına kayıyor. Çok pembe, yumuşak ve mükemmel pürüzsüzlükte.

Sikime sarılınca nasıl hissedeceklerdi?

Konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmalıyım. Bunun yerine, "Ne tür şeyler?" diye soruyorum.

Kalçaları sıkışıyor. "Söylememeliydim."

"Eğer yaparsan sana ne düşündüğümü söyleyeceğim." Sesim alçak, hışırtılı bir fısıltı.

"Seni. Seni düşünüyorum." İtirafı kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Rol yapmaktan yorulduğumu düşünüyorum."

Summer burnundan bir nefes çeker, yüzünde kederli bir ifade belirir. "Bıktın mı... rol yapmaktan? Birlikte olmaktan?"

Başımı sallıyorum. "Seni hayatımdaki hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyormuşum gibi davranmaktan bıktım."

İşte gidiyor, kendime hakim olduğum son ip de kopup gidiyor. Summer'ın dudakları titreyerek açıldığında, ağzımı onunkine çarpıyorum ve ilk kez hiçbir şey saklamadan onu öpüyorum.

Hudson'ın öpücüğü çiğ, sınırsız ve ezici. Parmakları önce yumuşak bir şekilde saçlarımı okşuyor ama sonra sıkıca kavıyor ve başımı geriye çekerek Öpücüğünü daha da derinleştirdi.

Sanki susuzluktan ölüyormuş ve içebileceği tek şey benmişim gibi beni öpüyor.

"Bu," demeyi başarıyor dudaklarımız birbirine dolanırken, "seni hep böyle öpmek istemiştim. Her lanet gün."

Ben de onu öperken sözleri nefessiz ve çaresiz. Hudson, dili dudaklarımın arasından geçip benimkinin etrafında kıvrıldığında sözlerine karşılık verme şansımı ortadan kaldırıyor. Dilini ağzımın derinliklerine çekiyorum ve emiyorum. Hırlıyor, bana o kadar yakın ki göğsünden gelen titreşimi hissedebiliyorum.

Bu his meme uçlarımın ne kadar gergin ve sıkı olduğunu fark etmemi sağlıyor, o kadar sıkı ki ağrıyorlar. Kendimi vücudunun sertliğine doğru bastırıyorum, onu daha fazla hissetmek için can atıyorum.

Hudson'ın eli uyluğumun iç kısmına düşüyor, hassas bölgenin yumuşaklığını kavıyor. Birdenbire, onun için ne kadar çok acı çektiğimin inanılmaz derecede farkına vardım.

İçimde sıvı bir sıcaklık birikiyor ve kalçalarım onun dokunuşuyla sıkılaştığında bacaklarımın arasındaki ılık kayganlığı hissediyorum. Sırılsıklam oldum. Onun için ıslandım.

Bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklığın teşvikiyle öpücüğe daha fazla bastırıyorum.

"Seni istiyorum Hudson," diye mırıldandım.

Sözlerim hem saçlarımı hem de başımı sıkıca kavramasına neden oluyor. Arzu bacaklarımın arasında zonkluyor ve klitorisimin ihtiyaçtan gerildiğini hissediyorum.

Boğazından çıkardığı ses ilkel. Hırıltıdan çok kükremeye yakın bir ses ve çiğ, erkeksi bir arzu damlıyor. Bu arzuyu doğrulamak için bacaklarının arasına uzanıyorum ve elim pantolonunun içindeki çelik bir kiriş kadar sert, devasa hatlara değdiğinde nefesim kesiliyor

benden.

Kalçalarımın arasındaki ağrı keskinleşiyor, onun sertliğini tam orada, açıklığımda hayal ediyorum.

Hudson kolunu bacaklarımın altından geçirip ayağa kalkıyor ve beni zahmetsizce kendisiyle birlikte kaldırıyor.

"Benim odam," diyorum, hâlâ sarmaş dolaş olduğumuz öpüşmeyi ancak bu sözleri söyleyecek kadar keserek.

Aldığım olumlu cevap bir başka alçak hırıltı oluyor.

Hudson'ın kaslarla şişmiş ve dövmelemlerle yoğun kalın kollarında ağırlıksız bir şekilde merdivenlerden yukarı taşınmak, vücudumda ateşlenen her heyecanlı, şehvetli tepkiyi yoğunlaştıran baş döndürücü bir duygu.

Odamda, Hudson sadece külotum kalana kadar kıyafetlerimi hızla çıkarıyor. Gözleri geniş, vücudumun ortaya çıkardığı her yeni bölgesinde arzu ve takdirle parlıyor. Takdirle inliyor, kaba ellerini çıplaklığımın üzerinde gezdirirken dudaklarından küfürler dökülüyor.

Hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Hudson'ın takdiri beni dünyanın en seksi kadını gibi hissettiriyor.

Hudson tişörtünü çıkardığında yatağımda uzanıyordum ve şimdi takdir etme sırası bendeydi. Çünkü lanet olsun. Vücudu.

O mükemmel. Kasları yontulmuş, göğsü geniş ve sert, omuzları inanılmaz derecede geniş ve gövdesinin her sert çizgisini, yontulmuş fiziğinin her sırtını ve vadisini vurgulayan dövme tasarımlarıyla kaplı.

Sonra dar boxer'ını çıkardı ve hala sahip olduğumu bilmediğim küçücük nefesim benden çalındı.

Aleti kalkıyor, zonkluyor. Kalbim göğsüme çarpıyor, beklenti onun büyüklüğünü nasıl karşılayacağıma dair bir parça endişeyle karışıyor.

Hudson'ın elleri külotumu kavıyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Alt dudağını ısıyor, beni ilk kez tamamen açıkta görüyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı omuzlarına yaslıyor.

Midem aşağı yukarı zıplıyor gibi hissediyorum, gerginlik ve endişe beni sıkıca sarıyor, Hudson'ın yüzü yarığıma bu kadar yakın olduğu için uyluklarımdan arasındaki nabız gibi atan ihtiyaç daha da güçleniyor.

"Benim için ne kadar ıslak olduğuna bak," diye hayret ediyor. "Benim için ilk kez böyle ıslanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarındaki sırtış bana bu cevabı sevdiğini söylüyor. Çok hoşuna gitti. "İnkâr etmeye bile çalışmıyorum. Aferin kızıma."

Hudson'ın dudaklarından dökülen bu sözler beni çok etkiliyor.

Uyuşturucu gibiler.

"Seni tatmayı o kadar çok istedim ki," diyor.

Dilinin yarığıma yaptığı hafif baskıyı hissettiğimde sırtım kamburlaşıyor. Zevk içimde yuvarlanıyor, midem bir roller coaster'ın zirvesinden geçmiş gibi sıcıyor. Çok iyi hissettiriyor ve bu sadece dilinin küçük bir bakışıydı.

"Vay anasını," diye inliyor Hudson, sesinde yoğun bir memnuniyet var. "Hayal ettiğimden bile daha iyi. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

"Daha fazla." Bu kelime bir yalvarış. Yalvarıyorum. Bu sefer bir bakıştan daha fazlasına ihtiyacım var. Bana verebileceği her şeye ihtiyacım var.

Bana istediğimi vermek için zaman kaybetmiyor. Hudson kıvrımlarımı ağzı ve diliyle cömertçe okşarken, birdenbire içimde bembeyaz bir zevk akmaya başlıyor, mutluluk göbeğimden vücuduma yayılıyor, her uzvuma yayılıyor.

Dikkatini klitorisime verdiğinde ellerim saçlarına gidiyor ve sıkıca kavıyor. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var, çünkü bacaklarım titriyor, midem dalgalanıyor, zevk o kadar yoğun ve ezici ki jöleye dönüşüyormuşum gibi hissediyorum.

Kelimelerin dudaklarımdan döküldüğünü hissediyorum. Hudson'ın adı.

Küfürler. Daha fazlası için yalvarıyorum.

Hudson memnuniyetle mırıldanıp inlerken ağzı bana karşı titreşiyor. Vücudumu takdir etmesi - ona tapınma şekli - her hissi daha da iyi hissettiriyor.

Omurgamın tabanında basınç oluşuyor. İçimde bir şeylerin büyüdüğünü, geliştiğini hissettikçe nefeslerim kesiliyor. Kalçalarım Hudson'ın başının etrafında daha sıkı kenetleniyor ve dilini klitorisimin üzerinde doğru şekilde eğdiğinde, basınç patlıyor.

Mutluluk dalgaları çekirdeğimden yayılıyor, bedenimi şimdiye kadar bildiğim en yoğun duyguyla dolduruyor. Gözlerim sıkılmış kapakların arkasına yuvarlanıyor, bedenim titriyor.

Bu kadar iyi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar yoğun bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hudson'ın başını bacaklarımın arasında hissettiğimde dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor ve göz kamaştırıcı bir coşku içimden akıp gidiyor.

Doruk noktandan sonra, nefesimi tutarken zevkin artçı şokları beni kucaklamaya devam ediyor. Gözlerim açıldığında, her şey bir dakikalığına bulanık görünüyor. Ta ki bacaklarımın arasındaki Hudson'a bakana ve görüşüm odaklanana kadar.

Orgazmın vücudumdaki her şeyi tükettiğini düşünmüştüm ama Hudson'ın ağzının benim uyarılmamla kaplandığını görmek

göğsüm yeniden enerjiyle kıvılcımlanıyor. Üzerime sürünüyor ve dudaklarıma bir öpücük bırakıyor. Onun üzerindeki tadım, bu kıvılcımı yenilenmiş bir arzu alevine dönüştürüyor.

"İstiyorum Hudson," diyorum.

"Ne istiyorsun bebeğim? Söyle bana."

"Beni becermen istiyorum." Sözlerimi sakınmam.

Ve bu sözler Hudson'ın soluk mavi gözlerinin ateşli bir arzuyla parlamasına neden oluyor.

"Başucu çekmecesini," dedim ona. "Prezervatifler var."

Sean'dan ayrıldıktan sonra Olivia bana şaka hediyesi olarak bir kutu verdi. Gerçi henüz kullanmadım. Hudson ayrıldığıımızdan beri birlikte olduğum ilk erkek.

Hudson bir tanesini kapıyor ve uzunluğundan aşağı yuvarlıyor. Bu hareket erkekliğini bir kez daha görmemi sağlıyor ve gözlerim uzunluğunu, çevresini alırken göğsümde bir endişe daha hissediyorum.

Ama Hudson beni öpmek için eğildiğinde, endişe buharlaşıyor. Benimle ilgileneceğini biliyorum. Hudson'ın yanında kendimi güvende hissediyorum. Önemsendiğimi. Ona güveniyorum.

"Bu anı kaç kez hayal ettiğime inanamazsınız," diyor bana.

"Bir fikrim olabilir," diye cevap veriyorum sırtarak. Hudson'ın yüzünü bacaklarıımın arasında birçok kez hayal etmişim. Ama gerçek, hayal ettiğim her şeyden çok daha iyiydi.

Bu da hayal ettiğimden çok daha iyi olacak mı?

Hudson kendini benim açıklığımda konumlandırıyor. Kalp atışlarıyla ritim tutarak zonklayan sikinin ucu yarığıma sürtünüyor ve bu kısa dokunuş bile sırtımdan aşağı yukarı zevk akmasına neden oluyor.

"Hazır mısın?"

diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Hazırım."

Kalçaları öne doğru bastırıyor, içime giriyor. Neredeyse içimde olmasına rağmen cüssesi karşısında nefesim kesiliyor. Gözleri benimkileri arıyor,

Buz mavisi havuzlara kazınmış endişe. Kalçalarımı ona doğru eğerek bunu kaldırabileceğimi gösteriyorum.

Biraz daha öne eğiliyor ve beni birkaç santim daha dolduruyor. Zevk ve rahatsızlığın en heyecan verici karışımı içimde dönüyor. Ama her saniye geçtikçe rahatsızlık azalıyor ve zevk artıyor.

"Siktir, Summer," diye inliyor. "Çok sıkısın amına koyayım."

Yavaşça beni doldurmaya devam ediyor ve ben de onun etrafına gerinerek boyutuna alışıyorum. Bu duygu ezici, bana bu an dışında dünyadaki diğer her şeyi unutturuyor. Hudson bir kez daha ileri doğru iterken inliyor, gidebildiği kadar içime gömülüyor.

Bacaklarımı ince beline doluyorum, kollarımı gövdesine sarıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, göğsünde çılgınca atan kalp atışlarını hissedecek kadar yakın.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi şefkatli.

"Mhm," diye cevap veriyorum. Kalçalarımı yuvarlıyorum, birleştiğimiz yerden içime zevk saçılıyor. "Git," diye onu cesaretlendiriyorum.

Geri çekiliyor, sonra yavaşça tekrar içime giriyor. Bu sefer durmuyor, ölçülü bir hamleyle beni sonuna kadar dolduruyor. Zevk başka bir dünyadan, ıslaklığımıza doğru kaydığı her santimde omurgamdan aşağı ve yukarı ateş yanıyor.

"Kahretsin," diye inliyor, yüz hatları sıkışmış. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Benim için çok iyi bir kızsın."

O da aynı şeyi yapıyor, geri çekiliyor ve yavaş, sabit bir hızla içime dalıyor. Bu sefer rahatsızlık neredeyse tamamen kayboldu, zevk onun üzerinde şişiyor, bacaklarımın arasındaki ağrıyı çok iyi tatmin ediyor.

"Bu lanet amcık benim için yaratılmış" diyor. "Bana çok iyi uyuyorsun. Çok doğru."

Dibe vurduğunda, kalçalarımı öne doğru yuvarlayarak itişini karşılıyorum. "Daha hızlı," diyorum, buna hazırım.

O da buna uyuyor ve hızını artırıyor. İçime her girdiğinde, vuruşu daha hızlı, daha sert ve hissi

daha da yoğunlaşıyor. İçimde derinlerde bir şeyler oluşuyor, daha alçak, daha derin ve az önce ağzıyla bana yaşattığı orgazmdan daha güçlü.

Hudson'ın beni sikerkenki yüzü kalp durdurucuydu. Keskin, çarpıcı yüz hatları yoğun bir şekilde buruşmuş. Ona bu kadar zevk veren ben olduğum için baş döndürücü bir güç hissi duyuyorum ve tüm çekingenliği parçalanıyor. Stoacı kalecinin küfretmesi, nefes nefese kalması, gözlerini devirmesi kafayı bulmak gibi bir şey.

"Çok iyi, Hudson," diye inliyorum. "Sikin içimde çok iyi hissettiriyor."

Hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimseyle.

"Summer," diye inliyor. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Vay anasını. Buna inanamıyorum."

"Yaklaştım," diyorum, içimdeki basıncın o kadar şiştiğini hissediyorum ki yakında patlayacağını biliyorum.

Bu onun hızını artırıyor ve tam doğru noktaya, tam doğru açıyla vurduğunda aklım başımdan gidiyor.

Yeni bir zevk seviyesi içimde titreşirken vücudum geriliyor. Hudson'ın etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, parmak uçlarımı sırtının kalın, yoğun kasına kazıyorum. Bir kez daha itiyor ve onun çözüldüğünü, vücudunun gerildiğini ve boğazından vahşi bir inilti koptuğunu hissedebiliyorum.

Dünya elimden kayıp gidiyor ve ben en ezici dalgalara biniyorum, her şeyi tüketen duyum Ben de hiç hissettim. Sıkıca kenetlenmiş gözlerimin arkasında renk patlamaları patlak verdi. Duvarlarım

Hudson'ın içime gömülü kalın sikinin etrafında kasılıyor.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum ama en iyi şekilde ve benimle birlikte düştüğünden emin olmak için kollarımı ve bacaklarımı Hudson'a doluyorum.

"Vay anasını." Hudson'ın bitkin sesi, orgazmım yatıştığında hissettiğim ilk şey oluyor. "Summer. Bu inanılmazdı."

Sadece başımı sallayabiliyor ve hafif bir onay sesi mırıldanabiliyorum. Gözlerimi açacak gücüm bile yok. Kendimi bitkin, tamamen tükenmiş hissediyorum, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Hudson'ın dudakları yanağıma bir öpücük konduruyor. Yumuşak, iffetli bir öpücük ve kalbimin mutlulukla çarpmasına neden oluyor.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey onun ki oluyor. Bana bakıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir memnuniyet ifadesi var.

Ona doğru kıvrılıyorum ve o da kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor.

Aklımın sorularla dolu olması gerektiği aklıma geliyor. Düşüncelerle. Bu benim ve Hudson için ne anlama geliyor?

Ama şu anda, vücudumun her uzvunda şarkı söyleyen mutlak memnuniyeti hissetmek benim için yeterli. Hudson'ın kollarını bana dolmasına, başımı göğsüne yaslamasına ve kendimi hatırlayabildiğim en güzel, en huzurlu uykuya bırakmama izin veriyorum.

"C Hadi, hadi, hadi," diye tekrarlıyorum kaleci maskemin altında, çenem sıkı, gözlerim dar, kilitli pistin diğer tarafında gerçekleşen aksiyona odaklanmalıyız.

İlk normal sezon maçımız için St. Michaels Üniversitesi'ndeyiz. Brumehill Black Bear olarak ilk gerçek maçım. Üçüncü periyot ve maç 1-1 berabere.

Maç çok zorlu geçti. St. Michaels bu gece sert oynamaya karar verdi ve biz de onların ritmine göre dans ettik. Her iki takımımız da günah kutusu yedek kulübesinin sıcak kalmasına katkıda bulundu.

İkinci devre St. Michaels'ın maçı eşitleyen golüyle sona erdi. Rakibimizin skor tabelasında ilk kez hak iddia etmesine izin vermek kötü müydü? Evet, kötü oldu. Pakın kaleye girmesine izin verdiğimde her zaman yaptığım ve yapacağım gibi kendimi biraz tekmeledim mi? Evet.

Ama dünyanın sonu gelmiş gibi mi hissediyordum? Tamamen değersiz olduğumu kanıtlamış gibi mi? Birkaç hafta önceki sezon öncesi maçında bir anlığına dikkatimi kaybedip New Hampshire'ın bana gol atmasına izin verdiğimde hissettiğim gibi mi?

Şaşırtıcı bir şekilde, yapmadım.

Summer'ı buzun üzerinde öptükten sonra zihnim, kapağını açtığınızda içinden bir yığın ıvır zıvır düşecek kadar karmakarışık ve dağınık bir dolap gibi hissetti. Hiçbir şey sağlam ve sabit değildi.

-Yukarı ile aşağı arasındaki farkı bilmiyordum.

Ama Perşembe gecesi onunla yattıktan sonra hiç de öyle olmadı. Sanki bir şeyler yerine oturdu. Zihinsel olarak sağlam bir zeminde olduğumu hissediyorum.

Bunun bizim için ne anlama geldiğini hala konuşmadık. İkimiz de ertesi gün çok meşguldük, ben şu anda oynadığım oyuna hazırlanıyordum, o da yarın akşamki Mozart yarışmasına hazırlanıyordu. Ama ben endişeli değilim. Endişeli değilim. Ve dikkatim dağılmadı.

Onu bir daha gördüğümde kollarıma alıp öpeceğim. Kazandığı için onu tebrik de edeceğim, çünkü bunun olacağını iliklerime kadar hissediyorum. Bunun uzun vadede bizim için ne anlama geldiğini düşünmüyorum. Sadece dört gözle bekliyorum. Hayatımda ilk kez fazla düşünmüyorum. Sadece hissediyorum.

Summer'la birlikte olmak doğru hissettiriyor, daha önce başka hiçbir şey için hissetmediğim türden bir doğru. Hokeyde bile. Sadece birkaç hafta önce, bunun farkına varmak beni panikletirdi. Ya şimdi? Beni heyecanlandırıyor.

St. Michaels'ın kalesinin arkasında bir savaş var. Yine de hazırlıklı ve tepki vermeye hazırım çünkü pakın birkaç saniye içinde önümde olabileceğini biliyorum. Nedense savunmamız bu gece yumuşak, ne Lane ne de Rhys en iyi performanslarını sergiliyor. Bütün gece dayak yedim.

Gözlerimi kısarak aşağıda neler olduğunu anlamaya çalışıyorum ama nafile. Sadece pozisyon almak için yarışan bir yığın beden ve birbirine çarpan sopalar var.

Tuck şimşek hızında bir hamle yapınca içimde aniden bir heyecan dalgası oluştu. Havada çalan zil sesi, az önce St. Michaels'a karşılığını kendi golünü atarak ödediğini doğruluyor.

"Evet, Tuck!" Kalabalığın yuhalamaları ve homurtuları arasında beni duymasının imkânı olmasa da saha kenarından bağıyorum.

2-1 öndeyiz ama rahat olamayacağım kesin. Özellikle de Marcus Edwins'in Lane'e sopasıyla çelme takması ve bunun için düdük çalınmamasından sonra. Hakemler bunu yanına bırakmaya istekli olabilirdi ama Rhys'in öyle olmadığı kesin, eldivenlerini çıkarıp Edwins'le kapışıyor ve ceza sahasına bir ziyaret daha kazanıyor.

İki defans oyuncumuzdan biri oyundan çıkınca, St. Michaels güç oyunuyla kaleme sert bir şekilde geliyor.

Pakın yerini ve oyuncuların pozisyonunu çok iyi biliyorum. Şut üstüne şut engelliyorum, zamanın ne kadar kaldığını unutuyorum ve son düdüğe kadar kurtulabilmek için dua ediyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim ve St. Michaels şu anda o kadar iyi oynuyor ki pakı geri alabileceğimizden şüpheliyim.

Bir şut denemesini ve sert bir şutu savuşturduktan sonra maçın bitiş düdüğü çalıyor ve ben de nefes alıyorum.

2-1'lik galibiyetle kaçtık. Kesinlikle hak ettiğimiz bir galibiyetti.

Arkada, bir galibiyetten sonra hiç hissetmediğim kadar farklı hissediyorum. Normalde, kariyerimin en büyük galibiyetlerinden sonra bile, belki yumuşak bir memnuniyet hissetmeme izin verirdim, ancak bu bir sonraki maça endişeli bir şekilde odaklanmanın altında gömülü olurdu. Belki ortalamadan daha iyi bir performans sergilediğimi kabullenmeme izin verirdim ama asla kutlama yapmama izin vermezdim. Takım arkadaşlarımın çoğunun yaptığı gibi gevşememe ve eğlenmeme asla izin vermezdim.

Bu gece mi? Evet, çok eğleniyorum.

Tuck bir vücut kontrolü yaptığında, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle göğsümü onun göğsüne çarparak onu karşılıyorum. Lane maçın sonunda güç oyununu savuşturduğum için sırtıma bir tokat atıp beni tebrik ettiğinde, kendimi

İltifat. Yapmamam gereken bir skorun beni geçmesine izin verdiğim gerçeği üzerinde durmak yerine.

Perşembe gecesinden beri Summer aklımın bir köşesinde. Ön planda olduğu zamanlar hariç. Bu geceki maç sırasında bile, onun nasıl hissettiğine dair anılar ve onu tekrar görme beklentisi aklımdan çıkmadı.

Bu beni performansımdan alıkoymadı. Harika bir oyun oynamamı engellemedi. Kazanmamızı engellemedi.

Belki de yaz ve hokey arasında seçim yapmak zorunda değilimdir. Belki ikisine de sahip olabilirim.

Koç Torres soyunma odasına girip boğazını temizlediğinde kutlama duraklıyor. NHL takımlarından gelen birden fazla büyük paralı koçluk teklifini geri çeviren efsanevi NHL Pivotu ve emektar Brumehill koçu Jack Torres o kadar saygı görüyor ki, parmaklarını şıklatırsa soyunma odasındaki her bir çift dudak susturulacak ve her bir çift göz ona doğru fırlayacak.

"Bu gece harika bir maç oynadık beyler," diye söze başladı ve Koç elini kaldırarak tekrar susturmadan önce alçak sesle, heyecanlı konuşmalar duyuldu. "Devam edebilir ve her zamanki maç sonrası konuşmamı yapabilirim. Galibiyetten sonra yaptığım güzel konuşmayı, mağlubiyetten sonra kışınızı tekmelediğim konuşmayı değil." Bu, çocuklardan bir kahkaha aldı ve kendi şaşkınlığımla kendi dudaklarım kıvrıldı ve kendi göğsüm de bir kıkırdamayla gürlledi. "Ama ben yaşlıyım ve bunu o kadar çok yaptım ki artık bıktım. Onun yerine kaptanınızdan dinlemeye ne dersiniz?"

Rhys hopluyor, diğer çocuklar Lane'e cesaret verici sözler söylüyor, o da Koç'un yanında doğrulmuş, askerlerine seslenen bir general gibi görünüyor.

Lane boğazını temizliyor, göğsünü şişiriyor. "Az konuşan bir adam olmadığımı biliyorsunuz," diye söze başladı.

"Yeterince az değil!" Tuck bağırır ve çocukların gülüşmelerine neden olur.

"Bu gece zor bir maçı," diyor Lane, Tuck'ın laf atmasına rağmen. "Muhtemelen bu sezonun geri kalanının gidişatını belirleyecek türden bir maçı. Hudson'ın bu yıl aramıza katılmasıyla tam bir bütün olduk. Ligdeki diğer tüm takımlar bunu biliyor, bu da bu sezon buza her çıktığımızda kendilerini bize karşı test etmek isteyen bir takımla karşılaşacağımız anlamına geliyor. Black Bears'a karşı kazanmak için can atan bir takım. Bu gece kazanmamızın nedeni içimizdeki mücadelenin hiç ölmemiş olması. Bu mücadeleyi tüm sezon boyunca canlı tutarsak, insanların hakkımızda konuştuklarını hak ettiğimizi kanıtlamaya devam edeceğiz. Ve abartıların yanlış olduğunu kanıtlayabileceklerini düşünen diğer takımları hayal kırıklığına uğratmaya devam edeceğiz."

Ben de diğerleriyle birlikte alkışlıyorum. Konuşmalarına bakılırsa, Hollywood'un gişe rekorları kıran filmlerine pek yakışmıyor ama Lane saygı uyandırıyor ve liderlik potansiyeli var. Bir gün onu bir NHL takımının kaptanı olarak görmek beni şaşırtmaz.

Hepimiz otobüse doluştuk. Diğerleri hala galibiyetin heyecanını yaşıyor. Ben mi? Benim aklımda başka bir şey var.

Telefonumda bir şeye bakıyorum.

Kahretsin, Burlington'dan New York'a olan bu uçuşlar ucuz değil. Özellikle de kalkıştan önceki akşam için rezervasyon yapıyorsanız.

Ama yarın akşam şehirde kaçırmak istemeyeceğim bir etkinlik var.

"M "Belki de zaten bu kadar titrerken beşinci bir fincan kahve içmek iyi bir fikir değildir, Summer."

Jeremy'nin tavsiyesine uyarak dolu bardağı yemek masasına bıraktım. İç çekişim gergin bir kahkahayla karışıyor. "Muhtemelen haklısın."

Jeremy benden bir yaş küçük ve daha az sahne deneyimine sahip olabilir ama bu baskı altında bir salatalık kadar soğukkanlı. Ben mi? Çok gerginim.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kendime, kaybetsek bile -bombalasak bile- bunun dünyanın sonu olmadığını söylüyorum. İkimizin de önünde uzun ve başarılı kariyerler var.

Kendime ikimizin de bu an için prova yapmaktan kışımızı yırttığımızı ve hazır olduğumuzu söylüyorum. Kendime Jeremy'nin yeteneğine ve kendime güvendiğimi söylüyorum. Kendime sayısız kez seyircilerin önünde performans sergilediğimi, bundan daha zor parçalar çaldığımı ve her zaman iyi gittiğini söylüyorum.

Hepsi doğru. Ama bunları kendime ne kadar tekrarlısam tekrarlayayım, içimdeki bu demir düğümü bir türlü çözemiyorum.

ya da midemdeki dalgalı kasları sakinleştirir ya da dişlerimin birbirine çarpmasını durdurur.

Jeremy haklı, dört fincan kahve muhtemelen yardımcı olmadı. Kesinlikle yardımcı olmadı. Ama bir fincanı doldurup yudumlamak için dudaklarıma götürmenin fiziksel eylemine ihtiyacım vardı, çünkü aksi takdirde ellerimle başka ne yapacağımı bilemezdim.

Hudson burada olsaydı, söyleyecek mükemmel şeyi bilirdi. Sinirlerimi yatıştıracak bir dizi kelime. Seçeceği kelimeler bile değil, onları söyleme şekli, söylerken gözlerimin içine bakma şekli olurdu.

İliklerime kadar bana inandığını bilirdim ve bu da kendime inanmam için yeterli olurdu.

Sonra insanüstü bir güvenle kabarmış bir şekilde oraya gider, Mozart'ın bir eserini, kendisi hayatta olduğundan beri en iyi yorumlayan kişi olurdum ve anında New York Filarmoni'de bir yer teklif edilirdi.

Tamam, belki bu çok gerçekçi değil. Ama kesinlikle kendime daha çok güvenirdim.

"Summer."

Olamaz. Stres yüzünden kendimi kaybettim ve şimdi Hudson'ın sesini işitsel halüsinasyon olarak görüyorum.

"Summer." Sesi bu sefer kafamın içinde daha yüksek. Ama... kafamın içinde mi?

Etrafımda dönüyorum. Eğer gerçekten aklımı kaçırmadıysam -ki bu ihtimali tamamen göz ardı etmiyorum, çünkü şu anda nasıl burada olabilirdi ki- Hudson Voss üç yüz mil uzakta olması gerekirken Julliard'ın oditoryumunun arkasında, önümde duruyor.

"Hudson." Adı dudaklarımdan inançsızlıkla dökülüyor. Bir adım öne çıkıp elimi göğsüne bastırıyorum. Avucum sert gövdesinin tanıdık katılığıyla buluştu. Gerçekten buradaydı. "Burada ne işin var?"

Dudakları sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor. Sol eli hala göğsüne bastırıldığı sağ elime uzanıyor ve onu

Avucunun sıcaklığı. "Başka nerede olabilirdim ki?"

İnançsız bir kahkaha atıyorum. "Üç yüz mil ötede, yaşadığın Brumehill'de mi? Daha dün gece sezonun ilk maçını oynadıktan sonra mı? İşte orada olacaksın!" Onu burada görmenin ne kadar gerçeküstü olduğunu düşündükçe kafam karışıyor.

Hudson başını yavaşça sallıyor, o sıcak gülümseme hala tatlı ağzına kazınmış. "Ve kız arkadaşımın hayatının en büyük performansını kaçırayım mı? Hiç şansın yok."

İşte oldu. Hudson'ın ilham verebileceğini bildiğim o güven dalgası içimde dalgalanıyor. Üzerime sıkıca yapışmış olan şüpheler, rüzgarlı bir Kasım gününde bir ağacın dalındaki ölü yapraklar gibi yere düşüyor.

Salondan gelen alkış sesleri bana en son gösterinin sona erdiğini söylüyor. Bu da demek oluyor ki sırada benim ve Jeremy'nin gösterisi var.

O kelebekler yine midemde kanat çırpmaya başlıyor ama Hudson'ın soğuk mavi gözlerindeki bakışa odaklandığımda sakinleşiyorlar.

"Git ve kazan bu işi," diyor. Sesindeki güven içime işliyor. Ben de kendime biraz güven duymaya başlıyorum.

Göğsümü şişiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Ben hazırım.

Bunu yapmaya hazırım.

"Yerime geçsem iyi olacak," diyor Hudson. Ayrılmadan önce beni kendine çekiyor ve dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyor.

Jeremy ile sahneye çıktığımda bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. Hudson orada, sanki bu büyük salondaki tek kişi benmişim gibi bana bakıyor. Jeremy'ye bakıyorum. Piyanosunun başında kendinden emin. Ben de kendime güveniyorum. Keman ellerimde doğru gibi.

Jeremy'ye başımı salladım. O da başını sallıyor.

Kazansak da kaybetsek de bu akşamki oyunumuzla gurur duyacağım.

Burada bir şey yok.

Hudson beni zahmetsizce havaya kaldırıp, ellerini kollarımın altına koyarak etrafımda döndürürken boğazımdan zevk çığlıkları yükseliyor. Ben döndükçe kulis alanı odaklanılmamış bir girdaba dönüşüyor ve hareketten ve içime pompalanan sersemlikten başımın döndüğünü hissediyorum.

Biz kazandık.

Jeremy ve ben ülkedeki en prestijli üniversite müzik yarışmalarından birini kazandık. Dünyanın da. Birincilik.

Hangisi daha iyi hissettiriyor bilmiyorum, hayatımın en büyük yarışmasını kazanmak mı, yoksa sahte erkek arkadaşımın büyük, güçlü kolları tarafından havaya kaldırılmak mı?

Tamam, bu galibiyet. Yani, hadi ama. Bu yarışmada birincilik çok büyük ve kariyerim için inanılmaz şeyler yapacak. Ama gerçekten çok yakın. Endişelenmemi gerektirecek kadar yakın. Ama şu anda herhangi bir olumsuz duygunun içime işlemesi için fazla mutluyum.

Hudson beni yere bıraktığında, kulaktan kulağa gülümseyen Jeremy'ye sarılıyorum. Hudson'a döndüğümde, bir öpücükle nefesimi kesiyor. Bu öpücükte kesinlikle sahte hiçbir şey yok. Derin, gerçek ve kalp doluydu.

Beni izleyenlerin onun olduğumu düşünmesini ister gibi öpmüyor, onun olduğumu bilmemi ister gibi öpüyor.

Tabii ki, bunu hala bilmiyorum. Hudson ve benim şu anda ne olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Tek bildiğim hiç olmadığım kadar mutlu olduğum. Hayatımın en büyük yarışmasını kazandım ve kalbimi hiç kimsenin yapamadığı kadar çarptıran bir adam tarafından öpülüyorum.

Tüm bunları anlamlandırmak için daha sonra zamanım olacak. Şu anda sadece hissetmek istiyorum. Çünkü çok iyi hissettiriyor.

Hudson dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında "Olivia'yı aramalıyım," diyorum. Telefonuma koşuyorum ve onunla bir FaceTime görüşmesi başlatıyorum.

"İşte buradasın!" Olivia hemen cevap verir. "Ne oldu? Kazandın mı?" Öğrenmek için sabırsızlanıyor ve en iyi arkadaşımın üç yüz mil öteden gösterdiği ilgi, zaten hissettiğimden daha fazla mutlulukla mırıldanmama neden oluyor.

Başımı sallıyorum, mutluluk gözyaşlarımın gözlerimin arkasına aktığını hissediyorum. "Kazandık," diyorum, neredeyse sevinçli bir hıçkırıkla boğuluyordum.

Olivia'nın çılgılığı iPhone hoparlörlerimin sınırlarını zorluyor. Oturma odamızda sevinçle bir aşağı bir yukarı zıplarken ekranımda aniden bulanıklaşıyor. Salsa aniden kadrajda beliriyor, Olivia onu almak için eğiliyor.

"Salsa! Yaz kazandı!" Salsa palmiyeler Şaşkınlıkla Olivia'nın telefonuna bakıyor, muhtemelen ekranda beni görünce şaşırmış. "Hey, kızım," diyor Hudson kediye, telefonunu almak için eğilerek kameramın kadrajına girdi.

Salsa'nın ifadesi canlanıyor, Olivia'nınki de öyle. Oda arkadaşımın kaşları alnına doğru yükselirken çenesi ters yöne gidiyor. "Hudson... nasıl oluyor da şu anda birkaç blok ötede değil de New York'tasın?"

"Uçak bileti aldım," diyor Hudson, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi omuz silkerek.

Olivia bana döndüğünde bunu kesinlikle konuşacağımızı söyleyen bir bakış gönderiyor.

Sanırım bu konuşma, Mariah'nın evindeyken Hudson'la yatak odamda yaptığımız akıllara durgunluk veren seksi anlatmak için de iyi bir zaman olacak.

Ama şu anda sadece anın tadını çıkaracağım. Olivia ve Salsa ile görüşmeyi sonlandırıyorum ve hala burada olduğuna inanmadığım Hudson'a bakıyorum.

"Hadi kutlayalım."

"O oh, bir yatak." Otel odasının kapısını iterek açtığımızda Summer'a kaşlarımı oynatıyorum. Biz Jeremy ile New York'taki birkaç barda içtiğimiz kutlama shot'larından sonra zar zor ayağa kalkabildik.

Bütün gece bulanık geçti. Sanırım dört ya da beş farklı yere uğradık, bu ılık, esintili Ekim Cumartesi gecesinde Manhattan'da dolaştık.

Jeremy yaklaşık bir buçuk saat önce geceyi sonlandırdı ve o zamandan bu zamana kadar geçen süreyi Summer'a sürtünerek ve bir kulüpte onunla yiyişerek geçirdikten sonra, onun oteline geri dönmeye karar verdik.

Daha önce hiç barlara ve kulüplere gitmedim. Bu tarz şeyler bana hiç çekici gelmedi. Ama Summer'la yapsaydım her şey bana çekici gelirdi.

"Sevdiğin kitaplarda bu çok oluyor, değil mi?" Arsız bir sırıtışla soruyorum, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Summer bir kahkaha attı. "Bence zaten birlikte yattığımız düşünülürse tek yatak senaryosunun gerginliği azalıyor."

Vücudumun altında nasıl hissettiğine dair anılar, ona çarparken kalçalarının dönmesi, güzel pembe dudaklarından dökülen inlemeler, sikime bir sarsıntı gönderiyor. Birden şaftım kaya gibi sertleşti. Boksörümün şişmiş mantar kafama sürtünmesi bile içimde bir zevk dalgası yaratıyor.

Dudaklarım Summer'ınkileri buluyor ve onun iniltisini içime çekiyorum. En son içtiği kokteylin votka ile karışmış meyveli tadını alabiliyorum. Bu tat dilimi karıncalandırıyor.

-Ama aynı zamanda öpücük çok derinleşmeden geri çekilmemi de hatırlatıyor.

Summer ve ben ikimiz de sarhoşuz. İkimizin de ruh hali bozukken onunla yatmak istemiyorum.

Ayrıca, eğer onun kıyafetlerini çıkaracak, vücuduna tapacak ve zonklayan sikimi onun kaygan, sıcak amının derinliklerine daldırıracaksam, bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum. Onun da benim onun içinde olduğum her saniyeyi hatırlamasını istiyorum.

Summer'ın elleri kemerime uzanıyor, ama ben onları hafifçe fırçalıyorum. "Yarın," diye fısıldıyorum, dudaklarımı kulağına doğru eğerek. Bu yakınlıktan yararlanarak kokusunu içime çekiyorum, bu gece içtiğim likörden çok daha sarhoş edici bir şey.

"Mhm," diye onaylarcasına mırıldanıyor. Vücudunu bana yaslayıp kaslarını gevşetiyor. Bu büyük günden sonra ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve tüy gibi yumuşak tellerin parmaklarımın etrafında dalgalanmasına izin veriyorum. "Dürüst olabilir miyim?"

"Elbette," diyor, alnını göğsüme dayadığı yerden başını kaldırıyor, gözlerinde sorgulayan bir bakış.

Sırıtiyorum. "Ben de senin yine smokin giymek zorunda kaldığını görmeyi umuyordum."

Dilini çıkararak inliyor. "O aptal üniformanın içinde berbat görünüyordum. Keşke beni onun içinde görmeseydin."

Eğer Summer ne giyerse giysin berbat görüneceğini düşünüyorsa, onu bu düşünceden hemen şimdi vazgeçirmem gerekiyor. İşaret parmağımla çenesini geriye itiyorum. "O smokinin içinde çok seksi görünüyordun, benim küçük penguenim."

Gözlerini deviriyor ama bağımlısı olduğum o derin kızarıklık hâlâ yanaklarını renklendiriyor. "Gelmiş geçmiş en saçma lakap." "Hoşuma gidiyor, senin de öyle." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, Dilimi hemen ağzına sokup onunkine doğru kaydurdım. Taşaklarım gerildi. Bu lanet ağız. Asla doyamayacağım.

Asla.

Bu kelime içimde endişeli bir belirsizliğin kısa süreli nabzını attırıyor.

Tam olarak ne yapıyoruz? Bunun artık sahte olmadığı kesin. Ama eğer sahte değilse, nedir? Gerçek mi? Gerçek bir ilişki mi? Summer'ın istediği bu mu?

Normalde aklımda karmakarışık bir soru olduğunda, onu çözene, her açıdan inceleyene ve kesin cevabı belirleyene kadar rahat edemem. Bu sefer mi? Endişenin zihnimden buharlaşıp gitmesine izin verdim.

Şu anda kollarımda. Yarın sabah, çıkıştan önce, bedenimin altında olacak. Muhtemelen üstünde. Belki başka pozisyonlarda da.

Haftalar, aylar sonra ne olacak? Bir yıl sonra? Umurumda değil.

Hayatımda ilk kez büyük bir sorunun cevapsız kalmasına razı oluyorum.

Sadece sahip olduklarımın tadını çıkaracağım. Şu anda kollarımda dünyanın en güzel kızı var.

Summer'ı kollarımda daha sıkı tutuyorum ve yana doğru bir adım atarak onu benimle birlikte sert otel yatağının üstüne çekiyorum, kıkırdamaları havaya saçılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve vücudunun titreşimlerinin tadını çıkarıyorum.

"Dur da makyajımı temizleyeyim." Yatağı itti ve ben de onu tekrar aşağı çekip üstünü yırtma dürtüsüyle savaştım.

elbisesini çıkarır. Üzerini değiştirmek için bir şeyler alır ve banyoya girer.

Summer'ın banyoda soyunduğunu duyduğumda karşı koyamadığım bir dürtü elimi pantolonuma sokmak ve parmaklarımı sertleşmiş aletime dolamak oluyor.

Kahretsin, yarın sabaha kadar bekleyemem. Onu öyle bir sikeceğim ki odamızın önünden geçen herkes burada keman çalan biri değil de bir opera sanatçısı olduğunu düşünecek.

Bu gece uyuyabilmek istiyorsam sikimi okşamayı bıraksam iyi olacak. Pantolonumu tekmeliyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Summer bir tişört ve pamuklu bir şortla dışarı çıktığında, yorganı açıyorum ve vücudumun hatlarına mükemmel bir şekilde uyarak bana sarılıyor.

Yüzümü onun mis kokulu, parlak sarı saçlarına gömüp uykuya dalmam uzun sürmüyor. Uykuya dalmadan önce hatırlayabildiğim son düşünce? Bu kız, kaçırdığımın farkında olmadığım her şey.

Sabah gözlerim açıldığında, akan duşun ağır ve monoton sesi kulaklarımı tırmalıyor.

Yatağında doğrulduğumda, aklım bana dün gece içtiğim tüm o içkileri hatırlatmaya karar veriyor. Kahretsin, en son ne zaman bu kadar çok içtiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç. Normalde daha hafif biralara bağlı kalmaya çalışırken, çoğunlukla likörlü karışık içeceklerdi.

Summer'ın galibiyetine kendimi o kadar kaptırdım ki akışına bıraktım. Ben, akışına bıraktım. Alışkın olduğum bir şey değil, en azından bunu söyleyebilirim. Ama dün gece kendimi çok iyi hissettim.

Akan suyun sesi tekrar dikkatimi çekiyor. Yaz orada. Çıplak, sıcak su akıyor

Çıplak vücudundan aşağıya, sırtının küçük kısmından kıcının yumuşak kıvrımına doğru damlacıklar süzülüyordu.

Birden baş ağrım geçti ve sikimin yorganın altında granit gibi sertleştiğinin farkındayım.

Kafamdaki ağrı, Summer'ın kusursuz çıplak vücudunu saran buharın düşünceleriyle kovalandığında, başa çıkmam gereken yeni bir ağrı var: aletimin dibinde. Duş duruyor ve alt karın kaslarım gerginlikle sarmalanıyor, ısı içimde titreşiyor.

Dün gece Summer'a sabahı beklememiz gerektiğini söyledim.

Sabah oldu ve beklemekten bıktım.

Summer ben uyanmadan önce duş alırken ne düşünüyordu bilmiyorum, çünkü onunla işim bittiğinde bir duşa daha ihtiyacı olacağı kesin.

Açıldığını duyduğumda bakışlarım banyo kapısına kayıyor. Summer, üzerine sardığı beyaz pamuklu havludan başka bir şey giymeden dışarı adım atıyor ve tüm mantıklı düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Bana hangi yönün sol, hangi yönün sağ olduğunu sorsanız, ne yapacağımı şaşırırdım. Kalp atışlarım göğsümde çekiçleniyor ve nabzım aletimin uzunluğunda yukarı ve aşağı zonkluyor.

Summer'ın sarı saçları duştan dolayı koyulaşmış ve ensesine yapışmış. Havlu kollarının altına sarılmış, altında göğüslerinin mükemmel kabarıklığını görünce burnumdan keskin bir nefes çekiyorum. Bakışlarım uzun bacaklarını tırmıklıyor, havlu sadece uyluklarının tepesini gizleyecek kadar aşağı sarkıyor.

Bakışlarımdan yayılan açlık hissiyle irkiliyor.

"Summer." Onun adı boğazımdan bir hırıltı gibi çıkıyor. "Oh," diye dikizliyor. "Uyanmışsın."

Yataktan kalkıyorum, dar boxer külotumun içinde zonklayan aletimin dış hatlarını saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyorum. "Evet, kalktım."

Bakışları belimin altına indiğinde, yanakları şimdiye kadar gördüğüm en derin, en koyu kızıl renge bürünüyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, havlunun arkasındaki sıkı göğüslerinin çıplak göğsüme baskı yapmasına izin veriyorum, omurgamda bir ürperti yaratıyor. Elim arkasındaki duvara koyuyorum; hem onu sıkıştırmak hem de kendimi ayakta tutmak için, çünkü kan akışımın çoğu bacaklarımın arasına doğru gidiyor ve başım dönüyor.

"İlginç bir seçim, Summer."

"Hm?" diye mırıldanıyor, pembe dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı çıkıyor.

"Sana yapmak üzere olduğum şeyi yapmadan önce duş mu alıyorsun? Her zamanki gibi değil."

Yeşil, altın benekli gözlerinde açlık parıldıyor. "Çok yorgun olabileceğini düşündüm."

"Senin için çok mu yorgunum? Bunun için mi?" Sağ elim, havlunun eteklerinin altından kıvrılan kalçasının yuvarlaklığında geziniyor. Teni duştan dolayı hâlâ sıcak. Ve şimdi o kadar sertleştim ki acı veriyor. "Beni lanet olası bir komadan uyandırırısın."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Sanırım daha sonra bir duş daha almamız gerekecek."

Koltuk altından çekiştirdiği havluyu çekiyor ve havlu yere düşüyor. Birden karşımda çırılçıplak duruyor. Altın rengi teni, sıkı göğüsleri, yuvarlak kalçaları, hepsi gözlerimin içinde boğulmak için tam önümde.

"Lanet ol s u n , " diye h o m u r d a n ı y o r u m .

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Bir elim açgözlülükle diri göğüslerinden birini avuçlarken, diğeri kıcını buluyor.

Parmak uçlarımı cennet gibi yumuşaklığa batırıyorum.

Kendimi ona doğru itiyorum ve o da karşılık olarak kalçalarını bana doğru savuruyor, vücudumun sürtünmesini arıyor.

Dudaklarımı boynuna doğru sürüklüyorum, onun her santimini tatmak ve hissetmek istiyorum. Dudaklarımı hassas bölgelerinde gezdirirken başını geriye atıyor, burnum taze, temiz sabun kokusuyla doluyor.

Başparmağımın pedini gergin, gül yaprağı meme ucuna sürttüğümde ağzından küçük bir inilti çıkıyor. Küçük bir

ürperti vücudunda dolaşıyor. Hâlâ ona yapışmış olan dudaklarımda hissedebiliyorum. Kahretsin, vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi seviyorum.

Elimi kıcından çekip kalçalarının arasına yerleştiriyorum. Daha ona dokunmadan sıcaklığını hissedebiliyorum. Sikim daha sert zonkluyordu. Yavaşça, alaycı bir şekilde, orta parmağımın ucunu yarığının üzerinden yukarı doğru sıyırıp ıslaklığıyla kaplıyorum.

"Hudson." Adım dudaklarında bir uğultu, az önce çektiği keskin hava emişinin arasından geliyor.

Onun kayganlığını hissetmek ihtiyacımı keskinleştiriyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, onu tatmaya daha fazla direnemiyorum. Aşağı inerken vücuduna sıcak öpücükler bırakıyorum. Mükemmel göğüslerinin arasındaki pürüzsüz bölgeye, göbeğine, göbek deliğine, teninin pürüzsüzlüğünün ve taze kokusunun tadını çıkarıyorum.

Tıpkı parmağıma yaptığım gibi dilimi yarığının uzunluğuna doğru hafifçe gezdiriyorum; ama bu sefer ıslaklığını hissetmekle kalmıyor, tadına bakıyorum. Tadı ağızımda patlıyor, dilimin üzerinde dans ediyor ve içimde akan en yoğun duyguyu gönderiyor.

"Kahretsin bebeğim," diye homurdanıyorum, dilimi ağızımın içinde yuvarlayarak onun tadını her yere yaymak istiyorum, "tadın çok güzel."

"Lütfen, Hudson." Sözleri bir yalvarış ve onlara kalçalarının ısrarla öne doğru bastırması eşlik ediyor, sırlıklam olmuş amının talep ettiği ağızımın baskısını arıyor.

Onu kızdırmak isterdim. Uzatmak. Ben ona istediğini vermeyi geciktirirken, onun sinirli bir bekleyişle çılgına dönmesini sağlamak.

Ama ben de çıldırırdım. Şu anda ihtiyacım olan şeyi daha fazla erteleyemem.

Dilimin düz kısmını onun üzerinde gezdirdiğimde boğazından daha keskin bir inilti yükseliyor. Bu sefer bir sıyrık değil, bir

Bir dokunuşun hayaleti, ama kıvrımlarında kaymanın, ıslaklığını yalamanın tam baskısı.

"Aman Tanrım." Kelimeler dudaklarından döküldü. Elleri saçlarımı buluyor, içine giriyor ve sıkıca kavıyor. Bu noktada bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, ama yeni his sikimi daha da sertleştiriyor.

Dilimi klitorisinin ucuna doladığımda vücudu titriyor. Kalçaları içime giriyor ve ben de ona daha fazlasını vererek karşılık veriyorum. Sinir yumağını dudaklarımın arasına alıp hafif ama sert bir baskıyla emiyorum. Dilimi gergin yumrunun üzerine eğdiğimde saçımı tutuşu bir tutam koparacakmış gibi geliyor.

"Evet, evet," diye bağılıyor, "Daha fazla. Bunun gibi. Hudson. Sikeyim."

Zaten cümle kuramıyor ve ben onu kucaklamaya devam ettikçe, kelime kuramayacağı noktaya geliyor. Kasları gergin ve doruğa ulaştığını hissedebiliyorum. Parmağımı içine sokarak onu uçurumun kenarına itmeye karar verdim.

Nefes nefese kalıyor, amının kaygan kasları parmağımın etrafında kenetleniyor. Parmağımı kıvrıyorum, onu çözmek için tam doğru noktaya bastırıyorum.

Orgazmı içinden hızla geçiyor, onu titrek, sarsıntılı, nefes nefese bir karmaşaya dönüştürüyor. Başım hala sıcak kalçalarının arasındayken onun parçalanışını izleyip hissederken içimde gurur ve tatmin şarkıları söylüyor. Doruk noktası yüzümün altını sularıyla kaplıyor ve ben de cennette onu yalıyorum.

Aslında tadı o kadar güzel ki bunu kendime saklayamıyorum. Ayağa kalkıyorum ve onu kendime çekiyorum, vücudu hala orgazmının artçı şoklarıyla titriyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Dudaklarım onun uyarılmışlığıyla kaplanmıştı.

Benim için ne kadar ıslandığını tatmasını istiyorum. Ağzımın içinde inlemesine bakılırsa, sanırım hoşuna gidiyor.

Onu yatağa götürüyorum ve yavaşça uzanması için itiyorum. Dün gece tekmeleyerek çıkardığım ve prezervatif sakladığım pantolonuma yöneliyorum. Yolda, nihayet aşağı sürüklüyorum ve bu lanet boksörleri tekmeliyorum, horozumun

yay serbest. Prezervatifi alıyorum ve şimdi havada serbestçe sallanan uzunluğumdan aşağı yuvarlıyorum.

Yatağa, Summer'ın vücudunun üzerine süründüm.

"Siktir," diyorum, uzanmış, benim için hazır beklerken çok güzel görünen göğüslerini avuçlayarak. "Çok mükemmelsin bebeğim."

Sözlerim dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Sen de hiç fena değilsin," diyor nazlı nazlı, yumuşak avucunu karın kaslarımın çıkıntılarında gezdirerek göğsümün sert düzlemine kadar.

Onu döndürüyorum, bu sefer farklı bir şey denemek istiyorum. "Seni böyle becermemi ister misin bebeğim?"

Omzunun üzerinden bana bakarken gözlerinde arzu parlıyor. "Evet," diye yanıtlıyor kalçalarını geriye yatırarak. "Şimdi."

Kendimi onun ıslaklığıyla hizalıyorum ve içeri itiyorum. Zevkle inliyor. Yavaşça daha derine iniyorum, ona bedenime alışması için zaman tanıyorum. Zevk içime işliyor ve ellerimdeki yuvarlak kıcının hissi sadece daha iyi hale getiriyor.

"Daha fazlasını kaldırabilir misin?" Neredeyse tamamen içine gömüldüğümde soruyorum. Sırtını kamburlaştırarak yanıt veriyor ve beni sıcaklığının daha da derinlerine çekiyor.

"Mhm," diye miyavlıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen, Hudson. Sik beni."

Geri çekilip eve doğru itiyorum, ıslaklığı beni kavrarken gözlerim dönüyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum, tekrar yapıyorum, bu sefer biraz daha hızlı. "Geçen seferkinden bile daha iyi yapıyorsun. Bu tatlı amcığın beni çok iyi beceriyor, biliyor musun?"

Sanki benim için yaratılmış gibi. Bana o kadar uyuyor ki. İçine girdiğimde hissettiğim zevk, dünyanın geri kalanının eriyip gitmesine neden oluyor. İnlemelerimiz ve homurdanmalarımız havada birbirine karıştıkça daha yüksek, daha vahşi bir hal alıyor.

Sıcak basınç omurgamda aşağıya doğru kıvrılıyor ve taşaklarımda neredeyse orada olduğumu söyleyen bir gerginlik hissediyorum.

"Üstümde olmanı istiyorum," diyorum, doruk noktam

pençelerini içime geçirmeden önce ondan çekiliyorum.

Dönüş. Ben sırtüstü, o da üstte olacak şekilde yerimizi değiştiriyorum.

Kendimi hizalıyorum ve tekrar içine giriyorum. Eğer onu arkadan becermenin mutluluk olduğunu düşündüysem, ağırlığı üzerimdeyken, göğüsleri sert göğsüme baskı yaparken, yerçekimi saçlarını üzerimde tüylendirirken onun içinde olmak farklı bir seviyedir.

Summer itişlerimle birlikte kalçalarını zıplatıyor. "Neredeyse oldu," diyor. Onun bu sözleri bana kendimi bırakma, terk edilmişçesine içine girme, içimdeki o sıkı sarmalın şişmesine izin verme izni veriyor.

Orgazmlarımız aynı anda geliyor. İçime çarpan zevkin gücüyle dünya paramparça oluyormuş gibi hissederken gözlerim sımsıkı yumuluyor. Summer'ın vücudu bana sıkıca bastırılmış halde mutluluk dalgalarına biniyorum, onun titremeleriyle kendi orgazmını hissediyorum.

Aşağı inerken onu kollarımın arasında tutuyorum. Sırt üstü yatmama rağmen başım dönüyor. Sanki kafam bulutların içinde yüzüyor. Saf, mutlak bir tatmin duygusu içime işliyor. Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Yakınından bile geçmedi.

Tam bitkin düştüğümü ve zamanında çıkış yapmak için ayağa kalkamayacağımı düşündüğüm anda Summer başını göğsüme yasladığı yerden kaldırıyor ve gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakıyor.

"Çok terledik. Duşa ne dersin?"

Bana yeni bir enerji enjekte etmek için gereken tek şey bu. Prezervatifi attıktan sonra Summer'ı kollarıma alıp banyoya götürüyorum ve temizlenmemiz için duşu açıyorum.

Dönüş yolculuğu sırasında onu rahatlatmak için bir orgazm daha yaşattığımdan emin oluyorum.

"Ya ben bir kuş olsaydım? Gerçekten çirkin bir gagası olan?"
Hudson ve ben döneli iki hafta oldu.

New York'tan. O zamandan beri neredeyse tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz. Şu anda tam olarak ne olduğumuz hakkında konuşmadık. Her gün onun kemiklerini sızlattığımı düşünürsek, göstermelik sahte bir sevgili olmaktan çok daha fazlası olduğumuz açık. Yine de şu anda, sadece akışına bırakmaktan mutluyum.

İki gün önce, yatağında ona sarılmış yatarken Hudson'a çok önemli bir soru yönelttim. Solucan olsaydım beni yine de sevip sevmeyeceğini sordum. Eğer bir solucan olsaydım, odasını benim için toprakla dolduracağını, böylece başka bir yere gitmek zorunda kalmayacağımı söyledi.

Bu kadar saçma bir şey yüzünden kalbimin erimesi iyiye işaret mi bilmiyorum ama eridi. O zamandan beri ona aynı sorunun farklı versiyonlarını sormaktan kendimi alamıyorum.

"Gagan hiç de çirkin olmazdı," diye cevap veriyor Hudson, sanki ona akşam yemeğinde ne yemek istediğini sormuşum gibi bir rahatlıkla. "Gaganın ne kadar güzel olduğunu fark edene kadar onu her gün öperdim."

Verdiği cevabın göğsümde ne kadar yüksek bir mutluluk uğultusu yarattığını itiraf etmekten neredeyse utanıyorum.

Hudson ve ben Cedar Shade'den birkaç mil uzakta bir patikada yürüyüşe çıkıyoruz. Tenha ve güzel bir yer ve yaklaşık bir saattir kimseyi görmedik. Ağaçlardaki yapraklar renklenmeye başlıyor ve hava sonbaharın topraksı kokusuyla ağırlaşıyor.

"Ya daha tehlikeli bir hayvan olsaydım?" Ben soruyorum.

"Mesela

...bir boz ayı."

Hudson kıkırdar. "Bir boz ayı mı? Şekil değiştiren romanları falan mı okuyorsun?"

Nefesim kesildi. "Bu terimi nereden biliyorsun ki?" Gülerek soruyorum.

Hudson omuz silkiyor. "Telefonumdaki uygulamalar verilerimi gözetliyor olmalı çünkü bahsettiğin Hannah Harting kitabını indirdiğimden beri TikTok'ta ne zaman hokey videoları izlemeye çalışsam karşıma aşk kitabı videoları çıkıyor. Kader arkadaşı da neyin nesi?"

Gülmekten iki büklüm oluyorum ve gözümde akan bir damla yaşı siliyorum. "Sonra açıklarım bebeğim," diyorum, doğrulup yanına yanaşarak.

Bebeğim. Hiç düşünmeden, Hudson'a söylediğim ilk sevgi sözcüğü ağızımdan çıkıverdi.

Onun için sorun olur mu? Beni defalarca aptal gibi becerdikten sonra bir adama bebeğim demenin büyük bir mesele olduğunu düşünmek muhtemelen aptalca - ama bu başka bir adım, onun atmaya istekli olduğundan emin değilim. Ve neye doğru bir adım?

Ama Hudson'ın canı sıkıldıysa bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine kolunu omzuma atıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Hudson'ın kaslı kolunun altında olmak ve yan tarafının kıvrımına çekilmek hızla en sevdiğim yer haline geliyor. Erkeksi kokusu doğanın mis gibi kokusuna karışıyor ve göğsümde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse, evet," diyor. "Eğer bir boz ayı olsaydın seni severdim."

"Ya oda arkadaşlarından biriyle bedenimi değiştirirsem? Tuck ile mi?"

İşte bu onu durdurdu. Kaşlarını kaldırıp sorgulayarak bana döndü. "Tuck?"

Başımı salladım. "Beden-beyin değişimi anlaşması. Beynim ve kişiliğimle hâlâ benim ama onun bedenine sahibim."

Hudson'ın yüz hatları çatallaşır. "Peki ya siki?"

Bir kahkaha attım. "Bu onun vücudunun bir parçası, değil mi? Yani, onaylamak için gördüğünüzü varsayıyorum."

Hudson başını eğiyor. "Neden Tuck'ın aletini gördüğümü düşündün ki?"

"Soyunma odasında birliktesiniz, değil mi? Herkes çıplak mı dolaşıyor?"

Kıkırdıyor. "Aletlerimiz sallanırken cırılçıplak ortalıkta dolaşmıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Değil misin?" Hayal kırıklığı sesinden belli oluyor. "Sporcularla ilgili fantezilerimde bu önemli bir unsur. Hepsi birlikte soyunma odasında cırılçıplak dolaşıyor. Belki birbirlerine masaj yapıyorlar."

Hudson başını sallıyor, pelüş dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sahte bir surat ifadesi takındım. "Olmalısın. Çünkü ben çok hayal kırıklığına uğradım."

Hâlâ ona sokulmuş halde, manzaranın tadını çıkararak bir süre sessizce yürüyoruz. Gökyüzü berrak, tertemiz bir mavi ve güneş hafif sıcaklığını üzerimize yansıtıyor, ışınlarının gücü havadaki soğukluk tarafından yumuşatılıyor.

Sonbahar yakında tüm hızıyla devam edecek ve ben kendimi dört gözle beklerken buluyorum.

Güneş ufukta gittikçe daha erken batmaya başladığında Hudson'la içeride geçirilen geceler; yapraklar dallardan düşüp yere yığılırken onunla kampüste yürümek; bir kafede masanın karşısında otururken

Rüzgârlı ve bulutlu günlerde üşümemek için elimizin altında sıcak kahve ya da çay varken ders çalışırız.

Sonra kış ve kış geldiğinde bembeyaz karların üzerinde gezinmek... ama kış düşüncesi göğsümde ani, istenmeyen bir sızıya yol açıyor ve az önce sarmalandığım keyifli ruh haliyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Kış, sömestr sonu demek. Bu sahte ilişkimizi bitirmek için anlaştığımız son tarih. O noktada ne olacak? Hudson hala bu zaman çizelgesine sadık kalmak, dönem sona erdiğinde bağları koparmak istiyor mu?

Son birkaç haftadır yaptıklarımız hiç de sahte gelmiyor. Yani, az önce bir solucan ya da büyük çirkin gagalı bir kuş olsaydım da benden hoşlanacağını söyledi - ama bu sadece şimdilik benden hoşlandığı anlamına mı geliyor? Yakın ve uygun olduğum için benimle eğlenmekten mutlu olduğunu ve benimle çıkıyormuş gibi yaparken başka kızları tavlayamayacağını ama bunun ötesine geçmediğini mi?

Açıkçası, bunlar ona sorabileceğim sorular. Ancak şu anda işler o kadar iyi gidiyor ki, cevaplarını beğenmeyebileceğim sorular sorup her şeyi mahvetmek istemiyorum.

Hudson ve benim tüm bunları yapmaya başlamamızın nedenine gelince, New York'tan döndüğümde beri Sean'dan haber alamadım. Benimkinden bir hafta sonra piyano yarışması vardı ve kazanamamakla kalmadı, ilk üçe bile giremedi. Kuliste çılgına döndüğünü ve jüriyi azarladığını duydum.

Kazanamamak ve istediğini elde edememek Sean'ın alışık olmadığı iki şey.

Sanırım şu anda birkaç farklı yönden gerçeklik kontrolü alıyor. Belki de ihtiyacı olan budur.

Hudson aniden sessizliği bozarak, "Geçen gün yine yemek yapmayı denedim," dedi ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Ve bu düşüncelerden sıyrılıp az önce bahsettiği konuya atlıyorum. "Yaptın mı?" Heyecanla haykırıyorum. Sonra gözlerimi ona dikiyorum. "Ben neden tadına bakmadım?"

Gülüyor. "İnan bana, bir tane bile istemezdim."

Yaptığı keklerin anısı dilimde yeniden canlanıyor. Belki de haklıdır. "Yine de en azından bir ısırık almayı denerdim. Sen ne yaptın?"

"Yaban mersinli kek yapmaya çalıştım," diye cevap veriyor. Hemen yanıt vermiyorum çünkü nedense cümlesini kısa kesmeden önce başka bir şey söylemek istermiş gibi bir his var içimde. Bir süre sessiz kaldıktan sonra beni haklı çıkardı. "Annemin pişirdiği son şeydi, daha önce..." Son kelimeyi söylerken sesi inceliyor.

Göğsümde iki farklı duygu dönüyor: Hudson'ın kaybından bahsettiğini duymak üzüntü, ancak birlikte geçirdikleri zamanı hatırlatan bir şey yapmayı, yemek pişirmeyi benimsediği için mutluluk.

Karışıma başka bir duygu da karışıyor: Gurur, eskiden kaçındığı bir şeye şimdi eğildiğini bilmek, kaybın acısına sırtını dönmek yerine artık bu anılara değer verebileceğini bilmek.

Zıplayıp Hudson'a onunla gurur duyduğumu söylemek istiyorum ama onu bu şekilde yanıt vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Bunun yerine kolumu ince beline doluyor ve onu güven verici, şefkatli bir şekilde sıkıyorum.

"Bu hafta birlikte bir şeyler pişirelim," diyorum, başımı omzunun kıvrımına yaslayarak.

"Hm," diye düşünüyor Hudson. "Beni yenilebilir bir şeyler yapmaya götürebilirsin."

Dudaklarımda bir gülümsemeyle, patikanın yüksek bir noktasına ulaştığımızda çevredeki manzarayı geniş bir şekilde görmemizi sağlayan manzarayı seyrediyorum. Tüm alan, ağaçlardan gelen rustik, sonbahar renklerinin bir kaleydoskopudur.

her yöne uzanıyor. Gökyüzü solgunlaşıyor, güneş hızla batı ufkuna doğru ilerliyor.

Bu öyle bir doğal güzelliiktir ki, duyularınıza ulaşır ve kalbinizi çalar, sizi gelecekteki olasılıklar konusunda heyecanlandırır ve aynı zamanda nostaljik yapar.

Bu nostaljik duygu büyükbabamın anılarını aklıma getiriyor. Bu anıların yoğunluğu, akşamın bu erken saatlerinde onun bana yaptığı bir bileziği takıyor olmamla daha da artıyor. On üç yaşımıdayken bir hafta sonunu büyükannem ve büyükbabamın evinde geçirdiğimde, büyükbabamla birbirimize bilezik yapmamız için ısrar etmiştim. Bana yaptığı bileklik en değer verdiğim eşyalarımından biridir ve ara sıra onu takmayı severim. Bu sabah, onu takmaya karar verdim.

Sol elim sağ bileğime sarılı bileziğe dokunmak için hareket ediyor ve sadece çıplak tenimin pürüzsüzlüğünü hissettiğimde paniğe kapılıyorum.

Bakışlarımı bileğime yöneltiyorum; bilezik orada değil.

"Oh, hayır," kelimeler boğazımdan hıçkırık gibi çıkıyor.

"Sorun nedir?" Hudson aceleci bir sesle soruyor.

Ses.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlıyorum, elimi bileğime doluyor ve bileziğin olması gereken yeri ovuşturarak gözlerimin bana oyun oynamadığından emin oluyorum.

"Summer, ne? Neler oluyor?" Hudson eğilip bana bakıyor, yüz hatları endişeyle keskinleşiyor.

"Bilekliğim!" Boğazımda düğümlenen hıçkırıklar, sinüslerimde basınç ve gözlerimin arkasında ve köşelerinde iğne batmaları hissederek haykırıyorum. "Onu takıyordum, değil mi?" Bileğimi Hudson'a doğru kaldırıyorum, belki de bir şekilde yanıldığımı ve hiç takmadığımı düşünüyorum, ama bunun mümkün olamayacağını biliyorum. "Fark ettin mi?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet, fark ettim. Üzerinde bir tane vardı."

Göğsüm gergin ve asidik, kalbim sanki bir mengene tarafından sıkıştırılmış gibi. Bilezik eski ve tokası yıpranmış.

ve bazen gevşer. Düşmüş ya da bir ağaç dalına falan takılmış olmalı.

Arkamı dönüp az önce yürüdüğümüz uzun, dolambaçlı patıkaya bakıyorum. Herhangi bir yerden düşmüş olabilir. Bir saatten fazla bir süredir, bizi yürüyüş parkurunun park yerine geri getiren dairesel bir yolda yürüyoruz.

Hudson'la bu yürüyüşe çıkarken onu çıkarmadığım için çok aptalım. Ne düşünüyordum ki? Daha önce düştüğünü biliyordum ve doğada yürürken bunun bir risk olacağını bilmeliydim. Aptal, aptal, aptal! Kendimi tekmeleyebilirdim.

Bilekliğim olmadan eve dönme düşüncesi, büyükbabamın anısına bu kadar bağlı hissetmemi sağlayan bir şeyi sonsuza dek kaybetmek, göğsümde dağılan keskin bir acı hissetmeme neden oluyor.

Ancak güneş ufka doğru aç yaptıkça gölgeler daha da kalınlaşıyor, artık tepeden ışık vermiyor, bunun yerine yoğun ağaç örtüsünün arasından süzülüyor. Yakında hiçbir doğal ışık olmayacak ve aranacak kilometrelerce patika var.

Onu bulmanın bir yolu yok.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının süzüldüğünü fark ediyorum. Hudson'a bakıyorum ve telefonuyla konuştuğunu görüyorum. Kendimi paniğe o kadar kaptırmışım ki telefonu çıkarıp çevirdiğini bile fark etmedim.

"Evet, herkes." Kulağım cümlelerin ortasında söylediği şeye takılıyor. "Auburn Hills yolunda. Yerimi paylaşacağım, böylece tam olarak nerede olduğumu bileceksiniz. Toplayabildiğiniz kadar insan toplayın, telefonlarını ya da varsa gerçek el fenerlerini getirdiklerinden emin olun. Teşekkürler Lane."

Telefonu kapattı. Ona neden bahsettiğini sormaya çalışıyorum ama tutmaya çalıştığım hıçkırıklar konuşmamı imkansız hale getiriyor.

Hudson ellerini nazıkçe ama sıkıca omuzlarıma koyuyor. Hıçkırıkların dağılması için yeterli değil ama

bu beni biraz daha sakinleştirmeye yetiyor. "Bileziğini bulacağız, Summer," diyor. "Söz veriyorum."

Zifiri karanlık olmak üzereyken yürüdüğümüz kilometrelerce patıkada minik bilekliğini bulmak tam anlamıyla samanlıkta iğne aramak gibi bir şey.

Ancak Hudson'ın sözlerindeki kararlılık ve benim gözlerimin içine bakarken masmavi gözlerinden yayılan samimiyet, yıkılmamam için bana yeterli güveni veriyor.

Çıtlatıyorum ve derin, titrek bir nefes alıyorum. Tam olarak inanmasam da başımı sallıyorum. Çenemi eğmek, Hudson'ın kollarına doğru geriye doğru bir güven düşüşü yapmak gibi, yapmaktan asla çekinmeyeceğimi fark ettiğim bir şey.

"Bütün ekip geliyor," diyor Hudson, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Her birini tarayacağız. Tek. İnç. bileziğini bulana kadar tarayacağız. Bütün gece burada olmamız umurumda değil. Hepsi gitmek zorunda kalsa ve sadece ben kalsam, ellerimin ve dizlerimin üzerinde her bir adımı yeniden takip etsem, telefonumun el fenerini yerin her santimetrekaresinde parlatsam da umurumda değil. Onu bulacağız."

Tekrar başımı sallıyorum. Kalın bir şekilde yutkundüğümde, boğazım hıçkırıkları daha da aşağı itmek için çalışıyor.

Hudson kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Bana söylediği sözlere inanmaya çalışarak göğsüne doğru iç çekiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu yapmak o kadar da zor değil.

A Ben ve Summer'la birlikte dört oda arkadaşım, ayrıca Carter ve ikinci sıradaki birinci sınıf öğrencisi Jamie O'Donnell da burada. Bir yolunu bulmam gerekecek. Summer'ın bileziğini bulduğumuzda -bulursak değil- bunu telafi edeceğiz. Hiçbiri sızlanmadı ya da şikayet etmedi, sadece izleri aramaya koyuldular.

Gruplara ayrıldık, her grup patikanın belirli bir bölümünü tarıyor. Jamie aslında gerçek, yüksek güçlü bir el feneri getirmişti, bu yüzden herkes ikili ya da üçlü gruplar halinde eğilip telefon fenerlerini yavaşça zeminin her parçasına tutarken o kendi bölümünde tek başına çalışıyordu.

Summer biraz sakinleşti ama ondan yayılan endişe ve gerginliği hissetmemek mümkün değil. Onun böyle hissettiğini bilmek beni yiyip bitiriyor ve sonunda bileziği bulduğumuzda hayatımın en büyük rahatlamasını yaşayacağım. En azından yapacak bir şeyi olması, aramaya katılması yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Ama yine de ara sıra çıtırtısını duyuyorum ve her seferinde bu ses göğsüme saplanan bir bıçak gibi oluyor.

Güneş artık ufkun altına kaymış durumda ve yere vuran yapay ışık lekeleri dışında ortalık zifiri karanlık. Hava, geniş gövdeli hokey oyuncularını sahada bir aşağı bir yukarı yürürken hışırdayan yaprakların ve çalılardan sesiyle dolup taşıyor, gece vahşi yaşamın korna sesleri ve çağrılarıyla karışıyor.

Summer ve ben yan yana yürüyor, fenerlerimizin taradığı zemini incelemek için eğiliyor, her seferinde yarım adım ilerliyoruz. Ama aniden durdu ve kendini tam boyuna çekti.

"Takım arkadaşlarını bütün gece burada tutamam," diyor iç çekerek. "Onlara eve dönmelerini söyle."

"Kusura bakma ama hayatım, siktir et." Tuck düşündüğümüzden daha yakın davranarak ikimizi de şaşırtıyor, onun sözlerini duyabilecek kadar yakın. "Biz bir takımız. Saha içinde ve dışında. Öyle değil mi Sebastian?"

Sebastian patikada birkaç adım arkamızda. "Kesinlikle," diye cevap veriyor.

Tuck, Summer'a göz kırparak, "Ve hâlâ şu oda arkadaşına iyi bir şeyler söylemeni istiyorum," diye ekliyor.

Summer gülüyor. Küçük, ince bir kahkaha ama bileziğinin düştüğünü fark ettiğinden beri ondan duyduğum ilk neşeli ses. Bu ses kalbimin göğsümde zıplamasına neden oluyor ve gerekirse bütün bir hafta boyunca bu patikada bir aşağı bir yukarı dolaşmak için yeterli enerjiyle dolmamı sağlıyor.

"Çocuklar! Buraya gelin!" Jamie'nin sesi patikanın çok aşağısından gürlüyor. Uzaktan bile sesindeki heyecanı fark etmemek mümkün değil ve Summer ben daha arkamı dönmeden ona doğru koşmaya başlıyor.

Herkese oldukları yerde kalmaları için sesleniyorum, böylece hepimiz Jamie'ye doğru koşturup, Jamie'de olmasını umduğumuz şeyin gerçekten olmaması ihtimaline karşı patikadaki yerlerimizi kaybetmeyelim. Ama ona doğru koşan Summer'ın peşinden gidiyorum.

Jamie'ye benden önce ulaşıyor ve saf mutluluğun yüksek sesli ığılı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Patıkadaki dönemeci dönüp Jamie ve Summer'ın olduğı yere geldiğimde, Summer kollarını Jamie'nin boynuna dolamış ve var gücüyle ona sarılıyor. Jamie'nin yüzünde garip bir gülümseme var ve karanlıkta bile kulaklarının uçlarının kırmızı olduğunu görebiliyorum.

Boynundaki tutuşunu serbest bıraktığında, yanakları hala o kadar kırmızı ki neredeyse elinde gevşekçe asılı duran el feneri kadar parlıyorlar.

Summer onun önünde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, elinde tuttuğı bir şeye bakıyor. Yanına sokuluyorum ve bilezik olduğundan emin oluyorum.

"Jamie, seni seviyorum!" diye haykırıyor, kollarını tekrar onun boynuna doluyor ve bu kez yanağına kocaman bir öpücük konduruyor.

Bu, çocuğun yüzünü dev bir domatese benzetir.

Her ne kadar son zamanlarda kendimi Summer'a karşı mantıksız bir şekilde sahiplenici hissederken, bir erkek ona gözlerinde biraz şehvetle baktığında neredeyse kaşlarımı çatarken yakalamış olsam da, ki bu oldukça sık oluyor çünkü o çok güzel, bu sefer en ufak bir kıskançlık bile hissetmiyorum. Jamie'nin ne kadar masum ve naif olduğunu biliyorum ve ayrıca bağlamı da anlayabiliyorum. Summer mutlulukla dolup taşıyor ve bunu ifade ediş biçimi hakkında zerre kadar olumsuzluk hissetmeyeceğim.

"Başardık millet!" diye sesleniyorum. Tüm çocuklar bize doğru akın ederken tezahüratlar ve rahatlama ifadeleriyle karşılaşıyorum.

Summer takım arkadaşlarıma bakarak gözlerindeki yaşı siliyor. "Herkes çok teşekkür ederim. Gerçekten nasıl yapacağımı bilmiyorum..." başını sallıyor ve duygu seline kapılmış bir halde derin bir nefes alıyor.

Ben de bunaldım. Çoğu zaman anti-sosyal bir pislik gibi davrandım, beni barda takılmaya veya oturma odasında onlarla video oyunu oynamaya davet ettiklerinde takım arkadaşlarımı görmezden geldim, ama onlar işlerini bırakıp

buraya gelip neredeyse iki saat boyunca elleri ve dizleri üzerinde kayıp bir bileziği arıyorlar.

"Aç mısınız?" Ben soruyorum.

Olumlu yanıt oybirliğiyle ve ezici bir çoğunlukla alınmıştır.

"Döndüğümüzde Marco'dan sipariş verelim," diyorum.

"Benden, siz ne isterseniz. Jamie ve Carter da bize katılsın. Tabii başka bir yere gitmeniz gerekmiyorsa."

Buna gelen tepkiler de bir o kadar olumlu. New York'a yaptığım o hazırlıksız uçuştan sonra banka hesabım hâlâ acıyor ama çocuklar için en azından bunu yapabilirim.

Babam emekli bir profesyonel hokey oyuncusu olarak zengin olabilir, ancak uzun zaman önce bana hiçbir oğlunun NHL'den kazandığı parayı çarçur ettiğini ve birlikte oynadığı pek çok kişi gibi elinde hiçbir şey kalmadığını görmeyeceğini söyledi. Babam bir doların değerini öğrenmem konusunda ısrarcıydı, bu da okul yılı boyunca harcama parasına sahip olmak için öğrenci kredisi almak ve yazları çalışmak anlamına geliyordu.

Arabaya doğru yürürken Summer bileziğini elinde sıkıca tutuyor. Ancak yolcu koltuğuna güvenli bir şekilde oturduğunda bilekliğini bileğine geri takıyor.

Bana dönüyor ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak, en mutlu, en içten gülümsemesini yayıyor.

Onun böyle gülümsediğini görmek için yapamayacağım bir şey var mı merak ediyorum.

Bir aslan sürüsü tarafından köşeye sıkıştırılmış bir ceylan gibiyim. Altı forvetimiz -ilk hattan Sebastian, Tuck ve Carter ile Jamie, Will ve Kiran İkinci çizgiden gelenler yarım daire şeklinde etrafımı sardılar, her birinin önünde bir disk vardı.

Sonra koç düdüğünü çalıyor.

Kiran bana doğru savrulan bir şut gönderdi. Onu engelliyorum ama eldivenim pakla temas ettiği anda Koç'un düdüğü tekrar çalıyor ve Will, Kiran'ın şutunu engelledikten sonraki pozisyonumu göz önünde bulundurarak pakı mümkün olan en kötü yere, sol alt tarafıma doğru ucuruyor.

Bacak pedimden seken topu göndermek için zamanında yayıldım. Sebastian ve Tuck'ın şutları da engelleniyor. Will beni atlatmaya çalışıyor ama hareketlerinde zorlama var, bu da onu ele veriyor ve ısırmıyorum. Pakı gerçekten bana göndermek için sopasını geriye doğru kaydırduğında, onu kolayca uzaklaştırıyorum.

Koçun düdüğü altıncı kez çaldığında, Carter atışını tamamen telgrafla yapıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. Genelde tahmin etmesi zordur ama formunun her parçası sağ üstümü hedeflediğini ele veriyor, yani blok yapmaya gittiğim yeri.

Ama disk sol altımdan geçip kalenin arkasına çarptı.

Kaleci maskemi yukarı itiyorum ve Carter'a bakıyorum, çenem inanamamaktan gevşemiş.

Carter bana alaycı bir sırıtış attı. "Sağ üst tarafa gideceğimi sanıyordun, ha?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi ona kilitliyorum. Bunu nasıl yapıyor?

Eğer Carter diski kullanma konusundaki bazı sorunlarını çözebilir ve hızını artırabilirse, aramızdaki en iyi NHL adayı olabilir.

Babam bu dönemin başlarında Carter hakkında pek de parlak olmayan görüşlerini açıklarken ne düşünüyordu bilmiyorum.

Aslında, bunu bir kenara bırakın, ne düşündüğünü bildiğimden oldukça eminim: Carter'ın oyununun sadece olumsuz yönlerine odaklanmak ve eleştirilecek bir şey olduğu sürece herhangi bir yeteneğini görmezden gelmek.

Jamie, Carter'ın bana attığı şuta hayran kaldı. İyi bir sebepten dolayı. "Bana böyle şut atmayı öğretmelisin," diyor birinci sınıf öğrencisi. Jamie'yle ilgili iyi bir şey de çocuğun öğrenmeye hevesli olması. Doğru bir tutumu var ve bu doğal yeteneğiyle birleştğinde onu çok ileriye götürecektir.

Jamie ve Carter ilginç bir tezat oluşturuyor. Jamie'nin temel özellikleri çok keskin. Sopa tutuşu, pasları ve hızı harika. Ama çok tahmin edilebilir. Asla göz kapaklarınızı yerinden oynatacak göz kamaştırıcı bir oyun çıkaramıyor. Öte yandan Carter, bu seviyedeki bir oyuncu için nispeten zayıf temellere sahip, ancak bunu tamamen sol alandan gelen parlak oyunlarla telafi ediyor.

Tuck dolabımın arkasındaki banka oturdu. "Ee," diye hitap ediyor bana, "bağlı olmak nasıl bir şey?"

"Bağlı mı?" Sözlerini ona bir soru olarak yöneltiyorum.

"Biliyorsun, Summer'la birlikte. Bağlıyken."

Kalbim çarpıyor, çünkü dürüst olmak gerekirse? Bu kulağa hoş geliyor. Summer'a bağlı olmak. Hemen

Kalbimdeki o burkulmayı hissettikten sonra midemde bir batma hissi oluşuyor.

Gerçekten bağlı mıyım, yoksa daha çok sözleşmeye bağlı mıyım?

Açıkçası, Summer ve ben ilk anlaşmamızın şartlarını çoktan aştık. Sürekli takılmak, kollarımız ve bacaklarımız iç içe geçerek uykuya dalmak, ben ona vururken birbirimizin inlemelerini içmek? Evet, orijinal planın bir parçası değil.

Ama şu anki planımız ne? Ondan hoşlanıyorum, o da benden hoşlanıyor. Birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz. Özellikle de bu zaman kapalı kapılar ardında ve kıyafetlerimizin vücutlarımızdan birkaç metre uzakta olmasını içeriyorsa.

Aslında, özellikle de. Kitapçada raflara göz atmayı, bir kafede masanın karşısında ders çalışmayı, odasında takılıp birlikte Salsa yapmayı ya da onunla film izlemeyi en az kalçalarımı onun sıcak kalçalarının arasına sokmayı sevdiğim kadar seviyorum.

Bu gerçek beni rahatsız etmeli ama garip bir şekilde etmiyor.

Ancak bu, şartların gerçekten değiştiği anlamına mı geliyor?

Ya bok kafalı eski sevgilisi Sean hayatına devam edip yeni bir kız arkadaş edinirse? Ya da dönem sonu geldiğinde? "Çıkıyormuş gibi yaparken birbirimizin beynini sikmek eğleneliydi ama şimdi normal hayatlarımıza dönüyoruz" mu diyecek? Sonra görüşürüz!

Bak, ben aptal değilim. Bunun bariz bir çözümü var. Ona sorabilirim. Ona nasıl hissettiğini, bu sahte ilişkinin benim için gerçek olduğu gibi onun için de gerçek olup olmadığını sorabilirim.

Bazen birlikte olduğumuzda, soru dilimin ucunda oluyor. Ama asla dudaklarımdan geçmez. Çünkü ya beklediğim cevabı alamazsam?

Ya sadece **takılmamızı** ve sahte randevulaşmamız sırasında eğlenmemizi istiyorsa, ama işleri sürdürmekle ilgilenmiyorsa?

Artık bu gösteriyi yapmamıza gerek kalmadığında ne olacak? Ya o zaman bu bilgiyi aklımda tutarak numara yapmaya devam etmek zorunda kalırsam, kendi duygularım hala şimdikiyle aynı olursa?

Bunu yapmak işkence olur ama başka seçeneğim yok çünkü kendi dairemi tutana kadar Salsa'nın kalacağı bir yere ihtiyacım var.

"Peki, uzun süren bir sessizlik bağlı olmanın iyi mi yoksa kötü mü olduğu anlamına geliyor?" Tuck'ın tınısı beni belime kadar battığım aşırı düşünme bataklığından çekip çıkarıyor.

"İyi," diye cevap veriyorum, kelimelerimi kısa tutuyorum, içimde dönen şüphelerin onlara sızmasına izin vermemeye dikkat ediyorum.

"Gerçek bir şair," diye tersliyor Tuck kısa cevabıma. "Peki ya ben? Uzun vadede bir kadına bağlanmak? Bilemiyorum. Peki ya sen Rhys? Bir yuva kurabileceğini düşünüyor musun?"

Tuck'ın sorusu Rhys'i duşlara doğru yürürken durdurur. Birden gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. Ne -daha doğrusu kimi- düşündüğünü anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yok. Ama bir süre sonra bu hülyalı ifadeyi silkeleyip atıyor.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyor. "Muhtemelen. Bir gün."

"Peki ya sen Lane?" Tuck kaptanımıza sesleniyor. "O kadar bağnaz bir altın çocuksun ki, şimdiden nişanlanmamış olmana şaşıyorum."

Lane bir kahkaha patlatır. "Sanki zamanım varmış gibi. Evet, eninde sonunda bir aile kurmak istiyorum. Ama tüm bunları profesyonel kariyerim istikrar kazandıktan sonra düşünmeye başlayacağım."

"Söylemem gerek Hudson," diye başlıyor Sebastian, dolap sırasına yaslanarak. "Ağustos ayında bana bu yıl hangimizin bir kız arkadaşı olacağını söyleseydin, son tahminim sen olurdun. Alınma ama."

"Alınmadım." Onu suçlamak zor, özellikle de iki kelimedenden fazla konuşmam yaklaşık bir hafta sürdüğü için

oda arkadaşlarımdan herhangi biri. Ben de kendimi o listede en sona koyardım.

Ama yine de, belki de o listede hâlâ sonuncuyumdur. Sömestr bittikten sonra Summer'la yollarımız gerçekten ayrılırsa, öngörülebilir bir gelecek için kesinlikle bağlanma politikasına geri döneceğim.

İlk kez, bu yaşam tarzı fikri göğsümde boş, içi boş bir his uyandırıyor.

Sonra telefonum dolabımdaki ahşap rafa çarparak titriyor. Kontrol ettim ve Summer'dan bir mesaj buldum. Bana Salsa'nın odasında yaptığı aptalca bir şeyden bahsediyordu.

Ondan gelen bir mesajı okumak bile tüm endişelerimi yok etmeye yetiyor.

"SALSA! BABAN G E L D İ !"

Kedinin kabarık beyaz kafası Summer'ın yatağının eteğinin arkasından dışarı bakıyor. Kedi gözleri beni buluyor ve kısık, mutlu bir mırıltı çıkararak Summer'ın yatağının altından çıkıp bacağıma sokuluyor.

Taşıdığım kutuyu yere bırakıyorum ve yere oturuyorum. "Hey, kızım," diyorum, her yerini okşuyorum, daha fazla mırıltı ve alçak miyavlamalar çekiyorum.

"Bak sana ne aldım." Az önce yanıma koyduğum kutuyu çekiyorum. İçi kedi oyuncaklarıyla dolu. Geçen gün Amazon'dan yeni bir çift çarşaf sipariş etmek zorunda kaldım çünkü eski çiftim kurutucuda yırtılmaya karar verdi. Aklıma hemen Salsa'yı getiren bir oyuncağın reklamını gördüm ve üzerine tıkladığımda bir sürü başka oyuncağın reklamını gördüm. New York seyahati ve Summer'ın bileziğini aramaya yardım eden herkese Marco'dan yemek ısmarlamaktan dolayı banka hesabım hala kötü durumda olsa da, kedi oyuncağı satın alma çılgınlığına karşı koyamadım.

Onları yere atıyorum. Bir kuş oyuncağı alıyorum ve Salsa'nın önüne ayaklarının üzerine koyuyorum. Arkasındaki düğmeye basıyorum

Kanatlarını ırpıyor. Yüzümde kocaman, beklenti dolu bir gülümsemeyle Salsa'nın üzerine atlamasını bekliyorum.

Yapmıyor. Başını hafifçe eğip merakla bakıyor. Bu oyuncağın aldığı tek tepki emin olmayan bir miyavlama.

Summer gülüyor. Yerde bacak bacak üstüne atıp yanıma oturdu. Bacağının benimkine dayanmasına yetecek kadar yakın, sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Buna ne dersin?" diye soruyor ve üç katmanlı bir top kulesine uzanıyor. Onu Salsa'nın önüne koyuyor. Aynı tepki. Kedi temkinli bir şekilde yaklaşıyor, kokluyor ve sonra ilgisiz bir şekilde geri dönüyor.

Salsa yerdeki oyuncak yığınının bakıyor. Küçük siyah gözlerinde şu ana kadar gösterdiğinden daha fazla ilgi algılayamıyorum.

Sonra tüm oyuncakları taşıdığım kutuya dönüyor. Kenarından atlayıp içine kıvrılırken heyecanlı bir mırıltı çıkarıyor.

Summer gülüyor ve bana yaslanmak için yana doğru eğiliyor. "Sanırım kutuyu daha çok seviyor."

Heyecanlı bir miyavlama, Salsa'nın kutudan dışarı sıçraması, ardından pençeleriyle üst kenarı tutup aşağı çekmesi ve böylece kutunun yuvarlanarak onu altına alması ile bu görüşü doğrular gibi görünüyor. Salsa alttan iterken, baş aşağı duran kutu mutlu bir şekilde mırıldanarak yerde ilerliyor.

"Keşke birkaç kutu daha alsaydım," diye homurdanıyorum, reddedilmiş kedi oyuncaklarından oluşan pahalı yığının dehşet dolu bir bakış fırlatarak.

"Eminim yakında kutudan sıkılacak ve oyuncaklarla oynamaya başlayacaktır," diyor Summer. Sempatik ses tonundaki alaycı tonu gözden kaçırmak mümkün değil. "Bu arada biz de onlarla oynayabiliriz." Gökkuşaağı renginde bir balık oyuncağı alıyor ve başımın üstüne koyuyor. "İşte oldu. Çok şık."

Başımı ona çeviriyorum, gözlerim kısık ve dudaklarım ince, başımın üstünde bir kedi oyuncağının ağırlığını hissediyorum. Benim deadpan

ifadesi onu kahkahadan ikiye katlıyor.

Güzel bir günde çalan çanlar gibi kahkahasının parlak sesi ve kollarını karnına sarmak için eğildiğinde sarı saçlarının kabarık dalgası dudaklarımı yukarı doğru çekiyor. İstesem de karşı koyamayacağım bir gülümseme bu.

Hâlâ kambur durarak kendini bana doğru çeviriyor ve bu öyle bir açı ki, sikim hemen kotuma baskı yapıyor. Fermuarlı bir kapüşonun altına atlet giyiyor ve şu anda göğüs dekoltesinin en ağız sulandırıcı görüntüsüne sahibim.

Göğüsleri o kadar inanılmaz ki, mantığa meydan okuyorlar. Dolgun, diri, boyutları tam avuçlarıma göre. Ve şu anda, avuçlarım onların yumuşak, sert ağırlıklarını hissetmek için uğulduyor. Aletim dipten uca zonkluyor, lezzetli, keskin bir ağrı belime vuruyor ve Summer'ın içine girme beklentisiyle kalçalarımı yuvarlamama neden oluyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, onu açgözlü bir şekilde avuçluyorum ve başparmağımın pedini güzel, gül yaprağı meme ucunu örten kumaş sıyrığının üzerinde gezdiriyorum.

Titriyor ve dokunuşuma bastırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve eli yanağımın kenarındaki dikenli sakala sürtünmek için yukarı çıkıyor.

Dudakları ayrılıyor ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için ihtiyacım olan tek teşvik bu. Hiç vakit kaybetmeden dilimi dudaklarının kenarından geçirip içeri girmesini talep ediyorum, dilimi onunkine doğru eğmek için bastırıyorum, doyumsuzca.

Eli kot pantolonumun içinde zonklayan sikimin dış hatlarını kavradığında ağızımın içinde inliyorum.

Aniden geri çekildi. Hayal kırıklığı içime işliyor, ama gözlerindeki yaramaz parıltı ve sinsi sırıtışıyla bu hayal kırıklığı çabucak yok oluyor. Salsa'nın içinde yattığı kutuyu kaptığı gibi kapısına doğru yürüyor. "Neden biraz koridorda oynamıyorsun?" diyor ve Salsa ile kutusunu yatak odasının kapısının önüne bırakıp kapıyı iterek kapatıyor.

Kıkırdıyorum. "Masum küçük Salsa'nın neler olacağını görmesini istemiyor musun?" Soruyorum.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, gözlerinde kirli bir parıltı var. "Yumruğunu saçlarıma gözlerim yaşaracak kadar sıkı doladığımda bana zarar verdiğini düşünmesini istemiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum, güzel pembe dilini dudaklarında gezdirirken sikim beklentiyle titriyor. Sonra çenesini eğdi ve "Ayağa kalk. Ve o kemerden kurtul."

A Beklenti beni sardı. Hudson kemerinin tokasına uzandığında ellerini itiyorum.

"Bir daha düşündüm de," diyorum, sesim alaycı bir tonda, "Ben yaparım."

Yavaşça, önümde bir tahta gibi dimdik duran huysuz kaleciye işkence edercesine yavaşça, kemerinin tokasını çözüyorum ve deri kayışı kot pantolonunun ilmeklerinden çekip çıkarıyorum.

Düğmelerini açtıktan sonra fermuarını yavaşça aşağı indiriyorum, metalik ses boğazından gelen sinirli bir hırıltıyla karışıyor.

"Acele etmiyorsun," diyor. Sesi gergin, sabırsız ve saf şehvetin damarlarında kükrediğini açıkça belli ediyor.

Hudson gibi bir adamda bu duyguya neden olanın ben olduğumu bilmek göğsümde bir güç hissi uyandırıyor. Buna, açılmış fermuarı dar, siyah boxer külotunun içinde zorlanan sikinin dış hatlarını ortaya çıkardığında birbirine sıkışan kalçalarımın arasında eşit derecede güçlü bir zonklama eşlik ediyor.

Kot pantolonunu bacaklarından aŖađı çekiyorum, boxer'ını Ŗimdilik belinde sıkıca bırakıyorum. Parmak uçlarını bel bandının altına soktuğuğunda, parmaklarımla arkasındaki sıcak ete srtndğnde, kısa dokunuŖ tenimde kıvılcımlar aktırmaya yettiğinde, eli saçlarıma saplanıyor ve kendini sabitlemek için bir avuç kıvırıyor.

Sıkı, elastik kumaŖı ince kalçalarından aŖađı o kadar yavaŖ indiriyorum ki, yumruğu saçlarımla sıkıyor, kafa derimdeki ilk lezzetli basınç iğnelerini hissetmemeye yetiyor.

Hudson'ın i amaŖı, sikiinin ortaya çıkmasına yetecek kadar aŖađı çekildiğinde, diŖlerinin arasından hava ısıık çalıyor. Alt dudağımı diŖlerimin arasına alıyorum, gözlerim havada zonklayan uzun, kalın erkekliğinin görüntüsünü içiyor, uyarılmasının gücüyle yukarı doğru eğiliyor.

Sol elimi yavaŖ tabanın etrafına sarıyorum. KavrayıŖımı yavaŖ Ŗaftının uzunluğuna doğru sürüklerken heyecan içimde dörtnala koŖuyor.

Hudson'ın siki çok güzel. elik gibi sert ama dokunulduğunda pürüzsüz. Elimde sıcak ve zonkluyor. ŖiŖkin damarları ve aletin alt tarafındaki sütunu hissettiğimde bacaklarımla arasında alevler yalıyor. ŖiŖmiŖ mantar baŖının altındaki hassas pembe sinir uçlarının hemen altında duruyorum.

BaŖparmađımın ucunu ucunun üzerinde gezdiriyorum, Ŗimdiden bir miktar nem hissediyorum. Bu dokunuŖ Hudson'ın kaslarının gerilmesine neden oluyor ve yukarı baktığında keskin yüz hatlarında acı dolu bir ifade seğiriyor.

G. Kan dolaŖımında akan his bu. Hudson benden çok daha iri. Dalgalanan kaslarla dolu ve benim iki elimle kaldıramayacağım bir Ŗeyi pembe parmağıyla kaldırabileceğine Ŗphe yok.

Ama dizlerimin üzerinde, siki ellerimdeyken kontrol bende oluyor.

"Aklımı kaırmamı sağlamaya mı alıŖıyorsun?" diye soruyor, dudaklarındaki zoraki sırtıŖ, alnındaki çaresiz hayal kırıklığının daha doğal ifadesiyle tezat oluŖturuyor.

"Belki," diye şarkı söylüyorum. Elimden geldiğince hafifçe, dilimin ucunu başının açıklığına değdiriyorum; tuzlu, tatlı tadı tat alma tomurcuklarımı boğuyor ve bacaklarım birbirine kenetlendiğinde zevk içime işliyor.

"Siktir," diye inliyor Hudson. Kasları kasılıyor ve eli havamı sıkıyor, kafa derimdeki baskı gözlerimin arkasına ilk sıcak iğne batmalarını çekmeye yetiyor.

"Gömleğini çıkar," diyorum. Hudson buna uymakta hiç vakit kaybetmiyor. Hudson'ın tişörtü çıktığında bakışlarımı dövmeli gövdesinde gezdiriyorum. Mürekkep renkli, yoğun, karmaşık, tasarımlar kaslarının doğal hatlarını vurguluyor.

Şimdi iki eli de saçlarıma gömülmüş, sıkıca kavıyor. Onu ağzıma alıyorum ve rahatlayarak titriyor. Sıkı dudaklarımı onun uzunluğunda gezdirirken küfürler savuruyor. Dilimi yavaşça başının etrafında döndürdüğümde, kafa derimdeki çekiştirmeden dolayı gözümün kenarında bir damla yaş birikiyor.

Hudson onu yavaşça emerken saçlarımı sıkıca kavıyor ve aldığı zevki ortaya çıkarıyor. İnemeleri gırtlaktan geliyor ve acı çekiyor; dilimi ucunda gezdirdiğimde aldığı nefes bir irkilmeye benziyor.

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldanıyor, "beni öldürüyorsun."

Dudaklarımı uzunluğuna doğru çekiyorum, mantar başının üzerinden kayarken patlatıyorum ve ağzımı sadece ona nazlı bir gülümseme atacak kadar boş bırakıyorum, sonra uzunluğunu tekrar ağzıma rahatça yerleştiriyorum, bu sefer daha fazla emme uyguluyorum.

Onu daha yoğun bir şekilde emerken çözülmeye başladığını hissedebiliyorum. Kalp atışlarını sikinin ağzımda zonklamasından hissedebiliyorum, içinde artan doruk gerginliğini ellerinin saçlarımı daha sıkı kavramasından, nefes alışının düzensizleşmesinden, dudaklarından dökülen küfürlerden ve homurdanmalardan hissedebiliyorum.

Hudson kırılma noktasına ulaştı. Kalçaları ağzımı sikerek ileri geri hareket etmeye başladı.

"Kendine dokun," diye emrediyor, sözleri çığ ve sert. "O küçük tatlı amcığını ovala ve kendini boşalt

Ben bu ağızı sikerken."

Birden rollerimiz değişmiş ve kontrol ondaymış gibi hissediyorum. İtaat ediyorum, sağ elimi şortumun altından kaydırıyorum ve klitorisimle oynuyorum. Zevk dalgaları içime hücum ediyor. Bu his dudaklarımı sıkılaştırıyor, bu da Hudson'ın kalçalarını daha hızlı ve daha sert ileri geri hareket ettirmesine neden oluyor.

Gözlerim kapanıyor. Duygulara boğuluyorum. Elim bacaklarımın arasında hızla çalışıyor. Islaklığımın sesi Hudson'ın sert homurtularına ve küfürlerine karışıyor. Hudson saçlarımı daha sıkı kavrarken, orgazmı yaklaşırken gözyaşlarım gözlerimin kırıksıklıklarına dökülüyor.

Boşalırken göğsümde zevk dalgaları yayılıyor. Hudson'ın arkasına uzanıyorum ve kendimi dizlerimin üzerinde sabit tutmak için sert, sert kıcını tutuyorum. Orgazm dalgaları dindiğinde, Hudson sıcak boşalmasını ağızıma boşaltırken kükrüyor. Mutluluğun artçı şokları içimde nabız gibi atmaya devam ederken her damlasını boğazımdan aşağı alıyorum.

Nefes almak için kendimi arkama doğru bırakıyorum. Aşırı duygusal yüklenme gözümü kamaştırdı ve başımı döndürdü.

Başım dönüyor. Hudson'ın gömleğini çıkarmış, boxer külotu bacaklarının yarısına kadar inmiş, kot pantolonu hala ayak bileklerinde düğümlemiş, çenesi yorgunluktan gevşemiş, hala şiş olan aleti bacaklarının arasında daha gevşek bir şekilde sarkmış bir şekilde durduğunu görüyorum.

Gözleri bana odaklanıyor ve bir gülümseme yayıyor. Boxerını yukarı çekiyor ama kot pantolonunu çıkarıyor. Bir adımda yanıma geliyor, eğilip beni kollarının arasına alıyor. Onun sıcak, sert, dövmeli vücuduna sarılıyorum. Dudaklarıma bir öpücük konduruyor, yumuşak ve şefkatli.

Beni yatağıma bırakıyor ve sonra kapıma gidip Salsa'yı içeri alıyor - tabii ki kutusunu da yanında sürükleyerek. Bu sevimli görüntüye ve gözleri Salsa'nın kutuya olan takıntısı ile kutunun içinde taşıdığı görmezden gelen oyuncak yığını arasında gidip gelen Hudson'ın yüzündeki aynı derecede sevimli kızgın ifadeye kıkırdıyorum.

Yatağımın üstünde yanına yerleştiğinde, avucumu sert göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve şakacı bir şekilde onu yatıştırıyorum. "Eminim eninde sonunda o oyuncaklarla ilgilenmeye başlayacaktır."

"Hayır, değilsin" diye kestirip atıyor.

Tek yapabildiğim gülmek. "Film izlemek ister misin?" Dizüstü bilgisayarına uzanarak soruyorum.

Olumlu bir şekilde homurdanıyor - Hudson'ın homurtularını okumakta ustalaştım - bu sırada ağır kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekiyor. İzlemek için bir film seçiyorum ve dizüstü bilgisayarını ikimizin de görebileceği şekilde açıyorum.

Başımı huysuz kalecinin göğsüne yaslıyorum. İlk defa üç kelimenin dilime dolandığını hissediyorum, Hudson hakkında içimde hissettiğim ama söyleyemeyeceğimi bildiğim kelimeler. Henüz söyleyemem.

"H provama geldi."

Olivia'nın düz ve soğukkanlı sözleri dikkatimi çekiyor.

Son Söz kitapçısının kafesinde otururken dizüstü bilgisayarımın ekranından.

"Kim?" En iyi arkadaşımın yüzündeki ifadeye bakarak soruyorum. "Sana büyük bütçeli bir filmde başrol teklif etmek üzere olan bir Hollywood yetenek avcısı mı?"

Olivia'nın dudağı kıvrılıyor ve kitap çantasını masanın kendi tarafına koyup oturmak için sandalyeyi çekerken bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "Kim olduğunu biliyorsun."

"Tuck?" Dudaklarıma nazlı bir gülümseme getiren ismini soruyorum.

Olivia hiç vakit kaybetmeden beni azarlayarak, "Öyle gülümseme," dedi.

Onun bu emri elbette gülümsememi daha da artırıyor. Bir süre için Tuck'ın Olivia'yı kazanma şansı olduğunu düşünmemiştim, hokey oyuncularından uzun süredir nefret ettiği için değil, ama şimdi Tuck'ın o ukala dış görünüşünün altında ne kadar iyi bir adam olduğunu gördüğüm için ... Bilmiyorum.

Onun sıcak güneyli cazibesinin Olivia'nın buz gibi kalbini erittiğini görebiliyordum.

"Tahmin et ona orada ne yaptığını sorduğumda ne dedi?" Olivia'nın sesinden küçümseme damlıyor ve içimden bir ses bu cevaba güleceğimi ve onun öfkesini daha da üzerime çekeceğimi söylüyor.

"Ne?" Diye soruyorum, dudaklarım şimdiden seğiriyor.

Burnu kırılıyor. "Bana tiyatro uzmanı olduğu için orada olduğunu söyledi."

Sadece boğazımı sıkarak kıkırdamalarımın kahkaha tufanına dönüşmesini engelliyorum. "Provalar halka açık."

Gözlerini deviriyor. "Onu beni takip etmekle suçladığımda, oyunculuğumu görmek için orada olduğunu varsaydığım için bana küstah dedi. Dante'yi işaret etti ve onun için orada olduğunu söyledi, onun ..." iç geçirdi ve Tuck'ın sözlerini çağırdı, "tiyatrocü övgüleri."

Şimdi sesler çıkıyor ve bana doğru atılan birkaç meraklı bakışla karşılaşınca ağızımı kapatıyorum. "Israrcı biri, tamam. Hudson son zamanlarda hiç kız çağırmadığından bahsetti, bu da dönemin ilk birkaç haftasına kıyasla çok sıra dışı bir durum..."

Olivia umursamaz bir tavırla ofladı. "Lütfen. Keşke bir puck tavşanı bulsa da beni bu sistemden çıkarsa."

"Keşke beni şimdiden becerse gibi bir şey oldu," diye takıldım.

Oda arkadaşım yanıımızdaki boş masanın üzerinde boş boş duran bir pipete uzanıyor ve kafama atıyor.

"Sanırım aklımı dağıtmak için şu aptal makaleye başlayacağım," diye iç geçiriyor Olivia ve çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp açıyor. Bir süre masanın karşısında oturuyoruz, parmaklarımız tuş takımlarına vuruyor.

Sonra gözlerim ikinci katın merdivenlerinden inen birine takılıyor. Hudson'ın çok sevdiği ramen restoranının sahibi. Beni birkaç kez götürdü. Görünüşe göre adam biraz huysuz - Hudson'ın Cedar Shade'deki tüm restoranlar arasında onun mekanına yönelmesi sürpriz, sürpriz.

Ama son gittiğimde sipariş verirken birkaç kelime konuşabildim. Adı Kazu.

Sağ elinde iki kitap taşıyor. Yıldızların sonuna gelip arkasını döndüğünde durur. Durmuyor, daha çok donuyor. Gözlerini görebileceğim şekilde açı yapıyor ve vücudu durmuş olsa da bakışları canlı ve hareketli.

Gözlerinin izini takip ediyorum. Kitapçının sahibi Cindy'ye mi bakıyor? Kesinlikle öyle görünüyor. Fırının ötesinde kitap kasasını yönetirken bakışları ona bağlı.

Kazu'ya dönüp bakıyorum. Şimdi gözlerindeki bakış biraz daha uzakta. Biraz daha hülyalı. Biraz daha özlem dolu.

"Neye bakıyorsun sen?" Olivia soruyor. Başımı eğip arkasına baktığımı fark etmiş olmalı. Bakışlarımın yönüne doğru dönüyor. "Ramen dükkânının sahibi. Tam bir pislik."

"Bir şeyi yok," diye karşılık veriyorum.

Diğer öğrencilerin, diyelim ki mağazayı ziyaret ederken en iyi müşteri hizmetleri deneyimlerini yaşamadıklarından bahsettiklerini duydum.

Ama o ve Hudson birbirlerini her zaman başlarını sallayarak selamlıyorlar, ki bu da onlar gibi erkekler için muhtemelen birbirlerine arkadaşlık bileziği yapmakla eşdeğer. Hudson beni oraya götürdüğünde de bana yeterince iyi davrandı.

"Ben, Tamika ve Paul geçen hafta öğle yemeği için oraya gittik," diyor Olivia. "Paul daha önce hiç ramen yememişti, bu yüzden ona menü hakkında birkaç soru sordu ve işletme sahibi her seferinde sadece servis ettiği yemekle ilgili basit bir soruyu yanıtlarken dişlerini çektiriyormuş gibi görünüyordu. Bu konuda tam bir pislikti."

"Bence o sadece... yanlış anlaşıldı," diye karşı çıkıyorum. Kazu sonunda şaşkınlığını üzerinden attı, eğer öyleyse, ve kitaplarıyla birlikte kasaya doğru yürüyor.

Olivia koltuğunda geriye doğru dönüp bana bakıyor ve bir kahkaha patlatıyor. "Siz ve yanlış anlaşılan çocuklar," dedi, yüzünü buruşturarak.

gözler. "Lafı açılmışken... Hudson'la aranızda ne var şimdi?"

Sıcaklık boynuma tırmanıyor. Bu cevaplamaya hazır olmadığım bir soru, çünkü cevabını ben de bilmiyorum.

Olivia Hudson'la artık takıldığımızı biliyor. Demek istediğim, ilk seferden sonra ona söylememiş olsaydım bile, şimdiye kadar odamda bizi duymuş olurdu. Ama Hudson bileziğimi aramaya yardım etmeleri için ekibindeki adamları çağırdığından beri aramızdaki ilişkinin yoğunluğu bir kademe daha arttı.

Keşke aramızdakinin ne olduğunu tam olarak bilseydim.

"Yani, her gün odanızdan duyduğum seslerin sahte olmadığını biliyorum," diye devam ediyor Olivia, gözlerinde bir parıltıyla, "peki ya o odanın dışında? Siz hâlâ," masanın üzerinden bana doğru eğilip kısık ve gizemli bir sesle, "sahte mi çıkıyorsunuz, yoksa gerçek mi?" diye soruyor.

Keşke bilseydim.

Yanımızdaki iki masanın boş olduğunu ve kimsenin bizi duymadığını teyit etmek için sağa sola bakıyorum. Çünkü Hudson'la aramızda her ne oluyorsa olsun, herkesin bizim bir çift olduğumuza inanmasını istiyorum.

Sean ile son zamanlarda konuşmadım ama yarışmayı kaybettiğinden beri tavırlarının daha da kötüleştiğini duydum. İnsanlara saldırıyor, çabuk alınıyor, birlikte sahne aldığı diğer müzisyenleri acımasızca eleştiriyor. İhtiyacım olan son şey, şimdi bana geri dönmek için bir fırsat yakaladığını düşünmesi.

Olivia'ya aynı derecede kısık ve gizemli bir sesle cevap veriyorum. "Açıkçası insanların hala birlikte olduğumuzu düşünmelerini istiyoruz. Gerçekte ne yaptığımıza gelince..." İç çekip omuz silkiyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? "Eğleniyoruz. Şimdilik bu kadar yeter. Belli ki o da ben de fazla düşünmek istemiyoruz."

Yalan. Her zaman fazla düşünürüm. Şu anda da fazla düşünüyorum, son birkaç seferimizi zihinsel olarak geri sarıyorum.

ve Hudson'dan hiper-analiz edebileceğim herhangi bir kelime, jest veya bakış tespit etmeye çalışıyorum.

Benim ona karşı hissettiklerim kadar onun da bana karşı hislerinin derinleşip derinleşmediğini tahmin etmek için okuyabileceğim herhangi bir işaret arıyorum.

Bazen öyle olmaları gerektiğini düşünüyorum. Yalnız kaldığımızda, birlikte vakit geçirdiğimizde, bazen hiç şüphe duymuyorum bile. Ne kadar nazik olduğunu, yaptığımız konuşmaları, bana sarılışını, beni öpüşünü ...

Sonra, ayrı kaldığımızda, şüpheler geri geliyor.

Sömestr bittiğinde, her şey başladığında kararlaştırdığımız bitiş tarihinde, bana ne istediğini söyleyeceğinden eminim. Eğer benim istediğimi istemiyorsa -ki şimdiden bunu düşününce göğsüm sıkışıyor- bu hayal kırıklığıyla şimdi yüzleşmektense sahte ilişkimiz sona erdiğinde yüzleşmek daha iyi olacak.

Sonra telefonum bir mesaj bildirimiyle çınlıyor. Hudson bana bir ağacın kovuğunda birbirine sokulmuş iki kuşun fotoğrafını gönderiyor, kafaları birbirine sokulmuş.

Bunu bir mesajla takip ediyor.

HUDSON

Bana bizi hatırlattı.

Kalbim çırpınıyor, göğsüme sıcaklık yayılıyor ve gülümsemem dudaklarımda o kadar yüksek ve geniş bir yer kaplıyor ki, onu halterle tartabileceğimi sanmıyorum.

Üniversite hokeyindeki en huysuz kaleci bana rastgele sevimli hayvan resimleri gönderiyor ve bunların onu bizi düşünmeye ittiğini söylüyor.

Belki de bir saniye önce hiçbir şey için endişelenmiyordum. Belki de Hudson hakkında ne hissettiğimi açıklamamanın ve onun da aynı şekilde hissettiğine güvenmenin zamanı gelmiştir.

Geçen gün odamda kafamın içinde dönüp duran ve dilimi tırmalayan o üç kelimeyi düşünüyorum.

Belki de Hudson'a bu sözleri söyleyebileceğim gün o kadar da uzak değildir.

"H arder," diye yalvarıyor.

Kahretsin, bu gece doyumsuz. "Yapabileceğinden emin misin?

Başa çıkabilir misin bebeğim?" Kalçalarımı onun arkasına geçirip sıırsıklam ıslak amına dalarken, kaslı kalçalarım yumuşak, kalp şeklindeki kışına çarpacak kadar derine inerken, sesim kısa nefeslerle düzensizleşerek soruyorum.

Zaten kendimi fazla tutmuyorum. Ama biraz geri çekiliyorum.

Omuzlarının üzerinden bana bir bakış atarak cevap veriyor, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı var ve sonra kalçalarını geri iterek beni itmenin ortasında karşılıyor.

İhtiyacım olan tek cesaretlendirme bu.

Ona istediğini veriyorum, sahip olduğum her şeyle ona doğru itiyorum. Amcığı beni daha da sıkı kavırıyor ve birkaç itişten sonra taşaklarımda daha fazla dayanamayacağımı söyleyen bir gerginlik var.

"Sikimi çok iyi alıyorsun Summer," diyorum şaşkınlıkla, ona ne kadar derinden soktuğumdan, amının duvarlarının sikimi ne kadar iyi kavradığından ya da yuvarlak götünün yastık yumuşaklığından başka bir şey düşünemiyorum.

Göbeğimin altındaki basınç artıyor, yayılıyor, daha da yoğun bir zevkin dalları yavaşça içime yayılıyor. Serbest kalmam yakın ve her ne kadar bunu uzatmak ve Summer'ın içine gömülmenin mutluluğunu uzatmak istesem de, kalçalarımın yavaşlama komutlarını dinlemesine imkân yok.

Summer çarşafımı iki avucuna aldı, o kadar sıkı tutuyor ki köşelerden biri gevşedi. Yüzünü yastığıma gömdüğünde inlemeleri şiddetleniyor.

"Oh, k a h r e t s i n , " diye nefes nefese kalır. "Orada, tam orada, tam orada ..."

Parmak uçlarım kalçalarının yumuşaklığına gömülürken, ben de tam o yalvarışa neden olan hızda ve açıda itmeye devam ediyorum.

Onu çözmek için sadece birkaç pompa daha gerekiyor. Altımda parçalanıyor, serbest bırakılmasının coşkusuyla kıvranıyor. Amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetleniyor ve ben de uçurumun kenarına yuvarlanıyorum.

Zevk içimde kükrüyor, çenemi ve gözlerimi o kadar sıkıyor ki göz kapaklarımın arkasında dans eden yıldız patlamalarını görüyorum. Prezervatifimin içine boşalırken boğazımda sert, kaba bir inilti gümbürdüyor. Boşalmam kalın ve güçlü, saftımdan fışkıran dölleri beni tamamen boşaltıyor.

Kendimi öne doğru bırakıyorum, göğsüm kaygan bir gümbürtüyle onun sırtına çarpıyor, ikimiz de ter içinde kalıyoruz. Summer'ın uzuvları altımda jöle gibi hissediyor. Baş döndürücü bir kahkaha attı ve sadece "Vay canına" dedi. Ben de sadece homurdanarak onaylayabiliyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, nihayet kalkıp bize bir havlu alacak gücü kendimde bulduktan sonra giyiniyoruz.

Bu yoğun seks seansından sonra ikimiz de acıktık, bu yüzden ramen restoranından erken bir akşam yemeği yiyeceğiz. Summer bana geçen gün Last Word kitapçısında sahibi Cindy'ye uzun uzun bakarken gördüğünü söyledi.

Sadece gülebildim. Ona Kazu'nun kimseye uzun uzun bakacak bir adam olduğunu sanmadığımı söyledim.

Yine de, birkaç ay önce, aynı şeyin benim için de geçerli olduğuna yemin edebilirdim. Yaz her şeyi değiştirdi. Ne olmuş yani, belki de Kazu şamatacı kitapçıya özlemle bakıyordu. Tuhaf şeyler oldu ve daha fazla zıt kutup birbirini çekti.

Gerçi Kazu ve Cindy hala romantik komedilerdeki gibi bir çift.

Brumehill Black Bears kapüşonlumu başımdan aşağı indirdiğimde Summer'ın dikkatinin masamın üzerindeki resme yöneldiğini görüyorum.

"Bunu daha önce hiç fark etmemiştim," diyor, gözlerini ona dikmiş. Yanına sokuluyorum.

"Hm," diye mırıldanıyorum düşünceli bir şekilde. "Bu benim en sevdiğim resim. Hatta sahip olduğum en sevdiğim şey."

"Annen mi?" Summer soruyor. "Evet," diyorum içtenlikle. "O çok güzel."

Başımı sallıyorum, bir onay mırıldanıyorum. Resim çerçevesini alıp havaya kaldırıyorum.

Bu benim, dört yaşında olmalıyım, annemle birlikte. Alçak bir ağaç dalına tünemiş bir kuşa bakmam için beni tutuyor. Baharın başları ve açık renkli yapraklar ormanın arka planını cılız bir şekilde süslüyor. Annemin de benim de yüzümüzde kocaman bir gülümseme var.

Bakışlarım ona odaklandığında göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Summer haklıydı, çok güzeldi. Kestane kahvesi saçları, başının etrafına yayılan büyük, kıvrımlı buklelere sahipti.

Bu fotoğrafı babam çekmişti. Acaba o da bizim gibi gülümsüyor muydu? Muhtemelen gülümsüyordu, gerçi şimdi bunu hayal etmek zor. Babamı en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum.

"Fotoğrafı baban mı çekti?" Summer soruyor, düşüncelerimin konusu aniden gerçekliğe sığıyor.

Bir onay sesi daha mırıldanıyorum ama bu sefer sesimde daha nahoş bir tını var. Summer'ın dikkatini çekmeden edemediği bir şey.

"Annenin başka fotoğrafları var mı?" Ben bir süre sessiz kaldıktan sonra Summer devam ediyor.

Başımı salladım. "Evet. Dolabımdaki bazı kutularda bir sürü var.

Nerede olursam olayım her zaman bunu asarım."

"Evinizde annenizin bir sürü fotoğrafı olmalı." Summer bunu bir açıklama gibi söylüyor ama sözlerindeki soruyu okuyabiliyorum. Üzücü bir cevabı olan bir soru.

"Hayır."

Summer gözlerini elimdeki resimden ayırıyor ve başını bana çeviriyor.

"Bir tane bile değil," diye devam ediyorum. Kızgınlık içimde kabarıyor. Sonra kısık bir sesle, yıllardır içimi acı acı kemiren bir düşüncüyü ekliyorum. "Sanki umurunda bile değil."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diyor Summer sempatik bir şekilde.

Ben gerçekten doğru olduğunu düşünüyor muyum? Pek değil. Annem etraftayken babamı hatırlıyorum. Birbirlerine aşıklardı. Birlikte mutluydular.

Vefatından birkaç gün sonra, yalnız olduğunu düşündüğünde babamı ofis olarak kullandığı boş yatak odasında gördüğümü hatırlıyorum; daha önce ya da o zamandan beri hiç görmediğim bir şey gördüm: gözleri yaştan kızarmış, hıçkırıklarla mücadele ederken huzursuz nefes alıyordu.

O hıçkırıklarla savaşmayı bırakmasını dilediğimi hatırlıyorum. Onları serbest bırakmasını. Gözyaşlarının akmasına izin vermesini. O zaman ben de ona katılabilirdim ve birlikte ağlar, kaybımızı paylaşırdık. O sırada ben de hissettiklerimle ne yapacağımı bilmiyordum. Babamın içine attığını, güçlü ve metanetli olmaya çalıştığını gördüm ve ben de onun yolundan gittim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Sadece babamla ağlayabilmeyi, nasıl hissettiğimizi konuşabilmeyi dilediğimi hatırlıyorum, belki o zaman onunla ilgili anılarımızı yüzümüzde gülümsemelerle paylaşabilirdik.

kayıp hakkında konuşmaktan kaçındık ama öyle oldu. Annem hakkında konuşmaktan kaçındık. On bir yıl sonra bile hâlâ bunu yapıyoruz.

"Onunla hiç kızın hakkında konuşuyor musun?" Summer soruyor.

Başımı salladım. "Yapmamayı öğrendim." Vefatından sonraki yıllarda ne zaman ondan bahsetmeye çalışsam, babam mümkün olduğunca çabuk konuyu değiştirirdi. Tabii ki, konuşmamızı kaydırmak için her zaman elinin altında bir şey vardı: hokey.

Geçmişten çok geleceği düşünmelisin, yıllar önce ben sekiz yaşındayken ailece gittiğimiz bir kamp gezisini hatırlatmaya çalıştığımda bana şöyle dediğini hatırlıyorum: Dün gece St Sylvan Prep'e karşı oynadığın oyun hiçbir yetenek avcısını etkilemeyecek.

4-1 kazandığımız bir maçta bir pakın kaleye girmesine izin vermiştim.

"Herkes farklı şekilde yas tutar," diyor Summer. "Belki de o sırada doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Senin için güçlü olmaya çalışıyordu."

Burnumdan uzun bir iç çekiş çıkıyor. Tek bildiğim babamın anneme ait hiçbir şeyi saklamadığı. Resim yok. Ivır zıvır yok. Onun hakkında konuşmuyor. Bildiğim kadarıyla artık onu düşünmüyor bile.

"En son ne zaman onunla onun hakkında konuşmayı denedin?" Summer sorar.

Ne kadar zaman geçtiğini düşünmeye çalışırken kaşlarım havaya kalkıyor. "Yıllar," diye cevaplayabiliyorum sadece başımı sallayarak.

Summer yumuşak, sempatik bir hmm sesi çıkarır. "Belki de tekrar denemenin zamanı gelmiştir. Belki bunca zaman sonra, hala onun hakkında konuşmak istediğini, onu onunla birlikte hatırlamak istediğini bilirse ... belki şimdi o da isteyecektir."

Şüphe midemde ağır bir yer kaplıyor. Ama... belki.

"Onun için de zor olmuş olmalı," diye devam ediyor Summer. "Bazen zor durumlarda... şey, zor

Ne yapacağınızı bilmek için. Doğru cevaplar yokmuş gibi görünebilir."

Bu kız çok zeki, nazik ve anlayışlı. Yıllar boyunca babamın annemin anısını doğru şekilde onurlandırmadığını düşündüğüm için çok fazla kızgınlık hissettim ... belki de onun için hiçbir yol doğru yol gibi görünmüyordu. Ve bir süre sonra, evimizde ve hayatlarımızda çok ağır, çok hissedilir bir şekilde devam eden kayıp hissini görmezden gelmeye alıştı.

Yani, duygularımı ifade etme konusunda en iyisi olduğumu söyleyebilir miyim? Kesinlikle söyleyemem.

Şu anda yanımda duran kıza ona gerçekten aşık olduğumu söylemeye bile cesaret edemedim. Sömestr bittiğinde ilişkimizin bitmesini istemediğimi. Bunun sahte olduğuna dair tüm iddiaları bırakmamızı istediğimi. Bu kelimenin ikimizin de dağarcığından silinmesini istediğimi.

"Onu bu hafta sonu deplasmanda oynayacağın maçta göreceksin, değil mi?" Summer soruyor.

"Evet," diye başımı salladım. Bu Cumartesi Boston College'la oynamak için Boston'a gidiyoruz - yeni transfer olduğum takımla.

"Belki o zaman tüm bunlar hakkında onunla konuşabilirsin."

Uzun ve düşünceli bir nefes alırken göğsüm genişliyor. Yavaşça nefes verirken, "Belki de bu kötü bir fikir değildir." diyorum.

"M Arcus'un file arkasında zayıf olduğunu biliyorsunuz. Etrafında dönüp diğer tarafa doğru bir sarma golü atmak için, gerçekten arkasındaki birine geriye doğru bir pas hazırladığını biliyorsunuz ..."

Babam Boston'a karşı kazandığımız maçı anlatmaya devam ediyor. Buzdan 3-1'lik skorla çıktık, Boston gibi bir takıma karşı gurur duyulacak bir skor.

Bu gece tüm silindirlerimiz ateşlendi, özellikle de defansif olarak. Rhys ve Lane ilk birkaç hafta boyunca yaşadıkları pürüzleri gidererek acımasız bir kapatma ikilisi haline geldiler.

Hücumda, Tuck'ın hızı ve diski kullanma becerileri, Carter'ın öngörülemezliği ve Sebastian'ın stratejik zekası rakip kaleye bir saldırıdır.

Bu takımın bu yıl çok ileri gideceğini iliklerime kadar hissediyorum. Tek soru Frozen Four'a gidip gidemeyeceğimiz.

Ama doğruyu söylemek gerekirse? Şu anda hokey hakkında pek düşünmüyorum. Babamın dersini dinliyorum, her zamanki gibi

nedenler.

Diğer arkadaşlarla otelin barında kutlama yapmak yerine, babama akşam yemeği için bir lokantaya gitmeyi önerdim. Böyle bir öneride bulunmak bana özgü bir şey olmadığı için biraz şaşırdı. Ama kabul etti.

Tabii ki oturduğumuz andan itibaren durmadan hokeyden başka bir şey konuşmadı. Ama onunla bire bir vakit geçirip konuşmak istediğim konu bu değildi. "Çocukken sahile gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? on?" Babam Carter'ın tarzını anlayamadığına dair bir şeyler söylerken araya giriyorum. "Annem seni bizimle sörf dersleri almaya zorladığında mı?"

Hatırladıkça dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Babam hayatında hiç sörf tahtası tutmamış olmasına rağmen derse bile ihtiyaç duymayacağından o kadar emindi ki, kendi deyimiyle, hokey onun dengesini elit hale getirmişti ve bir çift patenin dengesi dalgaların üzerinde dengeye dönüşmeliydi.

Spoiler uyarısı: Olmadı.

Babam tahtayı ayağının altında üç saniyeden fazla tutamazken, annem doğuştan yetenekliydi.

Bu, ailece çıktığımız son tatil oldu.

Bu düşünce göğsümde bir hüznün yaratıyor ama bu hafif bir sancı, anının mutluluğu bunun üzerinde yükseliyor.

Dalgalar altımda hafifçe kabarırken sörf tahtasında oturarak dengemi korumayı öğrendiğim o gün güneşin ılık sıcaklığını neredeyse ensemden hissedebiliyorum.

Anımsadıklarım onu cümlelerin ortasında durdurunca babamın çenesi açık kaldı. Gözlerine baktım ve orada bir şey gördüğüme yemin edebilirim. Bir parıltı. Ağzı kapanıyor, belki ben de hayal görüyorum ama sanırım ağzının kenarında ufak bir seğirme görüyorum.

On bir yıldır yüzünde görmediğim bir gülümsemenin başlangıcı. Belki de.

Sonra gözlerini kırptırıyor. Tekrar yapıyor. Sonra kabaca boğazını temizler. "Devam et Hudson," diyor. Sesindeki o tanıdık tonu yüksek ve net bir şekilde duyduğumda göğsüm daralıyor. Bir şeyin yanından hızla geçmek istediğinde kullandığı ton. "Forvetlerinizin pakı en çok ne zaman ellerinden kaçırabileceklerini bilmeniz gerekir ki hazırlıklı olabilesiniz ve bu akşam gole izin verdiğinizde olduğu gibi hazırlıksız yakalanmayasınız. Sebastian Laurent'in pakın kontrolünü kaybetme olasılığı en yüksek gibi görünüyor.

..."

Ve devam ediyor, ama ben onu duymazdan geliyorum.

Hokey hakkındaki sözleri bir kulağımdan girip diğerinden hızla çıkıyor. Summer'ın geçen günkü sözlerini hatırlıyorum ve içimde büyüyen hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum. Belki de babamın biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı vardır.

Birkaç dakika daha hokeyden bahsetmesine izin verdikten sonra, lokantadaki garson kız yemeklerimizle birlikte yanımıza geldi. Tabakları önümüze koyarken sohbetin kısa süreli durgunluğundan yararlanarak konuyu tekrar değiştirmeye çalışıyorum.

"Sen, ben ve annem kar yağdığında nasıl kardan adam yapardık, hatırlıyor musun?" Soruyorum, anılar canlandıkça ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Ve her zaman kardan adamın başına taktığımız o eski kahverengi şapkayı hatırlıyor musun? Her yıl aynısını. O şapka hâlâ evde bir yerlerde olmalı, değil mi?"

Bu sefer, babamın ağzının kenarlarının yukarı doğru çekildiğini biliyorum. Sadece birazcık. Küçük bir parça. Ama görebiliyorum. Dudaklarının kenarlarında yıllardır harekete geçmeyen kırışıklıklar. Gözlerinde bir ışık, sanki görüşü odaklanmamış gibi, sanki sonunda zihninde çok çok uzakta kaldığı pek çok anıyı saklayan bir kapının kilidini açıyormuş gibi.

Sonra o ışık söner.

Acı dolu bir bakış onun yerini alır, bir kayıp bakışı.

Ağzı düşüp ince ve sıkı bir hal alırken dudaklarının etrafındaki kırışıklıklar yumuşar. Burun delikleri hafifçe açılırken

keskin, hızlı bir nefes çeker, neredeyse beklenmedik bir şekilde bir iğnenin batırılmasından dolayı acıdan nefesi kesilmiş gibidir.

Bakışları aşağıya iniyor ve başını sallıyor. Ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. O kapıdan dışarı taşmak üzere olan anılardan kaçıyor, sadece bir anlığına mandalını açmak için uzandığı kapıdan.

"On yıldan daha uzun bir süre önce olanları mı düşünmek istiyorsun?" diye soruyor, sesi keskin ve çabuk. "Yoksa gelecekte neler olacağını mı düşünmek istiyorsun? Bu yıl oynamanız gereken daha çok maç var. Şampiyonluğu hafife almayın. Onu hak etmelisiniz. Bu, hatalarınızı tespit etmek ve onları nasıl iyileştireceğinizi bilmek anlamına gelir. Örneğin, ne zaman ..."

Her zaman olduğu gibi, kaybın acısını tek takıntısına odaklanarak atlatmaya çalışıyor. Sıcak, kaba gerginlik omuzlarımda kıvrılırken iç yanağımı çiğniyorum. Kalın bir yutkunmadan sonra kendime babamın böyle biri olduğunu söylüyorum. Bunu sadece kabul edebilirim.

Ve sonuçta, belki de doğru zihniyete sahip olan ben değil de odur.

Üzüntü ve hayal kırıklığı hala üzerimdeyken ağzıma bir patates kızartması atıyorum ve bana yanlış yaptığımı söylediği her şeye dikkat etmeye çalışıyorum.

"N Olivia'nın tiyatro bölümünden arkadaşı Mariah, "Bu kasabada eksik olan şey buydu" diyor açılış gecesinde tıka basa dolu olan yeni moda bara bakarken onaylıyor.

Starlite'ın büyük açılışı için haftalardır kampüsün dört bir yanına posterler asılıyor. Cedar Shade şehir merkezinde, herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir terk edilmiş olan küçük bir depoda yer alıyor.

Birinci kat kapsamlı bir şekilde yenilenmiştir ve şimdi güzel Art Deco titreşimleriyle modern, çarpıcı bir görünüme sahiptir. Zemin siyah beyaz fayans, duvarlar koyu yeşil ve yumuşak küre ışıkları açık tavandan sarkıyor. Yüksek masa ve sandalyelerin tamamı, üst düzey bir tasarım dergisinde görebileceğiniz türden oyma ahşaptır.

Hiç şüphe yok ki burayı bu kadar etkileyici hale getirmek için yaptıkları yatırımı telafi etmek için kokteylleri fiyatlandırıyorlar. Ama bu kokteyller lezzetli ve güçlü, bu yüzden şikayet etmiyorum.

Müzik bölümünden arkadaşlarımdan Julian, "Kesinlikle," diyerek Mariah'nın düşüncesini yineliyor. "Şu Loser's Luck mekânı güzel ama burası daha çok benim tarzım."

Bir ello sanatçısı olan Julian'ın zengin olduğu biliniyor, yani bu sürpriz değil. Züppe olduğundan ya da parasını etrafa satığından falan değil. Babanız Chicago'nun en iyi emlak geliştiricilerinden biriymen bunu saklamak zordur.

"Ben değil," diye konuşmaya katılıyor Tuck. "Burası iyi hoş ama ben kendimi... keyifsiz hissediyorum. Güzel bir ev pub'ı bana daha uygun." şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu görüş onu gecenin üçüncü kokteyliyi geri atmaktan ve başka bir sipariş için garsona işaret etmekten alıkoymuyor.

Burası tıklım tıklım. Kampüsteki herkes buradaymış gibi hissediyorum. Hudson'ın ekibi, benim müzik bölümündeki arkadaşlarım ve Olivia'nın tiyatro bölümündeki arkadaşları açılış gecesine gelmeyi planlıyordu, bu yüzden birden fazla masayı kaplayan geniş bir grup halinde toplandık.

Drama ve müzik öğrencileri sporcularla nadiren kaynaşıyor, ancak herkes iyi geçiniyor ve iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Olivia'nın aktris arkadaşı Grace, Shakespeare ve diğer Elizabeth dönemi oyun yazarları hakkındaki bilgisiyle onu etkileyen Sebastian'la derin bir sohbete dalmıştır - eminim dağınık siyah saçları, yeşil gözleri, muhteşem yüzü ve sigara içen vücudu da bir etki bırakıyordu.

Hoparlörlerden daha hareketli bir şarkı yükselmeye başladığında, Grace Sebastian'ı dans pistine doğru çekiyor ve ikisini masaya bırakıp ona uymak için döndüğünde gözlerinde herhangi bir protesto belirtisi olmadığı kesin.

Hudson gecenin çoğunda sessizdi, ama gözleri gürültülüydü. Bakışları tüm gece boyunca üzerimde sıcak ve ağırdı.

Bu gece dar siyah bir elbise giyiyorum, göğsümün ortasında gğslerimin kabarıklığını birazcık gösteren bir anahtar deliği var. Çok sık giydiğim bir şey değil ama böyle bir yerin açılış gecesini için uygun olduğunu düşündüm. Geçtiğimiz hafta boyunca kampüsteki diğer kızların

Ben de kendimi göz alıcı ve seksi hissetmek istedim.

Bu gece beni ilk gördüğünde Hudson'ın gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olması kesinlikle kendimi seksi hissetmeme neden oldu. Şu anda kaslı kolunu belime dolamış olması, elinin ağır bir şekilde kucağımda durması ve başparmağının bacağımda daireler çizmesi de öyle.

Bana sahip çıkmak için ne kadar gururlu ve hevesli olduğunu hissedebiliyorum - ona ait olduğumu bakan herkese açıkça göstermek için. Son zamanlarda, onun bu dürtüsünün artık sadece göstermelik olmadığını hissetmek için kendime giderek daha fazla izin veriyorum.

"Bu gece çok sessizsin," diyorum Hudson'a, alaycı bir şekilde yan tarafını dürterek. Parmak ucum sert bir mermere değiyormuş gibi hissediyorum. Kaslarının ne kadar sert olduğuna hayret etmeyi bırakacağımı hiç sanmıyorum. Ya da onun vücudu kadar sert bir şeyin nasıl bu kadar sıcak ve rahat olabildiğine.

"Aklımda çok şey var," diyor. Sesi sert ve alçak ve içimi bir endişe kaplıyor. Hudson'ın babasıyla yaptığı son konuşmanın istediği gibi gitmediğini biliyorum ve umarım bu konuda hâlâ depresyonda değildir.

"Ne gibi?" Giydiği yumuşak polo tişörtün üzerinden sırtını okşayarak soruyorum.

Bakışları o kadar sıcak ki, gözlerini bana çevirdiğinde içim yanıyor. "Eve gittiğimizde sana yapacağım her şey" diyor.

Sesinin çakıllı gürültüsünü tam bacaklarımın arasında hissediyorum. Sırtındaki avuç içim uğulduyor, çünkü bu polo tişört onun ya da benim zeminimde yatarken, nereye varırsak varalım, tırnaklarım dövmeli sırtının kordonlu kaslarına battığında nasıl hissedeceğimi hemen tahmin etmeye başlıyorum.

"Oh," diyorum, kalçalarım birbirine kenetleniyor.

"Oh," Hudson dudaklarında alaycı, sinsî bir sırıtişla sözümü taklit ediyor. Elini yavaşça aşağı kaydırarak açıkta kalan kalçamın üzerinde gezdiriyor. Bir gerilim ve zevk dalgası

Yumuşak tenime bastıran sert, güçlü parmak uçlarının hissi içimde dalgalanıyor.

"Selam şekerim." Tuck'ın az önce masamıza uğrayan garsona söylediği sözler dikkatimi Hudson'ın aklından geçenleri hayal etmekten uzaklaştırıyor. Bir süre daha dışarıda olabiliriz, bu yüzden şu anda külotumun tamamen ıslanmamasını tercih ederim.

Olivia'nın yanıma oturup Tuck'ın garson kızla etkileşimini izlerken çıkardığı onaylamayan homurtu da dikkatimi çekiyor. "Şeker," diye mırıldanıyor küçümseyerek nefesinin altında.

Garson kız içki siparişini aldıktan sonra Tuck yirmi dolarlık bir banknot çıkarır ve göz kırparak garsona uzatır. "Zahmetiniz için." Garson kıkırdayarak hevesle kabul eder ve uzaklaşır. Siparişini almak için kalabalığın arasında kaybolurken Tuck'ın gözleri kızın dar eteğinin arkasına takılır.

"Ne domuz ama," diyor Olivia.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne? Tek yaptığı ona iyi bir bahşış vermektir," diye arkadaşşıma takılıyorum.

"Sonra da bir sapık gibi kıcını süzdü." En iyi arkadaşşımanın kaşları düşük ve alt dudağı onaylamaz bir şekilde dışarı fırlıyor.

Daha iyi bilmesem, en iyi arkadaşşımanın sözde nefret ettiğı adamı kıskandığını söyledim.

Aslında, daha iyisini bilmiyorum. Sanırım en iyi arkadaşşıım sözde nefret ettiğı adamı kıskanıyor.

Gece ilerledikçe, grubumuz yavaş yavaş farklı yönler'e çekiliyor. Black Bears erkekleri farklı kadınlar tarafından kapılıyor. Biri pençelerini Tuck'a geçirdiğinde en iyi arkadaşşıımın yüzündeki çatık kaşları özlemiyorum. Hudson tuvalete gidiyor ve bir dakika sonra Olivia başka bir içki almak için bara gidiyor, çünkü bu noktada o kadar meşgul ki bir sunucuyu işaretlemek neredeyse imkansız olacak.

Kendimi bir süreliğine yüksek masamızda yalnız buldum. Benim için sorun değil. Yavaşça nefis kokteyli mi yudumluyorum ve tıka basa dolu lüks barın etkileyici manzarasını seyrediyorum.

Ta ki istenmeyen bir ses titreşimime girene kadar.

"Hey, Summer." Bu Sean. Adımı dudaklarından küçümseyerek tükürüyor.

Gerginleştım. Ondan olumsuzluk yayılıyor. Birden masamızda yalnız olmaktan pek hoşnut olmadım ve keşke Olivia ya da Hudson şu anda burada olsaydı dedim. Özellikle Hudson.

"Merhaba Sean," diyorum, bakışlarımı onunla odanın geri kalanı arasında gezdirerek, şu anda onunla ilgilenmek gibi bir niyetim olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Daha önce böyle bir imada bulunmamıştı.

"New York'taki yarışmayı kazandığın için tebrikler." Tebriklerin daha az samimi bir şekilde iletildiğini hiç sanmıyorum. Sözlerinden alaycılık ve acımasızlık akıyor.

Kaçırılmayacak imaları görmezden gelmeyi seçiyorum. "Teşekkürler," diyorum, hızlıca başımı sallayarak ve sıkı bir gülümsemeye zorlayarak.

"Evet, şimdi dünyanın tepesinde, ha?" Şimdi sesinde düpedüz bir kavgacılık var. Masama bir adım daha yaklaşp kollarını masanın kenarına dayıyor. Bu yakınlık midemin gerilmesine neden oluyor. Oturduğum sandalyede ondan biraz daha uzaklaşıyorum. "Büyük yarışmaları kazanmak. Aptal sporcu erkek arkadaş. Aferin sana."

Aptal bir sporcu Hudson'ın olabileceği son şeydir. İnsanlar ilk bakışta onun hakkında ne kadar cahilce izlenimlere sahip olursa olsun, o Sean'dan çok daha zeki ve naziktir.

İçimden onu savunmak geliyor ama Hudson'ın kimseden savunmaya ihtiyacı yok, hele Sean'dan. Ayrıca, bir tartışmanın içine sürüklenmek istemiyorum. Ne yapacağımı bilemeden sessiz kalıyorum, sinirlerim karar verme mekanizmamı kısa devre yaptırıyor. Umarım Sean ipucunu alır ve çekip gider.

Öyle bir şans yok. "Evet, eminim şu an kendini bir bok sanıyorsundur. Ama sen benim sayemde buradasın. Müzik profesörlerine senin için iyi şeyler söylemeseydim, sana verilen fırsatları elde edebileceğini mi sanıyorsun?"

iyi bir kadın olduğun için mi?" Kötü niyetli, acımasız bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok."

Söylediklerinin doğru olmadığını biliyorum ama sözleri yine de canımı acıtıyor. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bakışlarında okuduğum öfke ve haklı kıskançlık, söylemeyi planladığım her şeyi susturuyor.

Sessizliğin ritmi Sean'ı daha da tedirgin eder. "Ne yani? Mesajlarımı görmezden geldikten sonra, şimdi de yüz yüze beni görmezden mi geleceksin? Söyleyecek bir şey yok mu? Seni aptal bi-"

Sean son kelimeyi söyleyemez, çünkü birden Hudson'ın devasa eli yakasının önünden dolanır ve onu o kadar havaya kaldırır ki ayaklarının ucu karo zemine sürtünür.

"Seni lanet olası küçük pislik." Hudson'ın sesi alçak, kaynayan bir kükreme. Sol eli Sean'ı havada tutarken, sağ kolu gergin ve titriyor, eli sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılmış. Kullanmamasını umduğum bir ilk, çünkü Sean buna değmez.

"Bunu sana bir kez söyleyeceğim. Bir kez," diye tekrarlıyor yoğun bir vurguyla. "Eğer kız arkadaşıma bir daha saygısızlık edersen, şu anda olduğum kadar iyi davranmayacağım. Senin işini bitiririm. Duydun mu beni?"

Hudson'ın sol yumruğu, cevap alamadığı yarım saniyenin ardından Sean'ın yakasında sıkılır.

Hudson çene kaslarını patlatacak kadar sıkıldığı dişlerinin arasından "Cevap ver bana," diye hırlıyor.

Sean başını sallar. "Evet."

Hudson onu indirir. "Güzel. Şimdi siktir git gözümün önünden."

Aceleyle uzaklaşırken Sean'a bakmadım bile. Düşünebildiğim tek şey Hudson'ın bana kız arkadaşım demesiydi.

Sadece bu iki kelime değil - bu iki kelimeyi daha önce de kullandı, sadece başkalarını ikna etmeye çalıştığını bildiğim halde

-Ama onları söyleme şekliydi. Bu sözleri sanki bir senaryodan okuyormuş gibi söylemiyordu.

sanki rastgele seyircilerin söylediklerine inanmasını istiyormuş gibi bir rol.

Bunları kalbinden geldiği gibi söyledi. Sanki gerçekmiş gibi.

Hudson bana dönüp iki elini omuzlarıma koyduğunda, şefkatli mavi gözlerinden yayılan endişeyle bu gerçeği daha da derinden hissediyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

Başımı salladım. "Öyleyim. Gerçekten. Söylediğin şey..."

"Ciddiydim," diyor. "Bu gerçek değilmiş gibi davranmaktan yoruldum. Bu hayatımda yaşadığım en gerçek şey değilmiş gibi davranmaktan yoruldum. Sen benim kız arkadaşımın, Summer. Göstermelik değil. Rol yapmak için değil. Başkası için değil, sen ve ben için. Bunun sömestr sonunda bitmesini istemiyorum. Sahte kelimesinin bizimle bir ilgisi olmasını istemiyorum."

Hudson bana duymak için can attığım her şeyi söyledi ve dilim ağzımda dondu kaldı.

İki vuruşluk kasıtsız sessizliğin ardından Hudson'ın yüz ifadesine bir şüphe gölgesi düşer. "Tabii sen..."

Kelimeler kifayetsiz kalsa da Hudson'ın şüphelerini bastırmak için ağzımı kullanabiliyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve dudaklarım ona yapışıyor. Öpücüğüm aynı anda hem sert hem de şefkatli, hissettiğim her şeyi anlatmak için çaresizim.

Elleri sırtımı buluyor ve beni sıkıca kendisine bastırıyor. Hudson olan her şeyin hissinde boğuluyorum. Gövdesinin sertliği, kollarının etrafımda ne kadar rahat hissettirdiği, erkeksi kokusu, yumuşak dudakları. O dudaklar şimdi beni öpmeye başlıyor ve bunu yapma biçiminde yumuşak bir şey yok.

Beni sahiplenir gibi öpüyor. Daha önce başkalarını onun olduğuma inandırmak için beni öptüğü gibi değil, onun olduğumu bilmemi sağlamak için öpüyor.

Geri çekildiğinde dudaklarım şişmiş ve en iyi şekilde uğulduyor. Kırmızı rujum dudaklarına bulaşmış ve gözlerinde hülyalı bir bakış var. Bu görüntü o kadar seksi ki arzum kalçalarıma kadar yükseliyor.

Artık ikimizin de nasıl hissettiğimiz konusunda aynı fikirde olduğumuzu bildiğime göre, bu arzu tamamen fiziksel olmaktan çok daha derin. Hudson'ı üstümde, içimde hissetmek ve aynı zamanda onun kalbindeymişim gibi benim de kalbimde olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyorum.

Olivia'nın geri döndüğünü görmek için başımı çeviriyorum. Dudakları içkisinin ince siyah pipetinin etrafında büzüşmüş, gözleri kocaman açılmış bize bakıyor. "Soracak olursan diye söylüyorum. Evet, erken ayrılırsanız burada iyi olacağım."

Gözlerimi onunkilere kilitlediğimde Hudson'ın bakışlarında arzu alevleri yalıyor. "Hadi buradan çıkalım."

"M ine." Hudson dudaklarını öpüşmemizden çekip bir kelime söyleyecek kadar uzun süre ayırıyor. Ama bu bir kelimedenden daha fazlası.

kelime. Aynı anda hem bir iddia hem de bir sözdür.

"Hepsi senin," diye onaylıyorum dudaklarımızı tekrar birbirine bastırdıktan sonra.

Ön kapım kapandığı anda, ağzı benimkine yapıştı. Odama çıkarken üzerimizdekileri çıkardık. Ayakkabılarım kapının yanında. Hudson'ın gömleği merdivenlerde bir yerde. Merdivenlerin başında elbisemden sıyrıldım. Hudson odamın eşiğinde pantolonunu çıkardı.

İç çamaşırlarımız kapımla yatağım arasında vücutlarımızdan çıkıyor ve yatağa uzandığımızda cırılçıplak kalıyoruz, ellerimiz aç bir şekilde birbirimizin vücudunu okşuyor.

Bedenimi öpücüklerle boğuyor, sanki ona değer veriyormuş gibi. Dudakları vücudumda sıcak, her temasta daha fazla arzu uyandırıyor.

Göğüslerimin arasındaki hassas teni öptüğünde "Benim" diye tekrarlıyor.

"Benimkini." Göbek deliğimi öptüğünde.

"Benim." İç uyluğumu öptüğünde.

"Hepsi benim," diyor ve dudaklarıma tekrar daha derin, daha sert bir öpücük konduruyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye fısıldıyor ağızından çıkan kelimeler. Hudson yatağımın başucundaki prezervatifi almaya gidiyor-

ama onu

durduruyor

um.

"Hayır,"

dedim.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hayır mı?"

"Bu sefer prezervatifsiz deneyelim."

Gözleri parlıyor. Ham, güçlü bir arzu, korkuyla karışık.

"Emin misin?" diye soruyor. Endişesi içime yayılan bulanık bir his yaratıyor. Beni gerçekten önemsiyor ve tam olarak emin olmadığım bir şey yapmamı istemiyor. Pişman olabileceğim herhangi bir şey.

Bundan kesinlikle eminim.

Başımı salladım. "Eminim. Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Test yaptırdım." "Ben de düzenli olarak test yaptırıyorum. Ben temizim. Ama sen ..."

Parmağımı kaldırıyorum ve hafifçe dudaklarına bastırıyorum. "Eminim," diye onaylıyorum.

"Daha önce hiç onsuz yapmamıştım," diyor.

"Ben de öyle." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bunu ilk kez Hudson'la paylaşabildiğim için çok mutluyum.

Hudson kendini bacaklarıma arasına hizaladığında tahrik tüm benliğimi sarıyor. Başımı bir kez daha salladığımda içime kayıyor.

Zevk vücudumda yayılıyor. Hudson içimde derinlere batıyor, kasları geriliyor.

"Fuuuck," diye inliyor, vahşi, gırtlaktan gelen bir ses. "Lanet olsun, Summer, fu ..." Sözleri kesiliyor, beyni karşı konulmaz bir hisle karışmış durumda.

Benimki de öyle. Onu içimde tamamen çıplak hissetmek yeni bir yoğunluk seviyesi. Aramızda hiçbir şey yokken, onun her hareketini daha da canlı bir şekilde hissediyorum. Bu sadece fiziksel de değil. Onunla yakınlık hissi farklı bir seviyede.

İkimiz de birbirimizin bedenlerinin mutluluğunda kendimizi kaybediyoruz. İtişleri çılgınca, nefesleri kesik kesik. Dudaklarım onunkileri buluyor ve öpüşmemiz çılgınca ve vahşi oluyor.

"Hepsi benim," diyor tekrar, dişlerinin arasından dökülen kelimelerle.

"Senin," diye onaylıyorum, elimi başının arkasına koyup onu kendime doğru çekiyorum. "Sadece senin."

"Neredeyse... neredeyse... sikişiyorum." Hudson'ın kasları daha sıkı sarılıyor, itiş gücü daha hızlı ve daha sınırsız hale geliyor.

"İçime gir bebeğim," diye inliyorum. "İçime gel."

Çekirdeğimin derinliklerinde bir zevk patlaması patlıyor, doruk noktam içime çarpıyor. Hudson patlayıp içime boşalmadan önce bir kez daha içime girerken, coşku dalgalarını atlatıyorum.

Her şeye eklenen bu his orgazmımın zirvesini daha da yükseltiyor. Zevkten o kadar bunalmışım ki düşünemiyorum ve Hudson'ın adını dudaklarımda hayal meyal duyuyorum, parmaklarım sırtının kordonlu kaslarına derin ve keskin bir şekilde giriyor.

Bulutlardan yeryüzüne inerken kollarımız ve bacaklarımız birbirine karışmış durumda.

Temizlendikten sonra Hudson beni kollarıyla sarıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Son zamanlarda sana benim olduğumu hatırlattım mı?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum. "Hatırlayamıyorum. Tekrar yapsan iyi olur."

Gözlerinin içine bakabilmem için çenemi yukarı kaldırıyor. "Sen benimsin."

Bana onun olduğumu söyledi. Bana onun olduğumu gösterdi. Ve aynı şekilde, o da benim.

Şu anda, tam olarak olmak istediğim yerde, tam olarak olmak istediğim kişiyle birlikteyim. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Başka bir şey olur mu bilmiyorum.

A Boston'da sonbahar çok güzeldir ama Vermont'takiyle kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktur.

Arabamla ormanın içinden geçen yollarda ilerlerken parlak, rustik renklerden oluşan bir kaleydoskopun içinden geçiyoruz. Kırmızı, kahverengi, sarı, yeşil, altın ve turuncunun hayal edebileceğiniz her tonu. Bazı ağaçlar sadece tek bir renk tonuna sahip, bazıları birbiriyle uyumlu renklerin çeşitli tonlarını barındırıyor, bazıları ise ormanın kendisinin bir minyatürü gibi her çeşit renkle süslenmiş.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzarayı düşünebiliyorum. Ve yolcu koltuğunda yanımda oturuyordu.

"Burayı çok seviyorum" diyor. Pencereden dışarı bakarken sesi hayret dolu.

Mükemmel bir sonbahar sabahı. Bir süvetere ihtiyaç duyacak kadar soğuk, ama bir cekete ihtiyaç duyacak kadar soğuk değil. Neredeyse hiç rüzgar yok. Güneşi engelleyecek tek bir bulutun bile bulunmadığı parlak, mavi bir gökyüzü... Güneşin sıcak ışınları yükseklerden aşağıya süzülerek azalan sıcaklıklara yumuşak bir merhem katıyor.

"Biliyorum," diyorum. "Ben her zaman bir şehir çocuğuydum ama şimdi küçük kasaba hayatına alışmaya başlıyorum."

Summer iç geçirir. "İkimiz de buna uzun süre sahip olamayız."

Bu konuda haklı. Mezun olduğumda ve umarım -Maple Leafs ile anlaşırca, Toronto'da küçük kasaba hayatı diye bir şey olmayacak. Ve ne yazık ki Summer'ın durumunda, dünya çapındaki orkestralar da genellikle kendilerini büyük şehirlerle sınırılıyor.

Ama en azından şimdilik tadını çıkarabiliriz.

"Salsa o oyuncaklara hiç ilgi gösterdi mi?" Aklım eskisinden çok daha az huysuz olan tüylü kedime kayarak soruyorum. Benimle Toronto'ya geldiğinde şehir yaşamına nasıl uyum sağlayacağını merak ediyorum. Gerçi benim dairemin dışında fazla vakit geçirmeyecek ama olsun.

"Biraz," diyor Summer, ama sesinde gerçeği ele veren bir tempo var.

"Hayır, yapmadı," diye homurdanıyorum.

Yaz gülüyor ve bu, yumuşak bir esintinin olduğu ılık bir günde küçük rüzgâr çanları gibi parlak, çınlayan bir ses.

Kulaklarımda böyle bir ses varken, kedimin bir kutuyu çok fazla para harcadığım oyuncaklardan daha çok sevmeye ısrarından rahatsız oluyormuş gibi bile yapamam.

"Haklısın," diye kabul ediyor. "O sadece domuz peluşunu ve kutuyu önemsiyor."

"Şu aptal kutu." İç çekiyorum, ama hiç ısırmak yok.

Summer'a nasıl hissettiğimi, artık gerçek bir erkek ve kız arkadaştan başka bir şeymişiz gibi davranmamızı istemediğimi söyleyeli bir buçuk hafta oldu.

Bunu söylemek beni neredeyse korkutuyor ama hayatımın en güzel bir buçuk haftasıydı.

Her geceyi ya ben onun evinde geçiriyorum ya da o benimkinde. Her gün ya seks yapıyoruz ya da bacaklarının arasına sokulup pürüzsüz, yumuşak kalçalarının başımı sıkmasını sağlarken tatlılığının tadına bakıyorum.

Genellikle her iki senaryo da aynı gün, bazen de birden fazla kez gerçekleşmiştir.

Şimdiye kadar aletimin yorulduğunu düşünebilirsin, ama hayır.

Summer dün gece hayatımın en patlayıcı orgazmını yaşayana ve mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla boşalana kadar beni ters kovboy kızına bindirdikten sonra bile, bu sabah Summer dar siyah taytları ve giydiği büyük boy kazağı giydiğinden beri hala yarı sallanıyorum.

Seks en iyi kısmı bile değil. Onun yumuşak saçları göğsümde tüylenirken uyanmak, yan yana yürürken elimin onunkine mükemmel bir şekilde oturması, ona kız arkadaşım dediğimde ve bunun doğru olduğunu bildiğimde hissettiğim gururlu sahiplenme duygusu.

Bunlar gerçek zirveler, çıplak vücudunu çözmekten ve terim üzerine damlarken yanaklarının zevkle kızarmasını izlemekten bile daha fazla.

Bu kısmın ne kadar inanılmaz olduğunu küçümsememek gerek.

Bugün bir çiftçi pazarına gidiyoruz. Yakınlardaki bir çiftlikte iki haftada bir kurulan pazarda bölgenin dört bir yanından gelen satıcılar tezgah açıyor. Pazarda yerel olarak yetiştirilen ürünler, et, süt ürünleri, unlu mamuller ve el yapımı süs eşyaları satılıyor.

Park alanına girdiğimde her yer tıklım tıklımdı. Günün ne kadar güzel olduğu göz önüne alındığında, bu kadar çok insanın bizimle aynı fikre sahip olması sürpriz değil. Çiftler, aileler ve etrafta koşuşturan her yaştan çocuklarla neredeyse yerel bir panayır havası var.

Arabamdan indiğimde mis kokulu, kırsal havayı derin bir nefesle içime çekiyorum. Sonbaharın derin, topraksı kokusu, unlu mamullerin tatlılığına ve masalara serilmiş ürünlerin çiçek kokularına karışıyor.

Summer arabaya onun tarafından yaklaşıyor ve onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Siyah tayt giymiş uzun, biçimli bacaklarının, geniş kazağının kabarık eteklerinin altından yüzerek çıkması düpedüz nefes kesici.

Gevşek, dağınık bir topuz yaptığı saçları ve gözlerine taktığı güneş gözlüğüyle sıradanlığın timsali. Ama onu sırtında altı haneli rakamlar taşıyan herhangi bir A-list film yıldızıyla karşı karşıya koyun ve herhangi bir erkeğin Summer'ı seçmemesi aptallık olur.

Önyargılı mıyım? Olabilirsin. Bu haklı olmadığım anlamına gelmez.

Tezgâhların etrafında dolaşırken eli benimkine kayıyor, parmaklarımız birbirine geçiyor. Elimi onun eline kilitlemek çok iyi hissettiriyor. Çok doğru.

"Oh! Bugün ne yapmamız gerektiğini biliyorum!" Summer heyecanlı bir gülümsemeyle bana dönerek haykırıyor.

Cevap vermek için dudaklarımı kulağının kabuğuna yaklaştırıyorum, "Eve dönerken bu boş yollardan birinde kenara çekip arka koltukta yapalım mı?"

Summer göğsüme vuruyor ama yanaklarındaki pembe ton bu fikre hiç de sıcak bakmadığını gösteriyor. "Kafanı çukurdan çıkar, Hudson. Bir turta pişirmeliyiz. Sıfırdan."

"Kazımak, kazımak gibi mi? Kendi dolgumuz mu? Kendi kabuğumuz mu?"

Başını heyecanla sallıyor. "Evet! Eğlenceli olacak. Bir felaket olsa bile."

Kiler ürünleri satan bir stand var. Un, şeker, turta yapmak için ihtiyaç duyabileceğimiz her şey. Hemen yanımızda bir yığın elma var, güzel ve benekli kırmızı, lezzetli bir koku yayıyor.

Güzel, güneşli bir sonbahar öğleden sonrasında kız arkadaşımın elmalı turta pişirmek mi? Evet. Kulağa çok hoş geliyor.

"Hadi yapalım," dedim.

Summer telefonunda bir yemek tarifi ararken heyecanı çok sevimli. Markette dolaşp ihtiyacımız olan her şeyi ve gözümüze çarpan bir sürü başka şeyi alıyoruz.

Dönüş yolunda Summer'ın sorusuna verdiğim, kenara çekip arka koltukta deli gibi sevişmekle ilgili ilk cevabımı gündeme getirdim. Bana yine vurdu ve azarladı,

"Pişirmemiz gereken bir turta varken nasıl olur da seksi düşünürsün?"

"Şu anki halinle, çok ama çok kolay."

Yine de şimdilik pantolonumun içinde tutabiliyorum. Evime döndük ve turta üzerinde çalışmaya başladık, elmaları doğradık, iç malzemeyi karıştırdık ve hamurumuzu düz bir şekilde açtık.

Summer bileğimi tutup üzerindeki kalın turta dolgusunu yavaşça yaladığında kendimi kontrol etmemi gerçekten test ediyor.

Turta yapılıp kırk beş dakikalığına fırına verildiğinde, fırının kapağı kapanır kapanmaz Summer'ı kucağıma alıyorum.

Turtanın nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama kırk beş dakika, onu merdivenlerden odama çıkarmak ve tadının ne kadar tatlı olduğunu kendime hatırlatmak için kesinlikle yeterli bir süre.

"S ummer! Buradasın!" Hudson'ın konuşma bozukluğu şu anda ne kadar sarhoş olduğunu ele vermiyorsa Masadan kalkarken bacaklarını titrek bir şekilde altına alması kesinlikle bunu yapardı.

Bana doğru büyük bir adım atıyor ve beni kollarıyla sarıyor, o kadar yakın ve sıkı çekiyor ki nefesim eski bir akordeonmuşum gibi hırıldayarak çıkıyor.

Göğsüne doğru gülüyorum. "Hudson, sen tamamen harcanmışsın."

"Mhm," diye gelişigüzel onaylıyor, sadece beni sıkıca sarıyor ve kucakta ileri geri sallıyor.

Hudson tekrar oturduğunda, yanına oturmaya gidiyorum, ama beni kucağına çekerek bunu engelliyor, kaslı kolunu belime doluyor ve sırtım ön tarafına yaslanacak şekilde beni kendine yaklaştırıyor.

"Merhaba çocuklar," diyorum takım arkadaşlarına, sarhoş Hudson saçlarımın kokusunu içine çekerken diğer çocuklar yüzlerinde eğlenmiş sırtışlarla bakarken biraz garip hissediyorum.

Yaklaşık yirmi dakika önce Tuck'tan bir mesaj aldım, çocukların Loser's Luck Tavern'de olduğunu ve Hudson'ın beni çağırdığını söylüyordu. Hudson'ın neden benimle gelmediğini sorduğumda

Bana kendisi mesaj attı, Hudson'ın iPhone şifresini hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu söyledi.

Sonra Tuck beni aradı, böylece Hudson'ın dışarı çıkmam için yalvarışını duyabildim.

Rhys alaycı bir tavırla, "Bizim oğlanı kısıp almışsın," diyor.

Hudson'la ilk tanıştığımında, içtiğinde sevecen tarafının bu kadar ortaya çıkacağını asla tahmin edemezdim. Yine de Hudson'la ilk tanıştığımında onun hakkında asla tahmin edemeyeceğim pek çok şey vardı.

Beklediğimden çok farklı biri. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

"Siz de kız arkadaş edinmelisiniz," diyor Hudson. "Bu harika bir şey."

Diğerleri sadece kıs kıs güler ve kafalarını sallarlar.

Hudson "Yazın en sevdiğim yanını bilmek ister misiniz?" diye ağzından kaçırdığında kıs kıs gülüşmeleri daha da artar.

"Hudson!" Onu alçak bir ses tonuyla uyarıyorum, kucağında dönerek kaburgalarını dürtüyorum, o kadar sarhoş ki yaramaz bir şey söylemek üzere olduğunu düşünüyorum.

Ama düşüncelerini şakağıma bir öpücük kondurarak bitiriyor. "Onun beyni. Düşünceleri, yeteneği... çok güzel."

Çok, çok sevimsiz. Ama madem bu kadar sevimsiz, neden göğsüm eriyip sıcak bir yapışkan maddeye dönüşüyormuş gibi hissediyorum?

Hudson masaya uzanıyor ve birasının son bardağını da deviriyor. Bardağını masaya geri koyduktan sonra "Bir tur daha?" diye soruyor.

Bu benim onun kucağından atlayıp onu ayakta duracak şekilde çekmem için bir işaretti. "Hayır, seni bırakıyorum. Hadi eve gidelim."

"Ev, ha?" Sesi alçak ve müstehcen, kaşları müstehcen bir şekilde kıpırıyor. "Kulağı hoş geliyor."

"Düşündüğün şey için değil," diye sertçe karşılık veriyorum. "Seni yatağı yatırıyorum."

"Seksi bir şekilde mi?"

"Hayır. Büyük bir bardak su içmeli, iki aspirin almalı ve uyumalısın çünkü

Yarın zonklayan bir baş ağrısı gibi."

Hudson'ın ifadesi değişir. "Kulağa çok daha az eğlenceli geliyor." "Katılmadığımı söyleyemem." Hudson'a iyi geceler dileyip

onu bardan çıkarmadan önce takım arkadaşları. Evim daha yakın, bu yüzden onu o yöne doğru yönlendiriyorum. Yarın okul var, o yüzden Hudson bu kadar çok içerken ne düşünüyordu bilmiyorum.

"Vay canına, her şey dönüyor," diyor Hudson, kafası sallanarak.

Kolunu bana dolamış, ağırlığını yanıma vermiş bir şekilde onu yarı yarıya destekliyorum. Garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Soğuk bir gece, ama Hudson'ın üzerimde asılı duran kas yığını vücudu ihtiyacım olan tüm sıcaklığı sağlıyor.

"Neden bu kadar çok içtin?" diye sordum.

"İçtikçe senden ve senden ne kadar hoşlandığımdan daha çok bahsettiğimi fark ettim. Bu konuda konuşmak gerçekten hoşuma gidiyordu, bu yüzden içmeye devam ettim."

Bu kelimeleri sanki bir şeyi mümkün olan en basit terimlerle tarif ediyormuş gibi söylüyor, sanki bana IKEA'dan bir sandalyeyi nasıl bir araya getirdiğini anlatıyormuş gibi. Kalbimi mutluluktan patlatacak bir şey söylemiş gibi değil.

Evime döndük ve merdivenlerden çıkmasına yardım ettim. Yatağımın yanına geldiğimizde onu itiyorum ve kesilmiş dev bir kızılâğaç gibi yatağın üzerine düşüyor. Ayakkabılarını tekmeliyor ve kafası yastıklarımın birini bulana kadar yatağında sürünüyor.

Yanındaki boşluğa vuruyor ve yatakta ona katılmam için beni çağırıyor. Bunu yaptığında ve beni kolunun kıvrımına soktuğunda, o üç kelimeyi tekrar ağzımda hissediyorum.

Şimdi sadece dilimin üzerinde gezinmiyorlar, tam ucunda oturuyorlar, etkileri ne olursa olsun dünyaya saldırmaya hazırlar.

Ama şimdi bunları söylemek için doğru zaman değil. Hudson daha aşağıyla yukarıyı ayırt edemezken olmaz.

Ama sanırım... Sanırım yakında bunları söylemek için doğru zamanı bulabilirim.

"Hudson! Kanepeye geri dön!"
"Ama ben yardım etmek istiyorum," diye itiraz ediyor.

Dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi sertçe kısıyorum. "Burada olmanın tek amacı hiçbir şey yapmaman ve bileğini dinlendirmen. Şimdi kanepeye geri dön." Bir elimi kalçama koyarken diğer elimle arkasını işaret ediyorum ve vurgulamak için "Şimdi" diye ekliyorum.

"Peki," diye homurdanıyor, yavaşça dönüp kanepeye doğru topallayarak giderken huysuz bir ergen gibi görünüyor.

Dün Hudson antrenman sırasında bileğini burktu. Ciddi bir şey değil, ancak en azından bir sonraki maçı kaçırarak ve takım doktorları önümüzdeki birkaç gün boyunca mümkün olduğunca uzak durması konusunda ısrar ettiler.

Mutfakta bulaşıkları yıkamayı bitiriyorum, arada bir bana gülümsememe neden olan bir tür huysuzlukla bakan Hudson'a bakıyorum.

Hudson'dan başka kim bulaşıklara yardım etmesine izin verilmediği için gerçekten üzülür ki? Adam yardım almadan herhangi bir işi tek başıma yapmama dayanamıyor.

Bu çoğu zaman sevimli bir özellik, ama vücudunun parçalanmasını önlemeye çalışırken değil.

Seks sırasında onu sakinleştirmek başka bir şeydi. ... ilginç bir meydan okuma. Yatak odasında genellikle çok enerjik ve hareketlidir, arkasına yaslanmaya ve kontrolün onda olmamasına alışık değildir.

Yine de bu sabah, sırtüstü yatmaktan ve bacağını hiç hareket ettirmemekten son derece mutlu olmasını sağlayan bir aktivite bulabildim: yüzünü sürmek.

Hudson'ın ağzının ve çenesinin uyarılmamın parlayan ıslaklığıyla kaplanmış görüntüsü, birçok gece geç saatlerde parmak seansını körükleyecek. Ve bazı sabah erken parmak seanslarını. Bazı ğleden sonra parmak seansları da.

Hudson'ın etrafta olmadığı zamanlarda bunu çok kullanacağımı söylemem yeterli.

Bulaşıklar temizlenip kurutma rafına istiflendikten sonra kanepeye geri dönüyorum. Hudson sakat bileğini kola dayamış, arkasındaki minderlere yaslanarak göğsüne yaslanmam için bana yer açıyor.

"Eski bir siyah beyaz film izlemeye ne dersin? Otuzlu yıllardan falan?" Ben soruyorum.

Hudson'ın kıkırdamasının titreşimi sırtıma masaj yapıyor. "Sebastian'ın soracağı bir şeye benziyor."

"Olivia film derslerinden birinde It Happened One Night adlı bu filmi izledi. Film hakkında övgüler yağdırdı, çok sevimli ve komik olduğunu söyledi. şimdi izlemek istiyorum."

"Hadi yapalım."

Olivia ve benim sahip olduğumuz yayın hizmetlerinin hiçbirinde olmadığı için filmi YouTube'dan kiralamak zorundayım.

Aslında gerçekten komik ve sevimli ve Hudson ve ben bundan çok keyif alıyoruz. Gerçekten her şey var. Düşmanlardan aşıklara. Zıt kutuplar birbirini eker. Karakterlerin bir otel odasını paylaşmak zorunda kalması. Tüm bunları neredeyse yüz yıl öncesine ait siyah beyaz bir filmde görmek beni çok eğlendiriyor.

Film bittiğinde, Salsa beklenmedik bir şekilde benim ve Hudson'ın üzerine atlayınca irkildim.

iç içe geçmiş bacaklar ve kollar. Hala odamda olduğunu sanıyordum.

"Selam kızım," diyor Hudson, kediye sıcak bir şekilde selamlıyor ve kalçama yerleşirken onu okşuyor. "Filmi kaçırdın. Sen de çok severdin."

"Bizimle bir film daha izlemek ister misin, kızım?" Salsa'ya soruyorum. "Belki bu sefer daha sanatsal bir şey? Sadece siyah beyaz değil, altyazılı da olsun?"

Beni anlayabiliyormuş gibi, onaylamayan bir mırıltı çıkarıyor ve zıplayarak yere iniyor. Seke seke odama geri dönüyor, ama yolda kanepenin yanında duran çürük yan sehpa çarparak üzerindeki lambanın yere devrilmesine neden oluyor.

Kendimi Hudson'dan kurtarıyorum ve lambanın sağlam olduğunu, ancak kırık bir ampulün parçalarının altında yerde yattığını görmek için koltuktan kalkıyorum. Eğer bir santim sola düşseydi, oturma odasındaki halıya çarpacak ve muhtemelen bir şey olmayacaktı ama parkenin üzerine düşmesi zavallı ampulün sonunu getirdi.

Hudson'a kırık camı temizlemek için bir fırça ve tepsi getireceğimi söylediğimde, elbette ayağa kalkmaya çalışıyor ve "yardım" talep ediyor.

"Hayır," diyorum sertçe. "Kanepeye geri dönün bayım."

Emrime kulak asmayan Hudson, kötü durumdaki ayak bileğini kaldırıp ayağa kalkmak için kendini oturma pozisyonuna getirmeye çalışırken çoktan yüzünü buruşturmaya başladı.

O daha kendini kanepeden kaldıramadan, ben çoktan onu geri itmeye başlamıştım bile. "Yere yat, Hudson! Yemin ederim, bileğini daha da kötüleştirecek ve daha fazla maç kaçıracaksın."

"Ama cam kesebilir" diye sızlanıyor.

"Yara bantlarım var, iyi olacağım." Ellerimi göğsüne dayadığımda Hudson isteksizce onu tekrar yatar pozisyona itmeme izin veriyor. Kendimi koçun üzerinden tam boyuma çekiyorum ve ona hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi bakarak başımı sallıyorum.

ellinci kez talimatlara uymuyor. "Yemin ederim, ilgilenmesi bu kadar sinir bozucu biriyle daha önce hiç karşılaşmadım." Arkamı dönüp iç çekerek ekliyorum, "Seni sevdiğim için şanslısın."

Kelimeler ben düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Sanki bir şekilde beynimi atlamışlar ve doğrudan dudaklarıma ışınlanmışlar gibi.

Az önce ne söylediğimi fark ederek donup kaldım. Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, Hudson'dan çeyrek tur uzaklaşıyorum. Nasıl tepki vereceğini ya da verip vermeyeceğini görmek için beklerken gerginlik etrafımı sarıyor.

Ama ağır sessizliğin vuruşları devam ediyor.

Gözlerim Hudson'a doğru kayıyor ama başım ondan o kadar uzakta ki çevresel görüşümden yüz ifadesini anlayamıyorum. Ve Hudson'a onu sevdiğimi bu kadar dikkatsizce, bu kadar düşüncesizce söylediğim için boynumu çevirip ona bakamayacak kadar utanıyorum.

Özellikle de olaydan beri tek bir ses bile çıkarmadığı için.

Hudson'a bu sözleri söylemeyi düşünerek, bir süredir hissettiklerimi nihayet ifade edebileceğim mükemmel senaryoyu hayal ederek çok zaman geçirdim.

Peki nasıl çıkıyorlar? Ben kırılmış bir ampulü temizlerken onu kanepeye yatırmaya çalışırken. Hayal ettiğim gibi romantik bir sahne değil.

Hudson sessizlik yemini etmiş bir keşiş gibi mi davranıyor? Hayal ettiğim masalsı tepkiyi de vermedi.

Kaslarım mutfığa gitmeme yetecek kadar çözüldüğünde Hudson hâlâ tek kelime etmemişti. Ya da ses çıkarmadı. Temizlik malzemelerini bulup cam kırıklarını süpürürken midemde büyük, ağır bir kurşun parçası gibi bir his var.

Kanepeye geri döndüğümde Hudson'ın gözleriyle karşılaşmaya hâlâ cesaret edemiyorum. Bana mı yoksa benden başka bir şeye mi baktığını bilmiyorum.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden Hudson'ın yanındaki kanepeye yerleşiyorum. Çekip gitmiyor. Hala büyük kolunu bana doluyor, ben de hala ona sokuluyorum. Ama ikimiz de o üç patlayıcı kelimeyle oturma odasının ortasına bıraktığım bomba hakkında bir yorum yapmıyoruz.

"Başka bir film izlemek ister misin?" Hudson sonunda bir şeyler söylüyor ama sözleri mayın tarlasında yürüyen bir adamın dikkatli ve çekingen adımlarına benziyor.

Sanırım o üç kelime hiç olmamış gibi davranacağız.

"Tamam," diye cevap veriyorum. Yine de bir şeylerin farklı olduğu hissinden kurtulmak zor.

W Bu berbattı. Evimizdeki utanç verici bir mağlubiyetin ardından buzdan kayarak çıkıyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, utandırmak yeterli değil. Utanç verici daha iyi. Evinde 5-1'lik utanç verici bir mağlubiyet.

Bu doğru. Beş. Ağa beş şut girmesine izin verdim.

Soyunma odasında sessizlik içinde pedlerimi çıkardım. Çocuklar bana endişelenmememi, bileğim burkulduktan sonra sahada her zamanki kadar hızlı olamayacağımı, bunun beklenen bir şey olduğunu söylüyorlar.

Gerçek mi? Bileğimin bununla bir ilgisi yok. Ben iyiyim. Tamamen iyileştim. İstesem bileğimin üzerinde beş dakika boyunca zıplayabilirim ve bir ağrı hissetmem.

Şu ana kadar harika bir sezon geçirdik ve canımızı yaksa da bu mağlubiyeti kaldırabiliriz. Lane de kendimi daha iyi hissetmem için böyle söylüyor.

Belki de hepsi iyidir. Ama beni asıl endişelendiren ne? Kolej kariyerimin en kötü performansından sadece birkaç dakika sonra bile maçla ilgili düşüncelerimin zihnimin arka planına çekilmeye başlaması.

Onu iten, bilincimin merkezine yerleşen şey nedir?
Daha bir hafta önce Summer beni sevdiğini söyledi.
Ben de bir şey demedim.

Hâlâ konuşmadım. Bu konuya hiç değinmedik.

O haftadan beri konuşuyoruz. Her gün. Çoğunlukla aramızda pek bir şey değişmedi. Hala kampüste el ele tutuşuyoruz, hala öpüştüğümüzde inlemelerini içime çekiyorum, hala onun kalçaları arasında kendimi mutluluk içinde kaybediyorum, hala onun odasında takılıyoruz ve Salsa oynuyoruz.

Ancak tüm bunları yaparken, üzerimizde asılı duran ağır bir şey var. İkimiz de bunu hissediyoruz, ama üzerine gitmeyi titizlikle reddediyoruz.

Birlikte geçirdiğimiz her an, renk filtresiyle kaplanmış bir resim gibidir; şekiller ve kompozisyon aynı olabilir, ancak atmosfer temelden değişir.

Tüm bunların en kötü yanı ne? Summer'ı sevdiğime ben de eminim.

Ama onunla tanışana kadar hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı. Neredeyse aynı kızla bir kereden fazla birlikte olmuyordum. Sadece üç ay önce, biriyle çıkma fikri benim için tamamen saçma olurdu.

Tüm hayatım hokeyle ilgiliydi, hokey dışındaki her şeyi dikkat dağıtıcı olarak görmekle ilgiliydi. Ve bu dikkat dağıtıcı şeyleri minimumda tutmak.

Summer'a sırılsıklam aşık olduğumu kabullenebildim. Ama ona aşık olduğumu kabullenmek mi? Benim ona aşık olduğumu, onun da bana aşık olduğunu ve bu gerçeklerle birlikte gelen her şeyi kabul etmek mi?

Bu o kadar basit değil. Zihinsel olarak tam bir döngüye girdim ve tüm bunları nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum.

Summer soyunma odasının dışında beni bekliyor, sezon başından beri oynadığımız her iç saha maçında olduğu gibi. Benim formamı giyiyor.

Her zamanki gibi. Beni gördüğünde gülümsüyor, her zamanki gibi; ama bu sefer gülümsemesi her zamanki gibi gözlerine sıçramıyor.

İçinde, görmeye alıştığım o güzel yeşil gözlerindeki ışıltıyı körelten bir belirsizlik var. Bunun sorumlusunun ben olmam beni kahrediyor - çünkü onun için çok şey ifade ettiğine şüphe olmayan sözlerine nasıl karşılık vereceğimi bilemedim.

Yine de ona sarılmak her zamanki gibi iyi hissettiriyor. Rhys, Summer'a "Oğlumuzun kendine fazla yüklenmesine izin verme," diyor yürürken sırtıma bir tokat atarken geçmiş. "Sadece örümcek ağlarını silkeliyorum, hepsi bu."

"Hudson mı? Kendine karşı sert mi? Asla." Summer bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor ve düşüncelerim hala bir dakikada bir mil koşuyor olsa da, kendi dudaklarımın yukarı çekilmesini engelleyemiyorum.

Normalde Summer ve ben maçıtan sonra erkeklerle dışarı çıkar ya da ona veya benim evime giderdik. Ama şu anda kafamda olan biten her şey yüzünden yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

"Hey, bebeğim," diyorum Summer'a, "kendimi çok ağırlı hissediyorum. Ve çok yorgunum. Eve gitsem ve yarın takılsak sorun olur mu?"

Başını sallıyor, yine de gülümsemesinin değiştiğini fark etmiyorum. "Tabii ki. Sorun değil."

Kolumu ona doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, tadına varıyorum.

Sevdiğim bir tat. Summer'ın her şeyini seviyorum. Yeteneğini, espri anlayışını, kişiliğinin benimkiyle zıtlığını ve tamamlayıcılığını, gülüşünü, sesini, aramızdaki şakaları, onunla birlikte olmanın zahmetsiz ve çok ama çok doğru hissettirmesini.

Bu onu sevdiğimi söyleyebileceğim anlamına mı geliyor? Ve bu ifadenin gerektirdiği her şeyin arkasında durabilir miyim?

Ben aşk hakkında ne bilirim ki, böyle bir aşk hakkında? Bunun hayatımın bir parçası olmasını hiç planlamamıştım.

Odama dönüp yatağıma uzandığımda, karanlık tavana bakarken, bu karmakarışık düşünceleri bir nebze olsun gevşetmeyi başaramadım.

Keşke bunları çözmek için kafamdan başka bir yerim olsaydı. Konuşabileceğim biri. Belli ki babam söz konusu değil. Onunla hokeyden başka bir şey hakkında konuşmak mı? Nasıl olduğunu bilirim.

Kendimi en iyi arkadaşım olmasını dilerken buluyorum. Ömür boyu sürececek bir arkadaş. Beni tanıyan, neler yaşadığımı bilen, nasıl düşündüğümü, beni neyin harekete geçirdiğini bilen biri. Bana güvenebileceğim tavsiyeler verebilecek biri.

Keşke hayatımın daha büyük bir kısmını böyle bağlantılar kurarak geçirseydim. Hayatımda hokey için ayrılmış yeri kaplayabilecek her şeyden kaçtığım gibi onlardan da kaçmak yerine.

Birdenbire kafamda bir şeyler tıkırdıyor. Dişlilerin mükemmel bir şekilde yer değiştirdiğini duyabiliyorum. Bir anda her şey anlam kazanıyor.

Yatağımda dik oturuyorum. Aynı hatayı şu an ben de yapıyorum.

Kafamda iki varsayımsal gelecek belirliyor. Birinde hokeyim var ama Summer yok; diğerinde Summer var ama hokeyim yok.

Hangi gelecekte daha mutluyum? Kalbim farkına vararak göğsümde çarpıyor; bu bir yarışma değil.

Bir anda yatağımdan fırlayıp aşağıya koşuyor, ön kapıyı açıyor ve doğruca Summer'ın evine yürüyorum. Ancak yolu yarıladıktan sonra üzerime bir palto bile almadığımı, Vermont'un kuzeyindeki soğuk Kasım havasının tenimi karıncalandırdığını fark ediyorum. Ama umurumda değil.

Evimden çıkmamla Summer'ın kapısının ziline basmam arasında zaman bir anda geçiyor. Sonra bir anda yavaşlıyor ve ben birinin cevap vermesini beklerken işkence gibi uzuyor.

Sonunda ayak seslerini duyuyorum. Midem gergin bir yumağa dönüşüyor. Avuçlarım uğulduyor ve terliyor.

düşük sıcaklığa rağmen beklenti.

Kapının kilidinin açıldığını duyuyorum. Sonra kapı kolu dönüyor. Kapı geri sallanıyor. Summer önümde duruyor.

O kadar güzel ki kalbim sızlıyor. Veranda ışığının sıcaklığında saçları parlıyor. Dudakları parlak pembe. Gözleri altın benekli koyu zümrüt yeşili. Hayatımın geri kalanında görmek istediğim şey bu. Onu.

"Seni seviyorum." İşte bunu söylüyorum, bu üç kelimenin her birini kastederek, ağırlıklarını bilerek, sonuçlarını bilerek ve yine de kalbimin her zerresini arkama alarak söylüyorum.

Dudaklarındaki aşk tanrısı yayı açılıyor ama cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumda. Bu soğuk, durgun Kasım gecesinde sessizlik vuruşları geçiyor.

Dudaklarımda sinsi bir sırtışın kıvrılmasına engel olamıyorum. "Şimdi sen cevap vermeyen kişi mi olacaksın?"

Tepki vermesi bir saniye sürer. Gözlerinde farkındalık parladı, dudakları kapandı. Sonra bacağıma tekme attı.

"Bu konuda şaka mı yapacaksın?" diye azarlıyor.

Ben gülümsemeye başlayınca o da aynı şeyi yapmaktan kendini alamıyor. "Kendime engel olamadım," diyorum, az önce ayakkabısının ucunu bağladığı bacağını şakacı bir şekilde sallayarak. Birden ikimiz de gülmeye başlıyoruz ve tüm gerginlik dağılıyor.

"Oh, buraya gel, sen." Yumruklarını gömleğimin ön kısmına, yakasının hemen altına doluyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Dudaklarımız birbirine dolanırken rahatlama ve tatminle inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi dudaklarının yumuşaklığında, tadının mutluluğunda kaybediyorum. Dilim onun dudaklarının yanından geçip kendi dudaklarına doğru eğilirken, burnumdan açgözlü kokusunu alıyorum, başım saçlarından süzülen çilek ve narenciye notalarının üzerinde süzülüyor.

İçime bir sıcaklık doluyor. Şu an dışarısı 30 derece olmalı ama kendimi kükreyen bir ateşin yanındaymışım gibi hissediyorum.

Şömine. Ellerim Summer'ın kalçalarında. Burada durup onu sonsuza dek öpebilirmişim gibi hissediyorum.

"Aptalca davrandığım için özür dilerim," diyorum nefes almak için uzaklaştığında. "Ben sadece..."

Başını iki yana sallar. "Sen aptal değildin. Düşünmek için zamana ihtiyacın vardı. Kendi duygularını anlamak için. Ciddi olduğundan emin olmadan bir şey söylemeni istemezdim."

"Artık ciddi olduğuma eminim. Emin olmanın da ötesinde." Gülümsemesi daha da yükseliyor. "Tekrar söyle."

İkinci kez sormasına gerek yok. "Seni seviyorum."

Gözlerindeki bakış bir mıknatıs gibi beni ona doğru çekiyor ve başka bir öpücüğün içine çekiyor. Dudaklarımız hafifçe birbirine değdikten sonra titriyor, ben de kapısının eşliğinden geçip arkamdan kapatıyorum.

"Hey, şimdi sana ilk kez kapalı alanda seni sevdiğimi söyleyebileceğim," diyorum sırtarak. "Ben de seni seviyorum."

Summer başını sallarken gülüyor ama yanakları kızarmış ve pembeleşmiş. "Ne büyük bir dönüm noktası."

"Biliyorum. İlk kez otobüste otururken sana seni sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyorum. Ya da sana mutfakta ilk kez seni sevdiğimi söyleyeceğim. Ya da-"

Espri akışımı kesti. "Beni sevdiğini ilk kez yatak odamda söylemeye ne dersin?"

Sikim seğiriyor. Onu kollarıma almak için eğildiğimde çılgılık atıyor, zaten merdivenlere doğru yürüyor. "İşte bu bir fikir."

Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Hiç beklemiyordum. Bunu hayal etmeme bile izin vermemiştim. Hokeyden daha çok değer verdiğim biri. Her şeyden çok. Şu anda göğsümde uğuldayan duyguları hissetmemi sağlayan biri.

Hayat bazen komik olabiliyor. Eğer Summer ile aynı İngilizce sınıfında olmasaydım, onunla hiç konuşur muydum?

Aşık olmak hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı ve eğer o küçük şey farklı olsaydı, belki de hiç olmayacaktı

hayatımın bir parçası oldu.

Belki de hiçbir zaman şu anda olduğum kadar mutlu olamayacaktım - çünkü hokeyde hiçbir şeyin, hatta Stanley Kupası zaferini süpüren bir kapanışa liderlik etmenin bile, Summer'ı kollarımda tutma, ona onu sevdiğimi söyleme ve onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini bilme duygusuyla eşleşemeyeceğini biliyorum.

Belki de tamamen rastlantısaldı. Belki de kader bizi bir araya getirmiştir çünkü birbirimiz için yaratılmışızdır. Belki de ikisinin ortasında bir şeydir. Bilemiyorum.

Tek bildiğim artık Summer'a sahibim ve onu asla ama asla bırakmayacağım.

T Summer'a onu sevdiğimi söylemek hayatımda yaptığım en önemli şeydi. Ama yapmam gereken önemli bir şey daha var.

Arabamdayım, büyüdüğüm Boston banliyösüne gidiyorum. Babamın evinin olduğu yere.

Summer'a nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti topladım. Şimdi sıra babamla annemin hatıralarından ve duygularından nasıl saklandığını konuşmaya geldi. Aramızdaki her şey mükemmel olmasa da babamı hâlâ seviyorum ve artık ona kızmak istemiyorum.

Arabam onun garaj yolunda durdu. Yolcu koltuğunda duran kutuyu alıp sürücü kapısından çıkmadan önce kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Verandada, işaret parmağımı kapı ziline götürmek için kolum seğirdiğinde tereddüt ediyorum.

Belki de bu bir hatadır. Belki de geri dönüp arabama binmeli ve üç buçuk saatlik yolu Cedar Shade'e geri dönmeliyim.

Hayır. Bununla yüzleşmenin zamanı geldi.

Dün gece Summer'la bu konuyu konuştum. Tamamen arkamdaydı. Bunun harika bir fikir olduğunu, babamla ilgili duygularıyla yüzleşmek için inisiyatif aldığım için benimle gurur duyduğunu, babamla ilişkimin istediğim seviyeye gelebilmesi için yapmamız gereken zor bir konuşmayı yapmaya istekli olduğumu söyledi.

Korkup eve dönmek ve kız arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak mı? Bu bir seçenek değil.

Kapı ziline basıyorum ve zilin evin içinde çalan donuk vızıltısını duyuyorum.

Sonra kapı açılıyor ve babam kapı pervazının hemen ötesinde karşımda duruyor. Gözlerini kırıştırıyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Hudson?" diye sordu. "Burada ne işin var?"

Soğukkanlı davranmaya çalışarak yanından geçip büyüdüğüm eve giriyorum. Ben geçtikten sonra kapıyı kapatıyor ve bana dönüyor, yüz hatları hala çatık.

"Sadece uğramak istedim." Elimdeki kutuyu gösterişli bir şekilde havaya kaldırdım. "Dolabımda burada harika duracağını düşündüğüm bazı şeyler buldum."

Bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyor. Ben de oturma odasındaki büyük, cilalı sehpaye doğru yürüdüm. Sonra kutuya uzandım.

"Bu resmi gördüm," diyorum, sesim hâlâ fuayede birkaç adım arkamda duran babama ulaşacak kadar yüksek çıkıyor, "ve buraya yerleştirildiğinde mükemmel görüneceğini düşündüm."

Babam, gününün büyük bir kısmını geçirdiği odaya yerleştirdiğim resmi görmek için yanıma geliyor.

Annemin ben doğmadan önceki bir fotoğrafı. Babamın çektiği bir fotoğraf. Bir yolculuğa çıkmışlar ve annem kim bilir nerenin ortasındaki uzun, boş bir yolun kenarında eski bir arabaya yaslanmış. Arkasındaki gökyüzü parlak mavi ve yüzündeki geniş gülümseme daha da parlak.

"Hudson." İsmim babamın boğazında düğümleniyor, duygular onu sıkıyor.

"Ve bu," diyorum hızlıca, kutudan başka bir resim alıp şömineye doğru yürürken. "Bunu gördüm ve kesinlikle mükemmel görüneceğini düşünmekten kendimi alamadım. Tam burada."

Annem ve babamın birlikte, gölün önündeki kumsalda otururken çekilmiş bir fotoğrafını ayarladım. Dünyanın en mutlu insanlarıymış gibi gülümsüyorlardı. Umarım Summer ve ben birlikte gülümsediğimizde böyle görünüyoruzdur.

"Siz burada kaç yaşıdaydınız?" Babama sordum. Bana doğru yürüdü, az önce kurduğum resme doğru döndü.

"Hudson... neden sen..."

Boğazımda bir basınç oluşuyor, ama onu ısıyorum. Babama dönüyorum ve ona çok uzun zamandır sormaktan kaçındığım şeyi soruyorum.

"Neden onun hakkında hiç konuşamıyoruz, baba?" Soruya verdiği yanıt neredeyse bir irkilmeydi. "Öldüğünden beri. Etrafta hiç fotoğrafı yok. Denediğimde bile onun hakkında konuşmaktan hep kaçırıyorsun. Artık onu sevmiyor musun?"

Bana döndü. Benimki gibi soluk ve buz mavisi gözleri duygu yüklü. "Annemi sevmekten asla vazgeçemedim, Hudson. Tek bir gün bile. Bir saniye bile."

"O zaman neden?"

Gözlerinde bir duygu, düşünce ve anı fırtınası görüyorum. Sonra bir adım öne çıkıp beni sımsıkı kucaklıyor, nefesimi kesecek kadar sıkı bir kucaklama.

"Özür dilerim evlat," diyor, kelimelerinde yoğun bir duygu var. "Her şeyi yanlış ele aldım. Bana ihtiyaç duyduğun şekilde yanında olmadığımı biliyorum."

Sanki yılların farkındalığı bir anda üzerine çöküyor. Gözlerimin kenarlarına sıcak ve keskin bir şey batıyor, bu yüzden göz kapaklarımı kapatıp ona sarılıyorum.

"Onu kaybetmek çok acı verdi," diyor, hâlâ bana sıkıca sarılmış, hıçkırıkları itirafını bastırmaya çalışıyor. "Ne yapacağımı bilemedim. Hokeyde kendimi kaybettim, sana yardım ederken

kariyerini geliştirmek için. Çünkü hokeyi birlikte paylaştığımız sürece, bunun en azından seni asla kaybetmeyeceğim anlamına geldiğini düşünđüm."

Göğsümdeki bir kas deli gibi çekiliştiriyor. Göz kapaklarımla kırımlındaki nemi hissedebiliyorum.

"Eğer anneni sevmeyi bıraktığımı düşünđüysen..." Babamın sözleri hâlâ düzensiz. "Kahretsin, o zaman bildiğimden daha büyük bir hata yapmışım. Onu her şeyimle sevdim ve hâlâ da seviyorum. Ben de seni seviyorum Hudson. Umarım bundan hiç şüphe duymamışsındır."

"Biliyorum baba," diyebildim. Belki her zaman hissetmiyordum. Ama her zaman biliyordum.

Babam bir adım geri çekiliyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. Bana bakıyor ve gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir canlılık var.

"O kutuda daha fazla resim var mı?" diye soruyor, başını kutuya doğru sallayarak. Dudaklarının kenarları yüzünde yıllardır hatırlayamadığım kadar yukarı kalkmış.

"Tonlarca."

Babam başını salladı. "Pekâlâ oğlum. Hepsini asalım."

THavadaki keskin soğuk yanaklarımı diken diken ediyor ama Hudson'ın kolları etrafımda, beni göğsüne doğru çekiyor ve bacaklarını iki yanıma koyuyor.

Soğuk zeminin üzerine serilmiş kalın bir battaniyenin üzerinde oturmak beni ısıtmaya yeter de artar bile.

Cedar Shade'in birkaç mil dışındaki vahşi doğada, yüksek bir tepenin üzerindeki açık bir arazide büyük bir kalabalığın içindeyiz.

Bu gece bir meteor yağmuru var ve tüm kasaba ve kampüs bir haftadır bunun için çalkalanıyor. Cedar Shade şu anda hayalet bir kasaba gibi hissediyor olmalı, herkes ışıklardan uzakta, yıldızlarla dolu mürekkep siyahı gökyüzüne bakıyor ve gösterinin başlamasını bekliyor.

İkimiz de sımsıkı sarınmış durumdayız, hava sıcaklığı son birkaç gündür gerçekten düşmüş durumda, bu da bize gerçek kışın eşiğinde olduğumuzu gösteriyor.

Kalın bir kazağın üzerine kaban giydim, pofuduk eldivenlerim ve en sevdiğim şapkam var, tam tepesinde tüylü bir top var.

Hudson'ın giydiği kalın kablolu kazak ve lacivert ceket üzerinde o kadar seksi duruyor ki, sürekli

Arkamı dönüp onu battaniyemizin üzerine yatırmak ve herkesin önünde ona binmek için içimdeki dürtüyle savaşıyordum.

"Ne zaman başlaması gerekiyor?" Hudson soruyor. "Yaklaşık beş dakika içinde."

Bakışlarımın hepimizin toplandığı açıklıkta gezinmesine izin veriyorum. Döngüsünün henüz başlarında olan ayın zayıf parıltısıyla karanlık, aydınlatmanın çoğu cep telefonu ekranlarına bakan insanlardan ve bazı ailelerin yanlarında getirdikleri birkaç loş taşınabilir ışıktan geliyor.

Herkes Hudson ve benim gibi ağır ağır kalkıyor. Bu serin, atmosferik bir ortak an ve herkesin meteorların siyah gecenin gökyüzünde süzülüşünü görme beklentisini hissedebiliyorum.

Hudson babasını ziyaretten döneli bir haftadan fazla oldu. O zamandan beri biraz farklı görünüyordu. Daha iyimser. Duygularına daha açık. Daha sıcak.

Beni yanlış anlamayın. Hâlâ huysuz bir tarafı var. Tanımadığı insanlarla iletişim tarzı hala homurdanmalarla dolu olabiliyor. Birlikte olduğumuzda kampüste bana bakarken yakaladığı erkeklere hala ölüm bakışları gönderiyor.

Bir hokey maçından bir gün önce ya da bir gün sonra, hala yoğun ve kilitlenmiş durumda. Kendini hala inanılmaz derecede yüksek standartlarda tutuyor ve bunu karşılayamazsa hayal kırıklığına uğruyor.

Ama bunun için kendini hırpalamıyor. Buzdaki performansının kim olduğu hakkındaki her şeyi belirlemesine izin vermiyor.

Hudson hala Hudson. Başka türlü olmasını istemezdim. Ne de olsa aşık olduğum adam o. Ama son zamanlarda kendisinin daha mutlu bir versiyonu gibi görünüyor.

Etrafımızda toplanan kalabalığın ilk şaşkınlık çığlıkları dikkatimi gökyüzüne çekiyor ve orada gökyüzünde süzülen bir meteorun ilk uzun, gümüşü beyaz çizgisini görüyorum.

"Vay canına," diyorum, göğsümün doğa karşısında huşu içinde kabardığını hissederek.

Sonra bir başkası gelir. Ve bir tane daha. Çok geçmeden, gökyüzü kayan yıldızlarla doluyor.

"Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?" Gözlerimi kocaman açıp çenemi kaldırarak soruyorum, bir rüyadan çıkmış gibi görünen bir manzarayı seyrediyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Hudson. "Bu sabah altın sarısı saçlarını göğsümün üzerinde gördüğüm zaman hariç."

Kalbim sıkışıyor ve içimde yükselen sıcaklık bana düşük sıcaklıkları unutturuyor.

Hudson devam ediyor. "Ya da birkaç gün önce, Salsa ters takla atmaya çalıştığında seni gülerken gördüğümde. Ya da dün gece arkandan gelip seni kulağının yumuşak kabuğundan öptüğümde ve kızardığını gördüğümde. Ya da seni sahnede kemanıyla, duyduğum en güzel müziği yaparken gördüğümde. Ya da benden önce uykuya daldığında ve ben senin kapalı, huzurlu gözlerine baktığımda."

Akan meteorların uzun kuyrukları bulanıklaşırken mutluluk gözyaşları gözlerimde birikiyor.

"Seni yüzlerce, binlerce kez görmemin dışında," diyor Hudson, "hayır, hiç bu kadar güzel bir şey görmedim."

Hudson'ın eldivenli elini kavrayıp ağzıma götürüyorum, dudaklarımı sertçe bastırarak öpüyorum, şu anda kendimi ona o kadar yakın hissediyorum ki.

Meteorlar geçti ve etrafımızdaki insanlar az önce gördükleri şey hakkında sessiz ve heyecanlı tonlarda konuşmaya başladılar.

Hudson'ın bana kilitlenmiş gözlerine bakarak kendi etrafımda dönüyorum.

"Ve seni hayatımın sonuna kadar her gün yanımda tutmak için sabırsızlanıyorum." Sözleri tam kalbime dokunuyor ve beni o kadar çok sevdiğimi hissettiriyor ki şaşkına dönüyorum.

Tek düşünebildiğim onu öpmekti, ben de öptüm. Öpücük nazik, derin, şefkatli. Yıllarca paylaşacağımız türden bir öpücük; Hudson'ın az önce dediği gibi, hayatımızın geri kalanı boyunca.

Huysuz kaleci İngilizce dersinin ilk günü yanıma oturduğunda, arkadaş olacağımızı hiç tahmin etmemiştim. Şimdi o benim her şeyim.

Dudaklarımız ayrıldığında ve ağızından çıkan ilk sözcük "Seni seviyorum Summer" olduğunda, benim de onun her şeyi olduğuma dair aklımda en ufak bir şüphe kalmıyor. Tam olarak olmak istediğim şey.

Gözlerimi tekrar gökyüzüne çeviriyorum ve bir an için son bir kayan yıldızın parladığını görüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir dilek tutuyorum.

Dilerim Hudson'ın her şeyi olmaya devam ederim ve o da benim olmaya devam eder. Sonsuza kadar.

EPILOG

HUDSON

M En sevdiğim ramenı Summer'ın yanında yediğimde tadı çok daha güzel oluyor.

Yine de Summer'la birlikte olunca her şey daha güzel oluyor.

Güneşin sıcaklığını, eli elimdeyken boynumda hissettiğimde daha iyi geliyor. Müzik, o yanımdaki yolcu koltuğundayken arabamın radyosundan geldiğinde daha iyi geliyor. Filmler, kanepede birbirimize sokulduğumuzda, gözlerimi aşağı indirip ekranın ışığından aydınlanan yüzüne bakabildiğimde daha iyi.

Kış tatilinden sonra kampüse geri döndük. Onu görmeyeli üç hafta oldu ve Cedar Shade'e döndükten sonra evine gittiğimde, bu süre zarfında onu ne kadar özlediğimi ona gösterdim.

Aslında onu göstermek yaklaşık bir buçuk saat sürdü. İkimizin de iştahının açılması için yeterli bir süreydi, bu da ramen kaselerini ne kadar çabuk bitirdiğimizi açıklıyor.

Kış tatili boyunca birbirimizi hiç görmediğimizden değil. Noel arifesini babamın evinde birlikte geçirdik.

O akşam Summer'ın ailesinin yaşadığı Rhode Island'a gitmeden ve Noel gününü onlarla geçirmeden önce.

Tatilin çoğunu babamla geçirmek iyi geçti. Salsa'yı getirdim ve şaşırtıcı bir şekilde babamdan hemen hoşlandı.

Yemin ederim, bu kedi artık tanıştığı herkesle arkadaşça davranıyor. Başta bana ne kadar zorluk çıkardığını düşününce biraz yan gözle bakıyorum. Sonra insanlara güvenmeyi öğrendiği için şimdi çok daha arkadaş canlısı olduğunu fark ediyorum, yani sorun yok.

Yaz bittiğinde, babam annem ve kendisi hakkında hikayeler anlatmayı bırakmadı. Daha önce hiç duymadığım hikayeler. Tüm bu süre boyunca gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyordu. Summer'la birlikte onun evine gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce babam bana annemin Summer'ı ne kadar çok seveceğini söyledi.

Bunu duyduktan sonra gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldığımı inkar edemem.

Haklı olduğunu biliyorum. Annemin aşağıya baktığına ve benim için mutlu olduğuna inanmak istiyorum.

Summer'ın ailesi bir geziydi. Annesi ona çok benziyordu, ama daha gürültülü ve yüksek sesle konuşuyordu - iyi anlamda. Babası rahat biriydi. Hepsi ondan küçük olan kardeşleri ise şamatacı ve eğlenceliydi.

Sonuç olarak, harika bir Noel'di.

Sonra evime geri döndüm. Her gün FaceTime'dan görüşmemize rağmen yine de onu yanımda özölüyordum. Bu FaceTime görüşmeleri sırasında birden fazla kez, altında hiçbir şey olmadan yatağının üzerinde benim formamı giydi, bu da en azından yardımcı oldu.

Summer son suyunu içmek için kasesini kaldırıyor. Ne kadar sevimli bir manzara.

"Bu gerçekten de yediğim en iyi ramen," diyorum. "Bunun gibi başka bir iştah açtığından emin olmalıyım. Böylece yarın geri gelebiliriz."

Hafif bir allık yüzünü renklendiriyor ve sırtışında bir parça yaramazlık var. "İlginç bir teklif."

Teklif. Bu kelime içimde bir tür sarsıntı yaratıyor. Son zamanlarda zaman zaman aklıma düşünceler geliyor. Summer ve benim için sırada ne olduğuna dair düşünceler. Bir yıl sonrası. Birkaç yıl sonrası.

Belki de şimdiden Summer'la bir hayat düşünmek çılgınlıktır. Bir ev, çocuklar, her şey. Ama bunu düşünüyorum. Henüz üniversitedeyiz, gerçek hayatlarımız henüz başlamadı, ama kafamda ve kalbimde Summer ve benim bu hayatları yan yana yaşayacağımızı garanti eden kaya gibi sağlam bir kesinlik var.

Summer, ahşap tezgâhın arkasında duran Kazu'ya el sallayarak veda ediyor. O da kibarca başını eğerek karşılık veriyor.

Tam biz çıkarken restorana giren kitapçı Cindy'nin yanından geçerken Summer kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Bana birkaç hafta önce Last Word'de Kazu'nun ona nasıl baktığını gördüğünü anlattı.

İkimiz de mağazanın büyük ön camından bakmak için arkamızı dönüyoruz. Belki de camdaki bir tür göz yanılsamasıdır, ama kız tezgâha yaklaşırken onun kızardığını fark ettiğime eminim.

Kaldırımdan onun evine doğru yürürken Summer gülerek, "Bu göz kulak olmamız gereken bir şey," diyor.

Kıkırdıyorum. "Eminim kasabanın dedikoducularını meşgul edecektir." Summer'ın nefesi kesilir. "Ooh, bir an önce Cedar Shade kasabası dedikodu ağı. Bahar dönemi için hedefim bu."

Gülerek kolumu omuzlarına doluyorum ve başının tepesine bir öpücük kondurabilmek için onu kendime çekiyorum; altın sarısı saçlarının yumuşak, ipeksi telleri dudaklarımda cennet gibi bir his uyandırıyor.

Evine geri dönüyoruz ve Salsa'nın haftalar önce getirdiğim kutunun içinde kıvrılmış yattığı odasına çıkıyoruz.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "O lanet kutuyu çok seviyor."

Salsa'nın Summer'ın evinde kalmasına karar verdik. Ben de diğer çocuklarla birlikte evde kalacağım. Summer ve Olivia Salsa'nın etrafta olmasından hoşlanıyorlar ve ben yine de onun tüm yemek ve çöp masraflarını karşılayacağım. İyi bir anlaşma.

Onu ziyaret etmek bana Summer'ın odasına normalde gireceğimden daha sık girmem için bir bahane veriyor, bu yüzden bu harika bir düzenleme.

Salsa kutusundan fırlayıp bacağıma dolanırken ben de ellerimi Summer'ın omuzlarına koyup onu yüzüme doğru döndürüyorum, böylece kiraz dudaklarına derin bir öpücük kondurabiliyorum.

"Sana bir şey söylemeyi unuttum," diyorum, sanki aklıma yeni gelmiş gibi davranarak.

"Ne?"

Dudaklarım yukarı kalktı. "Seni seviyorum."

Gülüyor ve gülümsüyor; asla bıkmayacağım bir görüntü ve ses. Yaşadığım sürece. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımız tekrar sürtünüyor. Salsa mırıldanıyor, Summer'ının etrafında kıvrılmadan önce baldırıma sürtünüyor.

Beş ay önce bunların hiçbirine sahip olmayı hayal bile edemezdim. Bu, aşk, asla planlarımın bir parçası değildi. Geleceğe baktığımda kendim için gördüğüm şey asla bu değildi. Şimdi, onsuz nasıl yaşayabilirim bilmiyorum.

YouTube'da performanslarından birine ilk kez rastladığımda biri bana bu kızın bir gün benim her şeyim olacağını, hokeyden bile çok daha önemli olacağını söyleseydi, deli olduklarını düşünürdüm.

Şimdi çılgın olan benim. Kollarıma sarılmış güzel, yetenekli kadına deli gibi aşığım. Bu asla değişmeyecek bir şey.

Hudson ve Summer'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Aşağıdaki linke tıklayın!

[Haber bültenime kaydolmak ve ÜCRETSİZ bonus sahne kazanmak için buraya tıklayın!](#)

Umarım Hudson ve Summer'ın hikâyesini okurken benim kadar keyif almışsınızdır! Bu benim ilk kez huysuz/güneş ışığı mecazına dişlerimi batırışımı ve kesinlikle yazmak için favorilerimden biri oldu. Tüm oyuncularını tanımayı sevdim ve ekipteki diğer çocuklar için daha fazla kitap geliyor!

Yukarıdaki bağlantıya tıklayarak Hudson ve Summer'ın üniversite sonrası hayatlarının birkaç yılını anlatan bonus sahneyi okuyabilir ve serinin sonraki kitaplarından ilk siz haberdar olmak için haber bültenime kaydolabilirsiniz!

AYRICA LYSSA LEMIRE TARAFINDAN

Lyssa'nın ilk hokey romantizm serisi HOT SHOTS'a göz atın!

[İLK SKOR: Zıtların Çekimi Spor Romantizmi](#)

Duygularıma kapılmadan v-kartımı nasıl kaybedebilirim? Asla aşık olamayacağım tek erkeği seçerim.

[TRICK SHOT: Arkadaştan Sevgiliye Bir Spor Romantizmi](#)

Sahte bir nişanlıya ihtiyacım olduğunda, en iyi arkadaşım Abby güvenli bir seçim gibi görünüyor. Ama en iyi arkadaşınızı seviyormuş gibi yapmaktan daha tehlikeli bir şey olmadığını bilmeliydim - rol yapmanın yeterli olmadığını anladıktan sonra.

[ROUGH PLAY: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

Nefret ettiğim adamı öpmek bir hataydı. Ona aşık olmak bir felaket olacak.

[OWN GOAL: Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Spor Romantizmi](#)

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden daha sınır dışı kimse yok ve daha çok istediğim kimse de yok.

[SIN BIN SITUATION: Düşmanlardan Sevgililere Bir Spor Romantizmi](#)

Hokey oyuncularıyla ilgili nefret ettiğim her şey onda var. Ve şimdi o benim yeni oda arkadaşım.

[PENALTI KUTUSU TEKLİFİ: Bir Koçun Kızı Spor Romantizmi](#)

O koçun kızı. Tamamen yasak bölge. Ama onun için her kuralı çiğnerim.

[FAZLA MESAI SKORU: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

O ukala bir hokey oyuncusu. Ben kitapsever bir patenciyim.

Hayatımızın büyük bölümünde birbirimizden nefret ettik, peki neden az önce onun yatağında uyandım?

Lyssa'nın ilk spor romantizmi serisi Kampüsün Kralları'na göz atın!

[İki Taraftan: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

Sage Ryker her kızın fantezisi. Ve benim kabusum.

[Şimdilik Sahte: Sahte Bir İlişki Spor Romantizmi](#)

**Üniversitenin son dönemi için oyun planım basitti: uzak durmak
Noah Brighton'dan. Peki neden onu aileme hayatımın aşkı olarak
tanıtıyorum?**

[Senden Hala Nefret Ediyorum: Düşmanlardan Aşıklara Bir Spor Romantizmi](#)

İki gerçek ve bir yalan oynayalım.

**Knox Delton kalbimi kırdı. Knox Delton'dan varlığımın her zerresiyle nefret
ediyorum. Knox Delton'ı bir daha asla görmek istemiyorum. Yalanı görebiliyor
musun?**

YAZAR HAKKINDA

Lyssa, belki biraz kusurlu, belki biraz kırık dökük, ama birbirlerine tam olarak uyan ve sonsuza dek mutlu bir hayat kuran yakışıklı kahramanları ve cesur kadın kahramanları olan hikayeler anlatmayı seviyor.

Lyssa ile e-posta yoluyla iletişime geçilebilir:

LyssaLemire@gmail.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.